

АЎТАР БЕСТСЕЛЕРАЎ
НЬЮ-ЁРК ТАЙМС

ЛІЗА
БЭВІР

БЯТНАЯ МОЦА

ШТОДЗЁННЯ
РАЗВАЖАННІ

для жыцця ў
моцы і любові

Дарагія сяброўкі,

я малюся і прагну, каб вы раслі ў сіле, заглыбляліся ў веры і перажывалі радасць гармоніі з Богам, іншымі ды сабой. Вы атрымліваеце сілу і ўзрастаеце ў веры, калі чытаеце і абвяшчаеце Божае слова, а таксама жывяце паводле Яго!

Сіла – гэта пакліканне і прыказанне. Крыніца нашай сілы настолькі ж важная, як і спосабы, у якія мы яе праяўляем. Сучасная культура сцвярджае: сіла прыходзіць знутры. Аднак праўда ў тым, што крыніца нашай упэўненасці і сілы – Бог. Менавіта Ён трымае ў руках нашу будучыню.

Вы моцныя, бо ў Хрысце атрымалі сілу, любоў і здаровы розум, моц у праўдзе Богага Слова і бескампраміснасць у пошуку праведнасці.

Расціце і шукайце **Яго** сілы ў **вашым** жыцці!

Ваша сястра ў Хрысце,

Ліза
LisaBevere@gmail.com

МОЦНАЯ

ШТОДЗЁННЫЯ РАЗВАЖАННІ

*для жыцця ў
моцы і любові*

ЛІЗА БЭВІР

Strong Devotions, Belarusian, by Lisa Bevere
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Originally published in English as Strong Devotions

Additional resources in Belarusian by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at **MessengerX.com** and on the **MessengerX** app
To contact the Author: LisaBevere@ymail.com

This book is a gift from Messenger International and is
NOT FOR SALE

Моцная. Штодзённыя разважанні, Ліза Бэвір, на беларускай мове
© 2026 Messenger International
MessengerInternational.org
Пераклад з англійскай Strong Devotions

Дадатковыя рэсурсы на беларускай мове аўтарства Джона і Лізы Бэвіраў можна бясплатна спампаваць ці праглядзець на: **MessengerX.com** і ў праграме **MessengerX**.
Звязацца з аўтарам: LisaBevere@ymail.com

Гэтая кніга – падарунак ад служэння Messenger International
і НЕ ПРЫЗНАЧАЕЦЦА ДЛЯ ПРОДАЖУ

App Store – гандлёвая марка Apple Inc., зарэгістраваная ў ЗША і іншых краінах.
Google Play і лагатып Google Play – гандлёвыя маркі Google LLC.

ЗМЕСТ

ЧАСТКА 1 – МОЦНАЯ Ё БОГУ

1	БЫЦЬ МОЦНАЙ – ГЭТА НАРМАЛЬНА	2
2	УПЭЎНЕНАЯ Ё ХРЫСЦЕ	4
3	НЕ АДНА	6
4	ПАЧУТАЯ БОГАМ	8
5	НАША САПРАЎДНАЕ ЖАДАННЕ	10
6	ЗАДАВОЛЕНАЯ	12
7	СУПАКОЕНАЯ ЛЮБОЎЮ	14
8	У БЯСПЕЦЫ	16
9	БУДЗЬ СПАКОЙНАЙ	18

ЧАСТКА 2 – МОЦНАЯ Ё ДУХУ

1	СИЛА СПЕВАЎ	22
2	УПЭЎНЕНАЯ І КАМПЕТЭНТНАЯ	24
3	ЗДАРОВАЕ СЭРЦА	26
4	ПРЫНЯЦЬ ЖАНОЧУЮ ПРЫРОДУ	28
5	СПАКОЙНАЯ І МАГУТНАЯ	30
6	ПАЛКАСЦЬ	32
7	ПАКЛАНЕННЕ – БОЛЬШ, ЧЫМ СПЕВЫ	34
8	ДУХОЎНЫ АЎТАРЫТЭТ	36
9	МАЛІЦЕСЯ Ё ДУХУ	38

ЧАСТКА 3 – МОЦНАЯ Ё ЧЫСТАЎА

1 ЧЫСТАЯ	42
2 АДДАНАЯ	44
3 ЗНЕСНАСЦЬ	46
4 ЦУДОЎНА СТВОРАНАЯ	48
5 ДУШЭЎНЫЯ СУВЯЗІ	50
6 АЦАЛЕННЕ ШКАДАВАННЯ	52
7 ШАНАВАННЕ ШЛЮБУ	54
8 АБАРОНЕНАЯ	56
9 НЯВЕСТА	58

ЧАСТКА 4 – МОЦНАЯ Ё ПРАЎДЗЕ

1 МУДРАЯ Ё СЛОВАХ	62
2 ЕДНАСЦЬ СЭРЦА	64
3 МУРЫ	66
4 АБЫСЦІ ВАКОЛ	68
5 ВЫЙСЦІ З ЗЯМЛІ ШКАДАВАННЯ	70
6 ЖАНЧЫНА КАХАНАЯ	72
7 НЕ ГРАМАДЗЯНКА ДРУГОГА СОРТУ	74
8 УСЯ ТВАЯ ЛЮБОЎ	76
9 ХАДЗІЦЬ У СВЯТЛЕ	78

ЧАСТКА 5 – МОЦНАЯ Ё АДНОСТНАХ

1 НЕ АДКІНУТАЯ	82
2 МІР У КАНФЛІКЦЕ	84
3 ПАЧУЦЦІ І КІРУНАК	86
4 У БЯСПЕЦЫ І СПАКОІ	88

5	МУДРАЕ СЯБРОЎСТВА	90
6	БОГ СПРАВЯДЛІВАСЦІ	92
7	ЗАХАВАНАЯ АД ПЛЁТАК	94
8	ЖЫЦЦЁ Ў ГАРМОНІІ	96
9	УЗРАСТАННЕ Ў ПАБОЖНАЙ СУПОЛЬНАСЦІ	98

ЧАСТКА 6 – МОЦНАЯ Ў БІТВЕ

1	УВАЖЛІВЫЯ ВАРТАЎНІКІ	102
2	МІР ПАМІЖ ПАЛАМІ	104
3	БІТВА З НЕПРАБАЧЭННЕМ	106
4	ТВОЙ ПРЫТУЛАК.	108
5	МЫ Ў БІТВЕ	110
6	ШЧЫТЫ І СТРЭЛЫ	112
7	САПРАЎДНАЯ ВАЙНА	114
8	БІТВА Ў СВЯТЛЕ	116
9	РАШУЧЫЯ	118

ЧАСТКА 7 – МОЦНАЯ Ў ЛАСЦЫ

1	ВАША МІНУЛАЕ – ГЭТА НЕ ВАША БУДУЧЫНЯ	122
2	ПРАБАЧАНАЯ	124
3	МІЛАСЭРНАЯ	126
4	РОСТ, А НЕ ВІНА	128
5	САД СЭРЦА	130
6	РАМКІ АСУДЖЭННЯ	132
7	ПРЫЗНАЦА І АДПУСЦІЦЬ	134
8	ГАТОВАЯ АДПАВЯДАЦЬ СЛОВУ	136
9	НЯМА АСУДЖЭННЯ	138

ЧАСТКА 8 – МОЦНАЯ Ё САМАКАНТРОЛІ

1	УВАЖЛІВА СЛУХАЦЬ	142
2	КАНТРОЛЬ АПЕТЫТУ.	144
3	ГНЕВАЦЦА – ГЭТА НАРМАЛЬНА	146
4	САЧЫЦЬ ЗА СЛОВАМІ	148
5	АДКУПЛЕННЕ ПРАЗ ШКАДАВАННЕ	150
6	УКАРАНЁНАЯ Ё СЛОВЕ	152
7	СЕЯННЕ І ЖАТВА	154
8	СІЛА СПАКОЮ	156
9	ПАСЛАНЕЦ БОГА	158

ЧАСТКА 9 – МОЦНАЯ Ё СВАБОДЗЕ

1	ВЫЗВАЛЕНАЯ АД ГРАХУ	162
2	НОВАЕ СЭРЦА	164
3	СІЛА СПОВЕДЗІ	166
4	СВАБОДНАЯ АД ГРАХУ	168
5	КАЛІ ВЕЛЬМІ БАЛЮЧА	170
6	ЦВЁРДАЯ Ё СВАБОДЗЕ	172
7	НЕ РАБЫНЯ	174
8	АБНОЎЛЕНАЯ	176
9	ВЫЗВАЛЕННЫЯ БЫЦЬ ЯГО НАРОДАМ.	178

ЧАСТКА 10 – МОЦНАЯ Ё СВЯТАСЦІ

1	НЕ З ГЭТАГА СВЕТУ	182
2	НАВУЧЫЦЦА ПАСЛУХМЯНАСЦІ	184
3	АСВЯЧЭННЕ	186
4	АЧЫШЧАНАЯ АГНЁМ.	188
5	ФІЗІЧНЫ ПОСТ	190

6	ПРАПАНАВАЦЬ СВАЁ СЭРЦА	192
7	УЗЯЦЬ КРЫЖ.	194
8	СЛОВА БОЖАЕ	196
9	НАСТОЙЛІВАСЦЬ.	198

*МОЦНАЯ
Ў БОТУ*

1

БЫЦЬ МОЦНАЙ — ГЭТА НАРМАЛЬНА

Бог моцны, і Ён хоча, каб вы былі моцнымі.

ЭФЭСЦАМ 6:10 (ПЕРАКЛАД MESSAGE)

Начынаючы шлях да таго, каб стаць моцнымі, давайце адразу вызначымся:

Быць моцнай — гэта добра.

Занадта часта жанчын-хрысціянак атаясамліваюць са слабасцю, а не з сілай. Часам рэлігійнасць вучыць нас хавацца, а не быць на вышыні. Мы і праўда пакліканы да пакорлівасці, але гэта не значыць быць слабымі. Пакорлівасць лепш за ўсё вызначаецца як «сіла пад кантролем». І Майсей, і Ісус былі пакорлівыя, але не былі слабымі. Пакорлівыя ведаюць, што іх сіла паходзіць ад Бога. Эстэр была пакорлівай, але яна не была слабачкай. Пакорлівыя маюць такую ўласцівасць, бо разумеюць: іх сіла паходзіць ад вышэйшай сілы. Яны ведаюць, як і калі змагацца, але не шукаюць наўмысна бітваў і канфліктаў.

Сіла — гэта двусечны меч, які можна выкарыстоўваць як зброю знішчэння або сродак вызвалення палонных. Нярэдка мы самі – першы палонны, які патрабуе вызвалення.

Жыццё патрабуе сілы. І чым даўжэй мы жывём, тым цяжэй становіцца. Пабожнае жыццё ў бязбожнай культуры патрабуе значна большай сілы, чым у нас ёсць. На шчасце, мы не адны. Мы разгледзім наступныя вершы з Паслання да Эфэсаў, якія тлумачаць, чаму кожны з нас павінен прыняць выклік і стаць

моцным. Апісаўшы наша ўзаемадзеянне ў адносінах з іншымі, Павел пачынае вершы да Эфэсаў 6:10–18 словамі «Нарэшце, умацоўвайцеся ў Госпадзе і ва ўладзе магутнасці Яго» (верш 10).

Адносіны патрабуюць сілы. Але кожны раз, калі я спрабую любіць ці нават падабацца камусьці сваімі сіламі, я асуджаная на няўдачу. Чалавечыя магчымасці для высілкаў, якія трэба рабіць штодзень, вельмі абмежаваныя. Вось чаму мы звяртаемся да сілы і моцы нашага Госпада. У іншым перакладзе гаворыцца так: «Бог моцны і хоча, каб вы былі моцнымі» (Message).

Бог ведае, што мы слабыя, таму Ён робіць нас моцнымі. Давід скарыстаўся такой крыніцай сілы, калі быў пастухом і пакланяўся Богу. Наш Бог усёмагутны; Ён можа зрабіць нас магутнымі. Наш Усёмагутны Айцец можа даць Сваім дочкам сілу. У Бога ёсць план для вашага жыцця, а ў д'ябла ёсць хітрая задума і жаданне выбіць вас з Божлага плана. Я павінна папярэдзіць: д'ябал не будзе змагацца сумленна. У той момант, калі вы сталі дачкой Бога, Святы Дух пазначыў вас для Бога, і вораг вас заўважыў. Да вашага нараджэння звыш вы былі рабыняй д'ябла, а цяпер вы — мішэнь. Але як толькі мы разумеем крыніцу нашай сапраўднай сілы, прыходзіць час узброіцца. «Апраніцеся ўва ўсю зброю Божую, каб маглі ўстаяць супраць хітрыкаў д'ябла» (Эфэсам 6:11).

*Дарагі Нябесны Ойча, я дзякую Табе, што Ты моцны. Ты хочаш, каб я таксама была моцнай.
Я ўзброюся, каб стаяць у Тваім плане.*

Я моцная,

ТАМУ ШТО БОГ — МАЯ КРЫНІЦА СІЛЫ.

УПЭЎНЕНАЯ Ў ХРЫСЦЕ

І будзе жыць у пустыні суд, а праведнасьць паселіцца ў садзе. І будзе працаю праведнасьці мір, а плодам праведнасьці — спакой і бясьпека на вякі.

ІСАЯ 32:16–17

Калі вы думаеце пра вобраз упэўненай у сабе жанчыны, што вы ўяўляеце? Кожны раз, калі мы чытаем часопісы, ходзім у крамы або нешта глядзім, мы бачым свецкае ўяўленне пра моцную жанчыну: яе ўпэўненая ўсмешка і бездакорны стыль круціць усім галовы. Такая ўпэўненасць зусім не выпадкова прадаецца ў выглядзе касметыкі і тавараў для пэўнага ладу жыцця, якія перанясуць нас з менш жаданага «да» ў выдатнае «пасля». Але ў доўгатэрміновай перспектыве пошук ухвалення, поспеху або прывабнасці — пустая справа. Колькі лайкаў ці каментароў пад фота нас задаволяць, каб мы нарэшце сказалі: «Дастаткова! Я цэласная»? Паверце, нават мільёну ў дзень будзе недастаткова.

Калі мы будзем спадзявацца на папулярнасць ці прыгажосць, то будзем пастаянна чакаць ад іншых пацверджання нашай каштоўнасці і жаданасці. Наша самаацэнка будзе ў пастаяннай небяспецы і пагрозе з боку іншых жанчын, а наша ўпэўненасць стане мімалётнай. Але ёсць іншы спосаб. У нас ёсць Прынц, які заўсёды робіць

прыгожымі тых жанчын, якія прыходзяць да Яго.

Упэўненасць, якую Ён дае, сягае глыбей, чым мы дазваляем каму-небудзь іншаму. Яна большая за ўпрыгожванне, фільтр ці новы аксесуар. Гэта глыбокае, цёплае ззянне, якое прыходзіць ад ведання, што нас любяць і глыбока ведаюць. Заўсёды бачна, калі жанчыну так любяць. Ісус Хрыстос дабраславіў нас Сваёй ласкай. Настаў час дазволіць Яго любові быць для нас дастатковай. Хопіць шукаць цэласнасці ў іншых месцах.

Настаў час ацаніць «да» і «пасля» нашых душ. Час асэнсаваць, што зрабіў Хрыстос, і пабудавань на гэтым нашу ўпэўненасць. Яго любоў ніколі не знікае. Ён прагне пяшчотна выхоўваць кожнага з нас, каб мы квітнелі ў Яго любові.

*Госпадзе, дзякуй Табе, што Ты кожны дзень абнаўляеш,
ачышчаеш і ператвараеш мяне ў жанчыну, якой Ты
мяне ўяўляеш. Я давяраю ласцы Твайго збаўлення.*

Я моцная,

ТАМУ ШТО ІСУС ДАЎ МНЕ САПРАЎДНУЮ
КРЫНІЦУ ЎПЭЎНЕНАСЦІ.

НЕ АДНА

Вас наведала спакуса ня іншая, як чалавечая. Але верны Бог, Які не пакіне вас быць спакушанымі больш, чым вы можаце [вытрымаць], але са спакусай зробіць і выхад, каб вы маглі яе перанесцьі.

1 КАРЫНЦЯНАМ 10:13

Магчыма, я ніколі не ўбачу вас і не пазнаёмлюся з вамі, але я ведаю: мы не такія ўжо і розныя. У жыцці мы сутыкаемся з многімі аднолькавымі выпрабаваннямі. Ліст да Карынцянаў абяцае нам: мы не застанемся сам-насам з любой праблемай у жыцці. Мы не адны ў выпрабаваннях і перамогах. Але шатан, вораг нашых душ, ізалюе нас і абвінавачвае, як быццам наша сітуацыя ўнікальная. Ён шэпча хлусню: «Ты адзіны, хто змагаецца з такой праблемай. Усе астатнія не такія кепскія, як ты!» Я ведаю: вы чулі штосьці падобнае, бо і я таксама чула гэтую хлусню.

У Бога няма любімчыкаў, калі гаворка ідзе пра Яго абяцанні і Слова. Ён прымае кожнага, хто прыходзіць да Яго з пакорлівым і паслухмяным сэрцам. Але гэта не тычыцца пыхлівых і самаправедных людзей, якія ўяўляюць, што ўсё зразумелі. Госпад найлепш чуе нас, калі мы прыходзім знясіленымі і стомленымі ад спроб зрабіць усё самастойна. Бог падтрымлівае стомленых і зламаных і заклікае іх: «Калі ж у каго з вас не хапае мудрасьці, няхай просіць у Бога, Які дае ўсім шчыра і не дакараючы, і будзе яму дадзена» (Якуба 1:5).

Занадта многія каштоўныя ў вачах Бога жанчыны адчуваюць сябе адзінокімі і ізаляванымі. Настаў час зразумець: мы аб'яднаны ў нашых цяжкасцях, значыць, мы можам аб'яднацца ў нашай сіле. Магчыма, вы адчувалі сябе ізаляванай і абвінавачанай. Гэта хлусня. Вы не адна. Ваш Госпад — ваш Збаўца, а не абвінаваўца.

Вось таму так важна быць у супольнасці. Калі мы маем адносіны з іншымі людзьмі, якія прайшлі праз такія ж цяжкасці, якія перажываем мы, гэта дапамагае захаваць веру. Мы робім крок з верай і адважваемся верыць: як Бог быў верны ім, Ён будзе верны і нам. Дазвольце мне запэўніць вас:

Бог не гневаецца на вас.

Бог не абвінавачвае вас.

Бог заўсёды гатовы дапамагчы.

Вы не адна.

Ойча, я слаўлю Цябе, што я не адна. Дзякуй, што Ты не абвінавачваеш мяне. Дзякуй Табе, што Ты прыняў мяне ў Сваю прысутнасць, дзе ёсць ацаленне. Прымаючы гэта ацаленне, я буду сведчыць пра мой шлях, каб падбадзёрыць іншых.

Я моцная,

ТАМУ ШТО Я НЕ АДНА. МОЙ ГОСПАД — МОЙ
АДКУПІЦЕЛЬ, А НЕ МОЙ АБВІНАВАЎЦА.

ПАЧУТАЯ БОГАМ

*Але Бог пачуў і зьвярнуў увагу [Сваю]
на голас малітвы маёй.*

ПСАЛЬМ 66:19

Бацькі маленькіх дзяцей ведаюць, што іх дарагія і прыгожыя анёлкі часам б'юцца, абзываюцца або закатваюць істэрыкі, каб дамагчыся свайго (як і мы, час ад часу). У запале і напружанні бітвы з двухгадовым дзіцем усе ўдзельнікі думваюць, што прасцей дазволіць яму зрабіць па-свойму. Мы дазваляем дзіцяці выйграць бітву, спадзеючыся пазней выйграць вайну. Што ж, магчыма, але цяжкасці будуць нашмат большыя, чым першапачатковы канфлікт. Калі мы ўзнагароджваем кепскія паводзіны, гэта заўсёды б'е па нас саміх. Мы робім дзіцяці не ласку, а мядзведжую паслугу. Бог, наш нябесны Айцец, — самы мудры з усіх бацькоў. Ён ведае, калі тая рэч, з-за якой мы закатваем істэрыку, ставіць пад пагрозу нешта больш каштоўнае — наш характар.

Прызнаюся, былі часы, калі я закатвала істэрыкі, каб дамагчыся свайго. Я ныла і скардзілася: «Божа, чаму ў іх гэта ёсць, а ў мяне — няма?» Іншы раз гэта тычылася адносінаў: «Божа, Ты ведаеш: я маю рацыю, а яны памыляюцца! Скажы ім ці пакажы ім!» Гэта было асабліва зручна ў выпадку рознагалоссяў з мужам ці іншымі хрысціянамі. Я ўяўляла, як Бог спыняе іх малітвы, каб сказаць, што я маю рацыю. Вядома, на такія малітвы не было адказу. Я так удзячная Богу, што Ён

жадаў мне добра, а не проста даваў усё, што я хацела.

Ёсць шмат прычын, чаму малітвы застаюцца без адказу, але ніколі не думайце, што Бог не адказвае, таму што не слухае. Госпад заўсёды жадае, каб мы ўзнімаліся да лепшага — нават калі ў дадзены момант гэта па-за межамі нашага разумення. Незалежна ад нашых цудоўных намераў ці абмежаванага бачання ў малітвах, Ён схіляе да нас вуха, дакладна ведаючы, што нам трэба. Ён думае пра вечную перспектыву. Калі я пасталела і наважылася даверыць сябе і іншых у рукі Бога, Яго праведнасць стала перамагаць без маіх падказак. Мы заўсёды можам разлічваць, што Бог выслухае і адкажа так, каб з’явіць Сваю найвышэйшую ўладу ў нашым жыцці.

Госпадзе, я ўдзячная за тое, што Ты ласкава
слухаеш мяне і адказваеш па Сваёй волі і мудрасці.
У пваіх руках мая будучыня ў бяспецы.

Я моцная,

БО Я ў РУКАХ ТАГО, ХТО ВЕДАЕ,
ШТО ПРЫНЯСЕ БУДУЧЫНЯ.

НАША САПРАЎДНАЕ ЖАДАННЕ

*Узьнімаю я вочы мае да гораў, адкуль
прыйдзе да мяне дапамога. Дапамога мая ад
ГОСПАДА, Які стварыў неба і зямлю.*

ПСАЛЬМ 121:1–2

Рожны чалавек шукае рэалізацыі. Адны – у грошах, уладзе ці свецкім поспеху. Іншыя – у каханні, сексе ці ўхваленні. Рэалізацыю можна шукаць у станоўчых рэчах, напрыклад, у дапамозе людзям або змаганні за справядлівасць. Але калі мы шукаем рэалізацыі па-за Богам, урэшце мы будзем расчараваныя. Пошук правільнага ў няправільным месцы заўсёды расчароўвае.

Нам трэба ўзняць вочы да неба, таму што дапамога прыходзіць ад Творцы. Толькі ў Ім мы знойдзем крыніцу, задавальненне і рэалізацыю. Але вось сумная праўда: калі мы настойваем на рэалізацыі ў няправільных рэчах, Бог дазволіць нам рабіць па-свойму. Як Ён не перашкаджаў Адаму і Еве працягнуць руку і ўзяць плады ў садзе, гэтаксама Ён не перашкодзіць нам схапіцца за нейкія справы, каб дамагчыся свайго. Госпад хоча быць нашым сапраўдным жаданнем, але Ён дазваляе нам мець тое, што мы хочам, нават калі гэта шкодна для нас. Павел пісаў пра людзей: «Больш за тое, як яны не палічылі вартым захоўваць веды пра Бога, так Бог аддаў

іх распуснаму розуму, каб яны рабілі тое, чаго не належыць рабіць» (Рымлянам 1:28).

Калі мы тупаем нагамі і кажам: «Не! Мне трэба менавіта гэта!», Бог адступае і дазваляе нам атрымаць тое, што патрабуе наша неразумная воля. Толькі пазней мы разумеем, што нашы спадзяванні не апраўдаліся.

Бог не хоча, каб мы былі пакараны і не хоча, каб мы былі ў палоне. Паслухайце Яго адкрытае запрашэнне: «Тады прыходзьце і спрачайцеся са Мною, — кажа ГОСПАД. Хоць бы грахі вашыя былі, як пурпур, як сьнег стануцца белымі; хоць бы былі чырвоныя, як кармазын, стануцца як воўна. Калі вы скарыцеся і будзеце слухаць Мяне, будзеце спажываць даброцьці зямлі» (Ісаія 1:18–19).

Давайце вернемся да Яго з гатовымі і паслухмянымі сэрцамі і зробім Яго крыніцай сілы і дапамогі.

Нябесны Ойча, даруй мне, што я жыла ў паняверцы, калі Ты — мая сапраўдная крыніца жыцця і дапамогі. Абмый мяне і дапамажы мець гатовы да паслухмянасці дух.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ТВОРЦА НЕБА І ЗЯМЛІ

СТВАРЫЎ МЯНЕ ТАКОЙ!

ЗАДАВОЛЕНАЯ

Гэтак буду я дабраслаўляць Цябе ў жыцьці маім, у імя Тваё буду рукі мае ўзьнімаць. Быццам тлушчам і тлустасьцю насычаецца душа мая, і сьпевам хвалы будуць хваліць Цябе вусны мае, калі я на ложку маім пра Цябе ўспамінаю, калі ў часе варты [начной] пра Цябе разважаю. Бо Ты быў успамогай мне, і ў ценю крылаў Тваіх буду весяліцца.

ПСАЛЬМ 63:5–8

Уявіце, што вы на банкеце, дзе шмат здаровай, смачнай ежы, але вы не перашчыравалі. Вы атрымлівалі асалоду ад смакоццяў, але не пераелі. Засынаючы тым вечарам, вы адчувалі насычэнне, а не дыскамфорт. Заўсёды прыемна адчуваць задаволенасць і добра адпачыць.

Нашы душы могуць адчуваць такое ж задавальненне, як і нашы целы. Як і Давід, мы можам выбраць легчы ў ложак і разважаць пра дабрыню Бога. Або можам легчы і думаць пра цяжкасці і няўдачы. Слова Божае заахвочвае нас супакоіць розум, засяродзіцца на цудах нашага Айца. Уявіце магутную птушку, якая хавае пад крыламі і абараняе птушанят. (Адгэтуль я ўяўляю майго Суцяшальніка менавіта так!) Тады, калі спім, мы маем супакой. У атмасферы ўдзячнасці і захаплення наша сэрца спявае пра дапамогу і абарону Госпада ў жыцці. Кожны дзень становіцца святам Яго ласкі.

Сон — гэта таямніца. Гэта час, калі мы найбольш уразлівыя. Мы нібыта губляем прытомнасць і знікаем на некалькі гадзін.

У дзяцінстве наш сон больш глыбокі, чым у дарослым жыцці. Задаволеныя і бесклапотныя дзеці лёгка пераключаюцца ад дзённых спраў на начны адпачынак. Дарослым цяжэй аддзяліць справы ад адпачынку. Мы схільныя браць з сабой у ложка няправільныя рэчы. У такім выпадку мы змагаемся з клопатамі і страхамі да світання і прачынаемся больш стомленымі, чым кладзёмся.

Я зразумела, што ніколі не сплю добра, калі дазваляю клопатам разгуляцца перад сном. Ноч — час заплюшчваць вочы на клопаты дня і адкрываць сэрцы Богу. Псалём 127:2 абяцае: «Свайму ўлюбёнаму Ён дае сон». Заўважце, там не гаворыцца, што Госпад дае сон дасканалым або тым, хто пражыў ідэальны дзень. Бог дае сон дзецям, якіх Ён любіць. Вы — гэтае дзіця. Я хачу, каб сёння ўвечары вы ўявілі сабе Яго дабрыню і абарону, якія ахінаюць вас. Я ўпэўнена: калі вы так зробіце, вы працянецеся з песняй пакланення ў розуме.

Госпадзе, кожны вечар я буду адпускаць свой недасканалы дзень і думаць пра Тваю бездакорную любоў. Ты любіш мяне, бо Ты ёсць любоў. Дзякуй Табе, што даеш мне сон.

— Я моцная, —

КАЛІ РАЗВАЖАЮ НАД БОЖАЙ ДАБРЫНЁЙ
І МАЯ ДУША СУПАКОЙВАЕЦЦА.

СУПАКОЕНАЯ ЛЮБОЎЮ

«ГОСПАД, Бог твой, сярод цябе, Волат, Які збаўляе. Ён цешыцца з цябе ў радасьці, Ён супакоіць [цябе] любоўю Сваёй, Ён будзе радавацца з цябе з ускліканьнем».

САФОНІІ 3:17

Некаторыя з нас сутыкаюцца з сексуальнымі кашмарамі. Іншыя — з кашмарамі ў адносінах або з фінансавымі кашмарам. Я зразумела: лепшы спосаб змагацца з кашмарам — гэта сон.

Калі мае дзеці прачыналіся ўначы, бо спалохаліся, захварэлі або былі занадта ўзбуджанымі, я абдымала іх, каб супакоіць. Я калыхала іх, клалася побач на ложак, або, калі было позна і мужа не было дома, несла ў свой ложак. Чаму? Я хацела, каб яны ведалі, што я побач. Дзеці былі ў маіх абдымках, я гладзіла іх па валасах, слухала пра іх страхі і шэптам казалася ім пра Божую і маю любоў, нагадвала пра верную Божую абарону. Я спявала калыханкі, пакуль спакойнае дыханне не падказвала мне, што дзеці заснулі.

Такая пяшчотная рэакцыя маці на страхі дзяцей паходзіць з сэрца Бога і толькі часткова адлюстроўвае Яго жаданне нас суцешыць. Калі нам балюча, калі мы церпім няўдачу, калі мы баімся, Бог хоча, каб мы наблізіліся да Яго і ніколі не адыходзілі. Мы, Яго дзеці, запрошаны ў абдымкі Яго бяспекі і любові. Там Ён дасць нам бачанне прыгажосці, здольнае вярнуць да супакою.

Мне падабаецца вобраз таты, які пяшчотна калыша дачку, каб тая адпачыла. Я веру ўсім сэрцам, што Бог, ваш Айцец, хоча зрабіць для вас наступнае:

- наблізіць вас да Сябе
- змыць з вас усе сляды віны і сораму
- адкінуць вашы страхі, зірнуўшы на іх у святле праўды
- даць вам надзею і будучыню
- калыхаць вас, пакуль ваша бура не сціхне
- вярнуць вас да спакою
- аднавіць мары ў вашым сэрцы

Бог блізка, Ён дасяжны. Госпад гатовы прыйсці нам на дапамогу і ратаваць нас Сваёй вялікай моцай. Ён не раздражняецца, калі мы крычым ад страху ці бездапаможнасці. Яму прыемна супакойваіць Сваіх дзяцей, як маці лічыць радасцю суцяшаць сваіх. Але здольнасць маці суцяшаць абмежавана, а здольнасць Бога суцяшаць такая ж бязмежная, як і Яго любоў. Глыбіня характару Бога супакойвае нас, калі Ён спявае нам. Запрасіце Яго наблізіцца і супакойце бур, якія вы не можаце сцішыць.

Нябесны Ойча, я набліжаюся да Цябе ў веры Твайму абяцанню з Сафоніі 3:17, што Ты са мной і супакой мяне Сваёй любоўю. Мара аб гэтым мацнейшая за любы кашмар, з якім я зараз супыкаюся. Я давяраюся супакою ў Табе.

Я моцная,

БО СА МНОЙ МАГУТНЫ БОГ.

ЁН СПЯВАЕ І СУПАКОЙВАЕ МАЮ

ДУШУ СВАЁЙ ЛЮБОЎЮ.

У БЯСПЕЦЫ

*З усёй стараннасцю захоўвай сэрца
тваё, бо з яго крыніца жыцця.*

ПРЫПОВЕСЦІ 4:23

*М*то самае каштоўнае ў вашым доме? Што здарыцца, калі гэта скрадуць ці згубяць? Магчыма, вы зможаце замяніць гэтую рэч, бо маеце страхоўку або зберажэнні. Вядома, нязручна, але ж не катастрофа. А што самае каштоўнае ў вашым доме з эмацыйнага пункту гледжання? Магчыма, як і ў мяне, гэта фотаальбом ці іншая рэч, якая распавядае гісторыю з мінулага. Калі б яе забралі з вашага дома, то замена была б немагчымай. Давялося б змірыцца са стратай. Канечне, сумна, але жыццё працягваецца.

Калі б злодзей уварваўся ў ваш дом, каб скрасці ўсё каштоўнае, то ён не здолеў бы скрасці самы каштоўны скарб — ваша сэрца.

Адзіны спосаб скрасці сэрца — гэта прывязаць яго да кагосьці ці чагосьці іншага, што можа яго скрасці. Тады ваша страта будзе сапраўды вялікай. Бог кажа нам любіць Яго ўсім сэрцам, бо толькі ў Ім нашы сэрцы ў бяспецы. Ваша сэрца, або «прыхільнасць», як гаворыцца ў адным з біблейскіх перакладаў, мае сілу «ўплываць на ўсё астатняе ў вашым жыцці» (Прыповесці 4:23).

Верш, які гаворыць ахоўваць сэрца, кажа, што сэрца – гэта крыніца чыстай, свежай пітной вады, якая сілкуе расліны

і живёл вакол. Крыніца, безумоўна, уплывае на ўсё. Як правіла, цывілізацыі ўзнікаюць каля крыніц. У засушлівых месцах крыніца літаральна значыць жыццё або смерць. Калі вада забруджана або адрэзана ад падземных вытокаў, усё пакутуе. Расліны вянуць і паміраюць. Варта ахоўваць крыніцу і даглядаць, абараняць ад забруджвання, забяспечваць сувязь з вытокамі.

Мы ахоўваем свае сэрцы, бо яны забяспечваюць для нас жыватворныя крыніцы вады. Калі мы баронім сэрцы ад горычы і крыўды, то ахоўваем іх ад забруджвання і атруты. Мы не дапускаем засухі, застаючыся на сувязі з сапраўднай крыніцай праз малітву і хвалу. Мы ахоўваем сэрцы ад нездаровых прыхільнасцей, калі не прывязваемся да ненадзейных рэчаў гэтага свету, якія скрадуць нашы сэрцы. Калі вы старанна ахоўваеце сэрца, любячы «Госпада, Бога твайго, усім сэрцам тваім, і ўсёю душою тваёю, і ўсім разуменьнем тваім», як загадаў Ісус, Ён будзе захоўваць вас у бяспецы і дасць вам квітнець (Мацвея 22:37).

Божа, пакажы мне, як аддаць Табе ўсё маё сэрца і добра яго ахоўваць. Я ведаю: што яно ў бяспецы ў Тваіх руках.

Я моцная,

ТАМУ ШТО АХОЎВАЮ КРЫНІЦУ МАЙГО СЭРЦА.

БУДЗЬ СПАКОЙНАЙ

«Спыніцеся, пазнайце, што Я — Бог!»

ПСАЛЬМ 46:10

Калі сёння будзеце засынаць, прапаную правесці эксперымент. Вылучыце час у звычайным распарадку, каб паляжаць у цішыні і адкрыць сэрца Богу. Прыміце запрашэнне проста шанаваць Бога, быць спакойнай і спазнаць. Спазнаць што? Яго як Бога, дазваляючы Яму адкрыць Сябе пасярод вашага жыцця — у радасях і болю, канфліктах ці крызісах. Ён хоча сказаць вам словы любові перш, чым вас ахопіць сон.

У цішыні нічога не кажыце... проста слухайце. Калі вы перажываеце канфлікт, не апраўдвайце сваю пазіцыю. Будзьце спакойныя і дазвольце Богу адкрыць Сябе ў цішыні. Вы атрымаеце Яго разуменне і перспектыву, калі адмовіцеся ад усіх аргументаў.

Для малітвы і разважання важней тое, што мы чуем, чым тое, што мы кажам. Мы часта ўспрымаем малітву як тое, што самі ствараем: словы, якія гаворым, боль нашых сэрцаў, выказаныя Госпаду просьбы. Усё гэта добра. Але гэта не ўсё. Так, ёсць час прасіць Бога пра тое, чаго жадаюць нашы сэрцы. Ёсць час маліць і клікаць аб справядлівасці. Але рэкі нашых уласных слоў не абмыюць нас. Яны проста выказваюць наш пункт гледжання. Плынь маіх разважанняў занадта каламутная і неспакойная, каб мяне ачысціць; яна толькі падымае забытае і нясе дадатковае смецце. Мне трэба чэрпаць разуменне з глыбокіх вод, якія маюць сілу асвятляць і прыбраць маю віну і сорам.

Паўза. *Хвала*. Знайдзіце час паслухаць, што кажа вам Бог. Не дазваляйце клопатам і неспакойным думкам запаўняць ваш розум у канцы дня, не давайце ім высмоктаць сілы і парушаць адпачынак. Не абдумвайце бясконца стрэсы і няўдачы дня. Замест гэтага пабудзьце хвіліну ў цішыні з Тым, хто можа прынесці сапраўдны супакой. Толькі Ён можа вызваліць ад думак, якія знясьліваюць, і аднавіць душу, пакуль вы спіце. Калі вы прачняцеся, вы адкрыеце: «Гэта міласэрнасьць ГОСПАДА, што мы не загінулі, бо не спынілася літасьць Ягоная. Яна аднаўляецца кожную раніцу; вялікая вернасьць Твая» (Плач Ярэміі 3:22–23).

Ойча, калі я засынаю, супакой маю душу і гавары з сэрцам. Толькі Ты можаш спыніць мае імклівыя думкі. Я аддаю Табе апошнія хвіліны свайго дня ў знак падзякі за новую ласку, якую Ты падрыхпаваў для мяне раніцай.

Я моцная,

КАЛІ Я СПАКОЙНАЯ Ў ЦІШЫНІ
ПЕРАД МАІМ БОГАМ.

*МОУЖАЯ
Ў ДУХУ*

СИЛА СПЕВАЎ

Спявайце ГОСПАДУ новы сьпеў, бо Ён цуды ўчыніў! Правіца Ягоная і рамяно сьвятасьці Ягонай здабылі перамогу Яму.

ПСАЛЬМ 98:1

Паміж любоўю і музыкай існуе цудоўная Божая сувязь. Яны дапаўняюць і адкрываюць адна адну. Музыка мае сілу пераносіць нас у іншыя месцы. Словы, пакладзеныя на музыку, дакранаюцца да глыбіняў сэрца, як нішто іншае. Кожны, слухаючы спеў, перажываў ці то вялікую радасць, ці то глыбокі смутак.

Музыка — важны ключ да абуджэння нашай любові да Бога, таму што яна мае сілу правесці нас за межы рэальнасці ў самую прысутнасць Бога. Яна выклікае сапраўдныя і глыбокія эмоцыі і набліжае да сэрца Бога. Музыка можа гаварыць за нас, калі нас перапаўняюць пачуцці, якія цяжка выразіць словамі.

Вы ведалі, што музыка мае памазанне? Таму выбірайце яе з мудрасцю. У Старым Запавеце памазанне часцей за ўсё было звязанае з выліваннем алею на цара, святара ці прарока. Гэта было адчувальным праяўленнем Богага Духа. У Новым Запавеце памазанне ўвасабляла прысутнасць і сілу Святога Духа, каб адкрываць Хрыста. Такім чынам,

пабожная, памазаная музыка мае сілу Духа прыводзіць у Божую прысутнасць. Падчас пакланення Божая прысутнасць часта после прысутнасць цалкам ахоплівала мяне. Хоць я не бачыла Яго, адчувалася, быццам Бог ахопліваў усю мяне. У гэтай прысутнасці я адчувала сябе ў бяспецы і любімай.

Музыка мае сілу пераносіць нас у іншы эмацыйны стан, і таму нам важна мудра выбіраць пункт прызначэння. Калі вы жадаеце хадзіць у чысціні, асцерагайцеся непажаданага ўплыву. Музыка абыдзе вашу першую лінію абароны і паселіцца ў розуме, нават калі вы гэтага не хочаце. Магчыма, вы асабіста не спявалі спевы, аднак яны будуць зноў і зноў паўтарацца ў вашым розуме. Людзі часта скардзяцца: «У мяне гэтая песня засела ў галаве!»

Таму замяніце сумніўныя спевы іншымі, нябеснымі. Не ўсе зямныя спевы кепскія, але не кожны спеў набліжае да Бога. А спевы нябесныя гэта зрабляць. Спяваючы іх, мы абвяшчаем сваю любоў і жаданне Бога. Гэта форма пакланення, і пакланенне заўсёды дае верніку больш глыбокае адкрыццё пра аб'ект яго любові. Вы можаце выкарыстоўваць сілу музыкі, каб пабыць у прысутнасці Бога, бо яна абавязкова наблізіць вас да Яго.

Госпадзе, дзякуй Табе за дар музыкі. Будзь побач са мной, калі я ўзношу ў спевах сэрца да Цябе. Пакажы мне, як выкарыстаць сілу музыкі, каб умацаваць душу. Няхай кожная песня ў маім сэрцы праслаўляе Цябе.

Я моцная,

КАЛІ ЎЗВЫШАЮ ГОЛАС, КАБ
СПЯВАЦЬ НЯБЕСНЫЯ СПЕВЫ.

УПЭЎНЕНАЯ І КАМПЕТЭНТНАЯ

А гэтакую пэўнасьць мы маем у Богу праз Хрыста, не таму, што мы здольныя залічыць нешта сабе, нібыта праз сябе, але здольнасьць нашая ад Бога.

2 КАРЫНЦЯНАМ 3:4–5

Я не ўпэўненая, што ў маім жыцці ёсць хоць адна сфера, дзе я адчуваю сябе цалкам упэўненай і кампетэнтнай. Сама па сабе я ўпэўненая, што я некампетэнтная. Добрая навіна ў тым, што нам не трэба быць цалкам упэўненымі і цалкам кампетэнтнымі. Бог робіць нас такімі. Ніхто не можа весці жыццё веры без кіраўніцтва Святога Духа. Цар Давід маліўся: «Сэрца чыстае ствары ў-ва мне, Божа, і дух упэўнены аднаві ў-ва мне. Не адкінь Ты мяне ад аблічча Твайго і Духа Святога Твайго не забірай у мяне!» (Псальм 51:12–13).

Давід ведаў, хто ёсць крыніцай чыстага сэрца, і разумеў удзел Святога Духа ў гэтым працэсе. У Евангеллі паводле Яна (раздзел 20) Ісус даў вучням Святога Духа. Ім патрэбен быў Святы Дух, каб умець дараваць. У Другім Пасланні да Карынцянаў 3:6 пра Бога гаворыцца: «...даў нам здольнасьць быць служыцелямі Новага Завету, ня літары, але духа, бо літара забівае, а дух ажыўляе». Чаму не запрасіць Святога Духа ажывіць месцы Пісання, якія вы чытаеце, каб прыносіць жыццё і пераўтварэнне?

Святы Дух — гэта абяцаны Суцяшальнік і Дарадца, які будзе вучыць і нагадваць нам усё, што сказаў Ісус. Гэты каштоўны дар азначае, што ў нас ёсць Настаўнік у вывучэнні Слова і Правадыр у пошуку Яго сэрца. Дух адкрывае нам вочы, каб мы бачылі, вушы, каб мы чулі, і сэрцы, каб мы верылі.

Нябесны Ойча, дзякую Табе, што я кампетэнтная і ўпэўненая ў Табе. Святы Дух, вядзі мяне і ствары ўнутры мяне чыстае сэрца і абноўлены, праведны дух. Дай мне сілы жыць так, каб маё жыццё праслаўляла Айца.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ХРЫСТОС РОБІЦЬ МЯНЕ
ЎПЭЎНЕНАЙ І КАМПЕТЭНТНАЙ.

ЗДАРОВАЕ СЭРЦА

*Радаснае сэрца аздараўляе, [нібы] лекі,
а маркотны дух сушыць косткі.*

ПРЫПОВЕСЦІ 17:22

Біблія дае нам цудоўнае разуменне крыніцы здароўя. У касцявым мозгу, або цэнтры косткі, знаходзіцца вільгаць. Менавіта там умацоўваецца імунная сістэма і ствараюцца клеткі крыві. Наша жыццё — у крыві, а касцявы мозг адказвае за яе выпрацоўку ў касцях. Калі косці высыхаюць, сама крыніца жыцця парушаецца. Гэта пацвярджаецца ў Прыповесцях 14:29–30: «У павольнага на гнеў багата розуму, а запальчывы выяўляе дурасць. Лагоднае сэрца — жыццё для цела, а зайздрасць — паракненне косткам».

Біблія супрацьпастаўляе цярплівасць і запальчывасць, мір і зайздрасць. Цярплівасць дае разуменне, а запальчывасць — сведчанне глупства. Спакойнае сэрца дае жыццё целу, у той час як зайздрасць ці злая воля псуюць косці, вядуць да паракнення. Хіба не цудоўна, што некаторыя формы раку лечацца трансплантацыяй касцявога мозгу? Здароўе касцявога мозгу вельмі важнае. Косці — гэта структурная падтрымка цела. Яны — каркас, які трымае нас. Без яго мы падаем.

Біблія пацвярджае, што існуе рэальная і пастаянная сувязь паміж духоўным сэрцам і здароўем. Я не маю на ўвазе, што хворыя маюць нейкую духоўную праблему. Мы жывём у грэшным свеце, працятым праклёнам хвароб і немачаў. Я кажу, што горыч, непрабачэнне, гнеў і іншыя праблемы з духоўным

сэрцам непасрэдна ўплываюць на імунную сістэму. У кнізе «Зрабіце гнеў сваім саюзнікам» (*Make Anger Your Ally*) Ніл Кларк Уорэн піша: крыўда, часцей за ўсё, звязана з хваробамі, а расчараванне займае другое месца ў спісе прычын, што вядуць да хваробы. Аўтар пералічвае некалькі прыкладаў распаўсюджаных хвароб, выкліканых гняўлівацю: галаўны боль, праблемы са страўнікам, прастуда, каліт і гіпертанія.

Іншыя даследаванні далучаюць да гэтага спісу артрит, розныя рэспіраторныя захворванні і хваробы скуры, праблемы з шыяй і спіной і нават рак. Чалавек толькі цяпер разумее праўдзівасць таго, што Біблія абвешчала стагоддзямі. Прыповесці 3:5–8 — гэта скарбніца мудрасці адносна таго, як мы павінны жыць:

Спадзявайся на ГОСПАДА ўсім сэрцам тваім і не абапірайся на розум твой. Думай пра Яго на ўсіх шляхах тваіх, і Ён выпрастуе сьцежкі твае. Ня будзь мудры ў вачах сваіх, бойся ГОСПАДА і пазьбягай ліхоты. Гэта будзе здароўем для цела твайго і спасіленьнем для костак тваіх.

У нас ёсць абяцанне: калі мы будзем жыць паводле Богага плана здароўя, гэта прынясе здароўе нашым целам і ўмацуе нашы косці.

Госпадзе, Ты наўмысна злучыў маё здароўе са станам майго сэрца. Калі ласка, дапамажы мне мець здаровы дух, каб пазбегнуць непатрэбных фізічных наступстваў. Дапамажы мне падтрымліваць і цела, і душу, сілкуючы Тваёй мудрасцю.

Я моцная,

КАЛІ ЗАХОЎВАЮ ВЯСЁЛАЕ, ЗДАРОВАЕ СЭРЦА.

ПРЫНЯЦЬ ЖАНОЧУЮ ПРЫРОДУ

Але каб, кажучы праўду ў любові, узрасталі ў-ва ўсім у Таго, Які ёсьць Галава, — Хрыстос.

ЭФЕСЦАМ 4:15

Ама прырода і фізіялогія жанчын сведчыць пра клопат і пяшчоту. Мы створаны не з вострымі кутамі, а з мяккімі акруглымі формамі. Жанчыны маюць большую здольнасць да пяшчоты і спачування, чым мужчыны. Мы глыбей адчуваем як любоў, так і боль. Мы больш спагадлівыя, чым мужчыны, і можам расчуліцца да слёз з-за болю, цяжкасцей і страт зусім незнаёмых людзей. Калі мы не можам выказаць гэтыя эмоцыі належным чынам, мы рызыкуем выбухнуць нагонкі або ўнутрана.

Што адбываецца, калі мы выбухаем? Два мае найменш любімыя ўрыўкі з Пісання паказваюць нам, што адбываецца ў кантэксце шлюбу. Мне часта цытавалі пасля вяселля: «Лепей жыць у куце на даху, чым са сварліваю жонкаю ў прасторным доме» (Прыповесці 25:24). Ці іншы, яшчэ менш прывабны варыянт: «Лепш жыць у зямлі пустыннай, чым з жонкай гняўлівай і сварлівай» (Прыповесці 21:19).

Вой. Жыццё ў куце на даху азначала б перспектыву сутыкнуцца з усімі стыхіямі. Дах не абараняе ад дажджу, снегу, ветру ці пякучага сонца. Саламон казаў: лепш жыць у такіх

умовах, чым у доме са сварлівай жанчынай. Я спрачалася са сваім мужам Джонам, што ў тых часы дах выкарыстоўваўся як альтэрнатыва ганку, але мне было цяжка растлумачыць, чаму гэты ўрываек паўтараецца ў Пісанні. Лепш жыць у пустыні ці дзікай зямлі са змеямі і скарпіёнамі, чым са злой, сварлівай і гняўлівай жанчынай. Вайна знясьлівае... і не толькі іншых, але і нас саміх.

Жанчыны створаны, каб быць здаровымі і палкімі, любячымі і спагадлівымі. Калі мы ідзём супраць першапачатковай задумы або мэты стварэння, мы фізічна ваюем супраць нашага цела. Мы парушаем жыццядайную ролю падтрымкі і ўмацавання ў нашым жыцці. Жанчыны могуць выканаць гэтую ролю незалежна ад таго, замужам яны ці не.

Калі паўстае спакуса стрымліваць думкі і эмоцыі, пакуль яны не выбухнуць, давайце памятаць: гэта нікому не прыносіць дабро і не ратуе нас ад канфлікту, а толькі прыводзіць да ўнутранай злосці, якая раніць нас і ўсіх вакол. Давайце казаць праўду з любоўю так, каб нас пачулі, і давайце жыць у гармоніі са здаровай, палкай, любячай прыродай, якую нам даў Бог.

Госпадзе, дай мне дакладнае бачанне маёй прыроды як жанчыны. Навучы мяне быць пшчотнай, але моцнай, служачы Табе і выкарыстоўваючы голас, які Ты даў мне, каб казаць праўду з любоўю.

Я моцная,

КАЛІ ПРЫМАЮ СВАЮ ПРЫРОДУ І РАДУЮСЯ
ЁЙ, КАЖУЧЫ ПРАЎДУ Ў ЛЮБОВІ.

СПАКОЙНАЯ І МАГУТНАЯ

Лагодны адказ адхіляе ярасьць, а слова абразьлівае выклікае гнеў.

ПРЫПОВЕСЦІ 15:1

Маста я запамінаю паваротны момант, калі размова пераходзіць ад добрага да кепскага або наадварот. Часам я чула, як Святы Дух папярэджаў мяне: «Супакойся, гавары спакайней, адказвай лагодна. Не кажы тое, што збіраешся сказаць. Слухай Мой ціхі, лагодны голас і гавары Мае словы». Бывае, я паслухмяная і раблю так... Іншы раз спрабую ўставіць яшчэ адзін каментар перш, чым паслухацца і зразумець, наколькі дорага каштуе мая неразумнасць.

Я знайшла сакрэт таго, як быць пачутай. Усё даволі проста: калі хочаце, каб вас пачулі, кажыце гэта так, як вы хацелі б гэта пачуць. Мае дзеці, мой муж, мае супрацоўнікі, мой сабака, – літаральна ўсе слухаюць лепш, калі я кажу ўсё так, як сама хацела б нешта пачуць. Я ведаю: мне больш падабаецца, калі са мной размаўляюць лагодным, паважлівым тонам. Я чую значна лепш, калі на мяне не крычаць. Увагу, павагу і прыязнасць іншых прыцягваюць не гучнасць ці паўтарэнне слоў, а тое, што мы гаворым, а таксама тон, якім прамаўляем. Ніхто не ўспрымае чалавека сур'ёзна, калі ў яго істэрыка. Ён можа дамагчыся свайго ў гэты раз, але пазней гэта выйдзе

бокам. Мы ладзім істэрыкі і павышаем голас па многіх прычынах. Вось некалькі з іх:

1. Мы баімся, што нас не пачуюць.
2. Крыкі прыносілі вынікі (мы дасягалі свайго) у мінулым.
3. Мы хочам запалохаць або кантраляваць іншых.
4. Мы так жылі ў дзяцінстве.
5. Мы ўсё яшчэ злуемся з-за нявырашанай праблемы.
6. Гэта дрэнная звычка.

Большасць названых прычын караняцца ў страху. Бог даў нам не духа страху, але сілы, любові і здаровага розуму (2 Цімафею 1:7). Мы крычым і робім істэрыкі, калі адчуваем сябе бяссільнымі. Мы імкнемся запалохаць і кантраляваць іншых, калі служым толькі сабе. Мы вяртаемся да мінулага, калі дасканалая любоў яшчэ не выгнала страх. Мы рэагуем занадта агрэсіўна, калі пераносім цяжар учорашніх праблем у новы дзень.

Калі мы абнаўляемся розумам, дрэнныя звычкі знікаюць і прыходзіць канец тыраніі страху. Я даўно зразумела: як бы ні выглядала сітуацыя, я не кантралюю яе. Я магу кантраляваць сябе, і толькі Бог кантралюе ўсё.

Прыняцце гэтай праўды дапамагае камунікаваць такім чынам, каб нас пачулі.

Госпадзе, калі я змагаюся за кантроль, дапамажы мне памятаць: я магу кантраляваць толькі свой язык і тон. Па Тваёй ласцы зрабі мяне адчувальнай да Твайго ціхага, лагоднага голасу дазволь яму кіраваць мной.

— Я моцная, —

КАЛІ Я ГАВАРУ СПАКОЙНА І МАГУТНА.

ПАЛКАСЦЬ

«[Грэх] ляжыць пры дзвьярах... але ты павінен панаваць над ім».

БЫЦЦЁ 4:7

Занадта часта наша культура зводзіць палкасць да сексуальнасці, але палкасць уключае значна шырэйшы спектр. Яе цяжка вызначыць, бо яна ўключае абедзве крайнасці чалавечых эмоцый: любоў і нянавіць. Палкасць цесна звязана з эмоцыямі, энтузіязмам, узбуджэннем, жаданнем, пяшчотай, каханнем, прыхільнасцю. Хто б не хацеў больш гэтага? З іншага боку, палкасць таксама асацыюецца са словамі, якія нас звязваюць: закаханасць, прагненне і пажадлівасць. А потым, на наступным узроўні, яна асацыюецца з такімі словамі, як выбух, лютасць, гнеў, абурэнне, раз'юшанасць, пагарда і гнеў.

Як нам жыць палкім жыццём паміж гэтымі крайнасцямі любові і нянавіці і не апячыся?

Мы можам знайсці падказкі ў адной з першых гісторый пра тое, як эмоцыі завялі чалавека не туды: гісторыя Каіна і Абэля ў чацвёртым раздзеле кнігі Быцця. Бог прыняў шчырую ахвяру Абэля, але адхіліў няшчырую ахвяру яго брата. І Каін раз'юшыўся. Калі Бог убачыў, што Каін узгарэўся гневамі на брата, то «...сказаў ГОСПАД Каіну: «Чаму ты загневаўся і чаму пахілілася аблічча тваё? Ці ж ты не ўзьнімаеш [аблічча], калі робіш добра, а калі ня робіш добра, грэх ляжыць пры дзвьярах,

да цябе памкненне ягонае, але ты павінен панаваць над ім» (Быццё 4:6–7).

На жаль, Каін не выправіў сітуацыю ў адносінах да Бога. Замест таго, каб перамагчы грэх і панаваць над гневам, Каін забіў брата.

Божае папярэджанне Каіну — гэта таксама папярэджанне для нас. Так, мы, верагодна, не дайшлі да забойства, але «калі мы не робім добра», грэх гэтак жа ляжыць ля нашых дзвярэй. Мы павінны кіраваць сваімі эмоцыямі і факусаваць іх канструктыўна, а не разбуральна.

Палкасць можа быць каштоўнай незалежна ад таго, у якой частцы спектра яна знаходзіцца. Палкасць — гэта павышаны фізічны і эмацыйны стан гатоўнасці абараняць тое, што мы любім. Мы схільны быць палкімі адносна важных для нас рэчаў. Большасць з нас не так лёгка абурецца адносна дробязяў, калі гэта не звязана з чымсьці значным для нас у большым маштабе. Калі нашы эмоцыі палымнеюць, гэта паказвае, што для нас важна. Мы можам накіраваць такую энергію на жыццё і не ствараць хаос, як гэта зрабіў Каін. Мы маем сілу выбіраць нават сярод эмацыйных крайнасцей. Мы здольныя кіраваць сваімі эмоцыямі і рабіць выбар, які вядзе да жыцця.

Ойча, навучы мяне прыслухоўвацца да эмоцый у жыцці і прыносіць іх Табе для асвятчэння. Калі ласка, дай мне лічыць важным тое, што важна для Цябе.

Я моцная,

КАЛІ ВЫБІРАЮ КІРАВАЦЬ ДУШОЙ І НЕ
ДАЗВАЛЯЮ ПАНАВАЦЬ МАІМ ПАЖАДАННЯМ.

ПАКЛАНЕННЕ — БОЛЬШ, ЧЫМ СПЕВЫ

Напаўняйцеся Духам, гаворачы да сябе псальмамі, і гімнамі, і сьпевамі духоўнымі, сьпяваючы і граючы Госпаду ў сэрцах вашых.

ЭФЕСЦАМ 5:18–19

Авала і пакланенне — гэта больш, чым духоўнае практыкаванне. Гэта захапленне, задавальненне і ключ да глыбейшай любові да Бога. Слухаючы і сьпяваючы песні любові да Бога і пра Бога, вы набліжаецеся да Яго.

У сённяшнім вершы мы знаходзім заклік быць напоўненымі Духам падчас хвалы і пакланення. Мы напаўняемся, калі сьпяваем уголас або ў сэрцах, але прыведзены верш падказвае яшчэ адзін ключ: размовы пра Бога з іншымі. Пакланенне большае за спеў. Яно выяўляецца ў размовах: цалкам натуральна размаўляць пра тое, чым перапоўнена наша сэрца. Калі вы любіце кагосьці, вы гаворыце пра яго. Цудоўна быць любімым, і, вядома, вы хацелі б падзяліцца прыгажосцю такога адчування з іншымі.

Сяброў аб'ядноўваюць агульныя сувязі, і агульны інтарэс нагадвае вогнішча, вакол якога стаяць сябры і атрымліваюць асалоду ад цяпла і прыгажосці. Такія адносіны дапамагаюць умацоўваць адзін аднаго ў праўдзе. Вось чаму сумеснае

пакланенне такое магутнае; вы выказваеце любоў да Бога, знаходзячыся ў атачэнні сяброў.

Сапраўдныя сябры падтрымліваюць і заклікаюць адзін аднаго жыць так, каб гэта падабалася Госпаду. Калі вашы сябры ідуць за Ісусам, вы ўсе рухаецеся ў адным кірунку. Акружыце сябе тымі, хто мае еднасць з вамі ў духу і мэтах. Вы не заўсёды будзеце ва ўсім пагаджацца. Будзьце гатовымі вучыцца і беражыце свае адносіны.

Напаўняйцеся Духам і пакланеннем у размовах, спевах і ў супольнасці вернікаў.

Дарагі Госпад, няхай словы і спевы хвалы выліваюцца з майго жыцця. Напоўні мяне Сваёй любоўю, каб я не магла маўчаць пра тое, як цудоўна быць любімай Табой.

Я моцная,

ТАМУ ШТО МЯНЕ ЎЗМАЦНЯЕ

ЖЫЦЦЁ Ў ПАКЛАНЕННІ.

ДУХОЎНЫ АЎТАРЫТЭТ

Бо даў нам Бог ня духа палахлівасьці, але сілы, і любові, і самадысцыпліны.

2 ЦІМАФЕЮ 1:7 (СУЧАСНЫ ПЕРАКЛАД)

Вяты Дух дае нам сілу, любоў і самадысцыпліну. Спалучэнне гэтых трох цнотаў заўсёды прыводзіць да з'яўлення моцных жанчын. Я перакананая: дары, якія Бог уклаў у наша асабістае жыццё, не будуць прыносіць плён без названых якасцяў Духа. У іншым перакладзе гэтага верша гаворыцца: «Бо даў нам Бог ня духа палахлівасьці, але сілы, і любові, і цвярозага розуму» (2 Цімафею 1:7).

Нішто не можа так спыняць нашу сілу, любоў і цвярозы розум, як страх. Таму што страх мучыць нас пытаннямі, якія руйнуюць гэтыя тры якасці. Спачатку давайце пагаворым пра аспект сілы. Па-іншаму сілу можна назваць духоўнай уладай. У нас мала ці зусім няма ўлады ці аўтарытэту. Адам адмовіўся ад улады, якую Бог даў яму з Евай у садзе. Паслухмянасць Ісуса вярнула тое, што мы страцілі праз непаслухмянасць Адама. «І, падыйшоўшы, Ісус сказаў ім, кажучы: «Дадзена Мне ўся ўлада ў небе і на зямлі»» (Мацвея 28:18).

Наша ўлада і сіла схаваны ў Хрысце. Навошта нам баяцца, калі мы прысвяцілі жыццё Ісусу?

У Другім лісце да Цімафея Павел заклікае Цімафея,

маладога служыцеля і вучня Ісуса, развіваць дар веры. Мы ведаем гэта, бо ў папярэднім вершы Павел нагадвае: «Дзеля гэтае прычыны нагадваю табе, каб ты распальваў дар Божы, які ёсьць у табе праз ускладанне рук маіх» (2 Цімафея 1:6).

Незалежна ад таго, ці ўскладалі на вас рукі, кожнаму дадзена пэўная мера веры, якую можна памнажаць і ўзрошчваць. Тэма веры згадваецца ў Новым Запавеце амаль 300 разоў. Адно з самых захапляльных выказванняў пра веру знаходзім у Пасланні Гебраям: «А бяз веры спадабацца [Богу] немагчыма, бо той, хто прыходзіць да Яго, мусіць верыць, што Ён ёсьць і тым, хто шукае Яго, узнагароду дае» (11:6).

Большасць з нас верыць, што Бог існуе. Мы спатыкаемся, бо нам цяжка верыць, што Ён узнагародзіць тых, хто шчыра шукае Яго. Страх будзе атакаваць самых моцных з нас сваімі абвінавачваннямі. *Вы робіце недастаткова. Вы недастаткова моцныя. Вы недастаткова любіце. Вы недастаткова добрыя.* Дзякуючы Ісусу, мы адказваем: у Хрысце мы маем усяго больш чым дастаткова.

Нябесны Ойча, дзякуй Табе за тое, што Ты даў Твайго Святога Духа, які нагадвае, што ў Хрысце я магу хадзіць у любові, уладзе, спакоі і яснасці розуму.

Я моцная,

БО Ў ХРЫСЦЕ МНЕ ДАДЗЕНЫ СІЛА,
ЛЮБОЎ І ЗДАРОВЫ РОЗУМ.

МАЛІЦЕСЯ Ў ДУХУ

Усякаю малітваю і просьбаю маліцеся ў-ва ўсякі час у Духу, і ў-ва ўсім гэтым чуйце з усёй настойлівасьцю і просьбамі за ўсіх сьвятых.

ЭФЕСЦАМ 6:18

Малітва і паслухмянасць — наймагутнейшыя інструменты ў духоўнай вайне, і мы жывём у час высокай гатоўнасці. Зварніце ўвагу, Павел прапануе, каб мы маліліся ў Духу не толькі зрэдку, але і ўва ўсякі час. Як мы молімся паводле Духа? Адзін са спосабаў — маліцца Словам Божым. Чытаючы Пісанне, вы ўбачыце, што ёсць столькі ж розных малітваў, колькі і патрэб. «Ойча наш» — гэта добрая штодзённая малітва, але на працягу дня можна заўважыць розныя сітуацыі, якія патрабуюць малітвы. Мы ўбачым людзей у бядзе, народы ў крызісе, лідараў, якім патрэбныя мудрасць і разуменне. Мы павінны маліцца за сяброў, сем’і і нават нашых ворагаў.

Іншы спосаб маліцца ў Духу — гэта слухаць кіраўніцтва Святога Духа падчас малітвы. Будуць часы, калі вы адчуеце: нешта не так або хтосьці мае патрэбу. Маліцеся за іх. Пазней я нярэдка запытваюся ў гэтых людзей, як справы, і даведваюся, што яны перажывалі цяжкі перыяд.

Малітва можа быць фармальнай і нефармальнай. Вы

можаце маліцца на каленях або стоячы, седзячы або лежачы. Малітва можа быць гучнай, як крык, або ціхай, як развагі ў сэрцы. Малітва павінна быць такой жа натуральнай, як дыханне. Нас заклікаюць: «Заўсёды радуйцеся. Несупынна маліцеся. За ўсё дзякуйце, бо такая для вас воля Божая ў Хрысце Ісусе» (1 Тэсалонцам 5:16–18).

Святы Аўгусцін сказаў: «Маліцеся так, быццам усё залежыць ад Бога, і працуйце так, быццам усё залежыць ад вас».

Мы настолькі моцныя, наколькі моцныя нашы малітвы. Моцныя жанчыны імкнуцца падтрымліваць моцную малітоўную сувязь з Богам. Мне падабаецца маліцца, слухаючы музыку для пакланення. Я таксама люблю весці малітоўны дзённік; за дзесяцігоддзі мае дзённікі сталі сведчаннем вернасці Бога.

Наш Нябесны Айцец ведаў пра бітвы, з якімі мы сутыкнёмся, і Ён даў нам усё неабходнае, каб не толькі выстаяць, але і перамагчы. Вораг будзе змагацца з намі, але не пераможа.

*Нябесны Айцец, навучы мяне маліцца, пакуль малітва не стане для мяне такой жа натуральнай, як дыханне.
Дзякуй Табе за кіраўніцтва Твайго Святога Духа.*

Я моцная,

КАЛІ МАЕ МАЛІТВЫ МОЦНЫЯ.

МОЦНАЯ
Ў
ЧЫСЦАТНІ

ЧЫСТАЯ

А Таму, Які можа захаваць вас ад упадку і паставіць перад славаю Сваёю беззаганнымі і ў радасьці, адзінаму мудраму Богу, Збайцу нашаму, праз Ісуса Хрыста, Госпада нашага, слава і веліч, сіла і ўлада цяпер і на ўсе вякі. Амэн.

ЮДА 1:24-25

Мы не можам захаваць сябе чыстымі, але Госпад можа. На першы погляд, чысціня і святасць – адно і тое ж, але гэта не так. Святасць азначае аддзеленасць або асвечанасць, тады як чысціня — гэта тое, як мы паводзім сябе, таму што мы былі асвечаныя. Чысціня — вынік святасці. Мы вучымся паводзіць сябе ў чысціні, будуючы падмурак на жывым Слове Божым.

Бог хоча быць крыніцай нашага жыцця. Адважна запрасіце Святога Духа даследаваць ваша сэрца і матывы ў святле ўсепранікальнага Слова Божага. У Пасланні да Гебраяў 4:12–13 гаворыцца:

Бо слова Божае жывое і дзейснае, і вастрэйшае за ўсякі меч двусечны, і працінае аж да разьдзяленьня душы і духа, суставаў і шпіку, і судзіць думкі і намеры сэрца. І няма стварэння, схаванага перад Ім, але ўсё аголена і адкрыта перад вачыма Таго, пра Якога нашае слова.

Паверце, гэта не для слабанервовых. Божае Слова — не проста літары на паперы... Божае Слова жывое. Калі вы

шукаеце сапраўднай сілы, якая прыходзіць ад прыняцця праўды, я заклікаю вас паверыць Яго Слову і наблізіцца. Яно жывое, прагне жыць у вашым сэрцы і прамаўляць да вас уначы. Яно настолькі вострае, што можа аддзяліць душу ад духа і ў працэсе выявіць схаваныя думкі і погляды.

Памятайце: ад Бога нічога не схавана. Ён бачыць усё, нават калі мы гэтага не заўважаем. Нашы сэрцы часта падманваюць нас, але, калі мы просім праўды, Бог дасць нам Сваё разуменне праз Слова. Мы не імкнёмся да чалавечай парады... Мы імкнёмся да мудрасці і Богага разумення. На чалавечую параду заўсёды ўплываюць культура і стандарты гэтага веку. Гэта глупства, якое мяняецца ледзь не кожнае дзесяцігоддзе, адлюстроўваючы маральны стан грамадства. Але Божае Слова застаецца вечным, і гэта стандарт, паводле якога мы дадзім справаздачу.

У Бібліі вы ўбачыце ісціны і абяцанні, якія спачатку здадуцца немагчымымі або нерэальнымі, але гэта не так. Прымаючы Слова ў сэрца, мы даведаемся, што чысціня і святасць магчымы. Таму Божы заклік да святасці не кажа пра правілы; ён звязаны з тым, каб мы належалі Яму.

*Нябесны Ойча, я запрашаю Тваё Слова быць жывым і дзейсным у маім жыцці. Ты робіш мяне святой, таму аддзялі мяне ад хлусні, якая кажа, што чысціня не магчыма.
Я хачу жыць так, каб іншыя ведалі, што я Твая.*

Я моцная,

ТАМУ ШТО БОЖАЕ СЛОВА ЖЫВОЕ

І ДЗЕЙСНАЕ Ў МАІМ ЖЫЦЦІ.

АДДАНАЯ

Бо я руплюся пра вас руплівасьцю Божай, бо я заручыў вас з адным Мужам, каб паставіць побач з Хрыстом чыстую дзеву. Але баюся, каб, як зьмей зьвёў Еву падступам сваім, гэтак і вашыя думкі не папсаваліся, [адыйшоўшы] ад шчырай адданасьці Хрысту (пашыраны пераклад)

2 КАРЫНЦЯНАМ 11:2–3

Я з нецярпеннем чакаю панавання чысціні ў жыцці кожнай жанчыны незалежна ад таго, адзінокая яна ці замужам, маладая ці старая. Калі мы гаворым пра чысціню ў царкве, часта маем на ўвазе сексуальны выбар і паводзіны. Аднак чысціня, пра якую гаворыцца ў сённяшнім вершы, адносіцца да нашай унутранай «шчырай (або чыстай – у англ.перакл.) адданасці Хрысту». Чысціня пачынаецца ў розуме. І барацьба за чысціню ўключае ў сябе тое, каб не дазваляць падманшчыку звесці нас на шлях хлусні. Значыць, нам трэба шукаць праўду ў Слове і запрашаць Святога Духа ў сэрца, каб аддзяліць праўду ад хлусні.

Як адзначае Павел у сённяшнім вершы, мы можам збіцца са шляху і адысці ад чыстай адданасці Хрысту. Мы выбіраем, каго слухаць: нашага Збаўцу ці спакусніка, які прагне скрасці жыццё. Менавіта Слова Божае ёсць найвышэйшай уладай. Калі вы папросіце Бога, Ён возьме меч Духа і адсячэ ўсякую хлусню з вашага жыцця.

Калі мы не перамаглі ў нейкай унутранай бітве, мы пахіснёмся, калі на нас будзе аказвацца моцны ціск. Дык давайце пачнём з чысціні думак. Узяўшы думкі ў палон на паслухмянасць Хрысту (2 Карынціянам 10:5), мы ўбачым, як чысціня прыходзіць ва ўсе сферы жыцця.

Дарагі Нябесны Ойча, Ты — самая сутнасць чысціні і святасці. Я Твая, і я абяцаю прымаць Тваё Слова, шанаваць яго, ставіць на першае месца ў кожнай сферы жыцця. Я заклікаю меч Твайго Слова знішчыць усякую нездаровую і бязбожную блытаніну і ачысціць мяне знутры.

Я моцная,

БО, ЯК СКАРБ, ШУКАЮ ЧЫСЦІНЮ, ЧЭРПАЮЧЫ
СІЛУ З ЧЫСТЫХ СЛОЎ ХРЫСТА.

ЗНЕСНАСЦЬ

*«Людзі глядзяць на знешні выгляд, а ГОСПАД
глядзіць на сэрца» (пашыраны пераклад)*

1 САМУЭЛЯ 16:7

Прачытаўшы сённяшні верш, вы можаце зрабіць выснову, што знешні выгляд не павінен мець значэння, бо Бог глядзіць на сэрца. Дзякуй Госпаду, што Ён глядзіць на нашы сэрцы, але мы ўсё яшчэ жывём на зямлі, і тут кожны глядзіць на знешні выгляд і робіць высновы з таго, што бачыць.

Нас заклікаюць быць асцярожнымі з тым, як мы прадстаўляем сябе іншым. Мы ведаем, што давяраць знешнасці – марнасць. Але гэта не азначае, што знешнасць трэба занядбаць.

Мы заўсёды камунікуем, хочам мы гэтага ці не. Нашы пасланні будуць перадавацца па адным з трох каналаў: тое, што мы гаворым (нашы словы і тон); тое, што мы робім (нашы паводзіны і дзеянні) і тое, як мы выглядаем (наш знешні выгляд або прэзентацыя). І на людзей часта больш уплывае тое, што яны бачаць, чым тое, што яны чуюць.

Мы можам выкарыстоўваць гэта дзеля дасягнення сваіх мэтаў, эфектыўна паведамляючы пра свае намеры. Думаю, вы знаёмыя са старым выказваннем: «Няма другога шанцу стварыць добрае першае ўражанне». Хоць выказванне і старое, але яно ўсё яшчэ праўдзівае. Зараз ёсць безліч варыянтаў самавыражэння, але што менавіта мы кажам?

Ваша адзенне і самападача не толькі пасылаюць імгненны сігнал іншым, але могуць сказаць больш, чым вы хацелі: выдаць вашы сапраўдныя думкі пра сябе; паказаць, чаму вы давяраеце і што лічыце крыніцай вашага ўплыву; выкрыць, з кім вы сябе атаясамліваеце.

Я не збіраюся даваць вам канкрэтныя парады ў галіне моды, бо толькі вы ведаеце, што хочаце зараз данесці да іншых. Якую думку вы нясеце? Адзенне дакладна адлюстроўвае вас ці вы проста пазіруеце на публіку?

Ваш знешні выгляд і адзенне дакладна адлюстроўваюць тое, кім вы з'яўляецеся. Вы можаце сказаць: «Я прафесіянал, і мой стыль адзення адпавядае маёй прафесіі». Або вы студэнтка і адчуваеце, што ваша адзенне добра гэта адлюстроўвае. Але паглядзім крыху глыбей. Як ваша адзенне ўплывае на іншых? Людзі бачаць вас ці толькі тое, што вы носіце? Што бачаць іншыя людзі, калі глядзяць на вас?

Хоць мы не павінны ўскладаць спадзяванні на знешнасць, аднак можна выкарыстаць гэтую форму камунікацыі мудра і пабожна, як мы робім са словамі і ўчынкамі.

Госпадзе, пакажы мне, як быць мудрай ва ўсіх формах камунікацыі, у тым ліку ў знешнім выглядзе. Адкрый мне, што я насамрэч кажу сваім выглядам, і няхай усё гэта будзе на Тваю славу.

Я моцная,

ТАМУ ШТО Я ЎНУТРАНА І ЗНЕСНЕ АДДАНАЯ БОГУ.

ЦУДОЎНА СТВОРАНАЯ

«Перш, чым Я ўфармаваў цябе ва ўлоньні [маці], Я ведаў цябе».

ЯРЭМІІ 1:5

Тог цесна ўдзельнічае ў нашым стварэнні. Ён сфармаваў нас ва ўлонні задоўга да таго, як маці адчула нашу прысутнасць. Перш чым мы змаглі спазнаць саміх сябе, Ён ведаў нас. Пакуль мы раслі ў таямніцы, Ён плановаў дні нашага жыцця і прасціраў шлях лёсу. Вы ніколі не былі проста сукупнасцю клетак; вы заўсёды былі жывыя ў Ім.

Кожнае народжанае дзіця — дар надзеі, давераны нашаму клопату. Калі вы хоць раз былі сведкамі цуду нараджэння чалавека, то ведаеце: кожнае дзіця мае цудоўны патэнцыял.

Яшчэ да таго, як я даведалася, што цяжарная трэцім сынам, я адчула яго жыццё ўва мне. Джон служыў у Рочэстэры, штат Нью-Ёрк, і падчас набажэнства я адчула незвычайную слабасць. Я разумела, што вось-вось страчу прытомнасць, таму села. У гэты момант я пачула шэпт Святога Духа: «Ты носіш жыццё... Унутры цябе расце сын». Я адразу адчула сябе перапоўненай прысутнасцю Бога. Гэта толькі адзін прыклад таго, наколькі блізка Бог ведае немаўлят, якія растуць ва ўлонні маці.

А раптам вам пра гэта не казалі? Раптам ніхто ніколі не казаў вам, што вы былі цудоўна ўфармаваны і вас ведаў Творца? Калі замест гэтага вы чулі, што вы – выпадковасць

або памылка? Калі мы не ўсвядомім цуд нашага стварэння, нам будзе цяжка распазнаць цуд у іншых. Калі нас выхоўвалі з думкай, што *ад нас* толькі турботы, будзе лёгка ўспрымаць дзіця як уварванне ў жыццё.

Шмат жанчын перажываюць, калі трэба зрабіць выбар паміж кар’ерай, мацярынствам і самаразвіццём ці хобі, таму што культура капіталізму пазбавіла мацярынства яго каштоўнасці. У многіх адносінах жыццё — як экзамен з абмежаваннем па часе! Вы заўсёды можаце рабіць кар’еру і быць сапраўднай маці. Мае дзеці прынеслі мне больш радасці і магчымасцей для росту, чым любое дасягненне ў кар’еры. Калі вы хочаце быць маці, не саромцеся. Мацярынства запатрабуе ад вас максімальных высілкаў, але ў той жа час дасць вам больш, чым вы марылі.

Нябесны Ойча, Ты — той, хто дае жыццё. Я веру, што Ты цудоўна ўфармаваў мяне і задумаў мае дні з радасцю. Ты даверыў маці высакародную задачу, бо дзеці — гэта дар ад Цябе.

— Я моцная, —

ТАМУ ШТО СТВОРАНА БОГАМ І ДЛЯ БОГА.

ДУШЭЎНЫЯ СУВЯЗІ

«Ня думайце, што Я прыйшоў прынесці супакой на зямлю; не супакой прыйшоў Я прынесці, але меч».

МАЦВЕЙ 10:34

Т сус хоча вызваліць нас ад усяго, што замінае быць бліжэй да Яго. Духоўная вайна прадугледжвае супрацьстаянне любому ідалу ці перашкодзе на шляху нашых адносін з Ім.

Я веру, мы можам супрацьстаяць палону. Калі Ісус убачыў ланцугі, Ён разарваў іх; калі Ісус убачыў дэманаў, Ён выгнаў іх. Убачыўшы спакутаваных і хворых людзей, Ісус ацаліў іх; убачыўшы звязаных грахом, Ён дараваў ім, а потым даў сілу ісці і больш не грашыць. Я люблю Ісуса, таму што Ён – рэальны, актуальны і практычны.

Я зразумела, што пакутую ад путаў нездаровых душэўных сувязей, якія трэба было разарваць. Што такое душэўная сувязь? Вось простае тлумачэнне: калі наша душа прывязваецца да іншай. Гэта можа быць як добра, так і дрэнна. Душа маці звязана з душой сына. Але па меры таго, як ён расце і становіцца мужчынам, адносіны з маці павінны змяніцца, каб ён мог аддаць сваё сэрца жонцы. Душа жаніха павінна быць звязана з душой нявесты, каб яны сталі адным целам. Такія добрыя і здаровыя сувязі злучаюць і сплятаюць сэрцы ў любові. Здаровыя душэўныя сувязі могуць узнікнуць у сяброўстве, як

у Давіда і Ёнатана. Сувязь можа быць з сястрой або блізікам сябрам, калі паміж вамі існуе разуменне без словаў.

Калі ўтвараюцца нездаровыя душэўныя сувязі, у іх пануюць кантроль і страх, а не саюз і сяброўства. Яны ўтвараюцца праз секс па-за шлюбам, нездаровую залежнасць, праз няправільныя ці абразлівыя адносіны. Нездаровыя душэўныя сувязі ламаюць нас. Часта мы спрабуем выправіць іх, але я зразумела, што лепш дазволіць Госпаду ўзяць Яго меч і рассекчы тое, што нас звязвае. Толькі Бог можа перамяніць нашу разбітасць на цэласнасць.

У нас ёсць верны і спагадлівы Першасвятар, які ведае нас дасканала. Ён гатовы выкарыстаць Свой меч, каб рассекчы ўсё, што замінае нам быць бліжэй да Яго. Ён хоча, каб кожная нездаровая душэўная сувязь была разарвана і засталася толькі здаровае. Ён пашле Слова, каб ацаліць і аднавіць вашу душу. Выдзеліце час для малітвы аб тым, каб дазволіць Богу ачысціць ваша жыццё. Папрасіце Святога Духа адкрыць любую нездаровую душэўную сувязь, а потым запрасіце меч Яго Слова рассекчы яе. Верны Той, Хто абяцае.

Госпадзе, калі ласка, пакажы любы нездаровыя душэўныя сувязі ў маім жыцці і прыбяры іх сілай Твайго Святога Духа. Ацалі мяне і аднаві маю душу. Пакажы мне, як падпрымліваць добрыя сувязі ў жыцці і захоўваць іх здаровымі.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ЗВЯЗАЛА СВАЮ ДУШУ З ПРАЎДАЙ.

АЦАЛЕННЕ ШКАДАВАННЯ

Бо Ты стварыў ныркі мае, выткаў мяне ва ўлоньні маці маёй. Слаўлю Цябе, бо я захапляльна і дзівосна збудаваны; цудоўныя справы Твае, і душа мая ведае [гэта] добра. Не былі схаваныя косткі мае перад Табою, калі я кшталтаваўся пад заслонай, быў вытканы ў глыбінях зямлі. Зародак мой бачылі вочы Твае; і ў кнізе Тваёй запісаны ўсе дні, што былі вызначаны, калі яшчэ ніводнага з іх не было. Якія каштоўныя для мяне думкі Твае, Божа, якая вялікая безьліч іх!

ПСАЛЬМ 139:13–17

Давід падрабязна апісвае жыццё, схаванае ва ўлонні жанчыны. Але што калі вы перажылі боль аборту? Калі так, мне трэба звярнуцца да вас з гаючымі словамі. Магчыма, вы былі напалоханай дзяўчынай, якая паверыла хлусні, або, магчыма, вы страцілі ўнука. Якімі б ні былі абставіны і хто б вы ні былі, я веру, што Бог Айцец кажа: «Ты прабачана, і ў вечнасці цябе чакае жыццё».

Рэдка хто адкрыта аплаквае абарты. Прыгажосць маленькага жыцця старанна і паспяхова адкідаецца. Толькі пазней бацьку, маці і іншых, хто мае да гэтага дачыненне, ахутвае віна і сорам.

Мы жывем у эгаістычнай культуры. Яна не натхняе жыць у пабожнасці, бо кіруецца патрабаваннямі ўласнага «я». Таксама нам трэба працаваць з цэрквамі, якія жорстка

ставяцца да незамужніх цяжарных жанчын або асуджаюць іх. Нядаўна я ўдзельнічала ў дыскусіі, дзе дзве з пяці прысутных хрысціянак зрабілі аборт, каб не сутыкнуцца з асуджэннем з боку царквы. Жанчыны, якія хочуць зрабіць аборт, чуюць ад грамадства зусім іншае:

«Ты маладая і прыгожая... усё жыццё наперадзе».

«Калі-небудзь ты станеш цудоўнай маці, але зараз яшчэ не час».

«Ты зможаш мець дзяцей, калі будзеш гатова».

«Гэтае дзіця непажаданае, а кожнае дзіця заслугоўвае таго, каб быць жаданым».

Я чула маладых і старых жанчын, якія прыслухаліся да такіх парад і пашкадавалі. Яны пайшлі ў шпіталь удваіх, а выйшлі разбітымі і зламанымі. Ці не павінны мы, тыя, хто спазнаў любоў і міласэрнасць Ісуса, падтрымліваць іх больш, чым клінікі, якія робяць абарты? «Пралайф» — гэта не пазіцыя галасавання; гэта лад жыцця, які падтрымлівае ўсынаўленне і смелы выбар.

Незалежна ад таго, наколькі балючае шкадаванне, мы ніколі не зможам вярнуцца назад і змяніць тое, што здарылася. Наша надзея — глядзець наперад. Вы павінны прыняць Божую праўду і прабачэнне. Калі вы зрабілі аборт, даруйце сабе і прыміце ацаленне.

Нябесны Ойча, пакажы мне, як быць інструментам ацалення, а не асуджэння. Так, як Ты, я хачу бачыць прыгажосць і каштоўнасць жыцця.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ВЫБІРАЮ ЖЫЦЦЁ І НАДЗЕЮ
ЗАМЕСТ СОРАМУ І ШКАДАВАННЯ.

ШАНАВАННЕ ШЛЮБУ

Сужонства [няхай будзе] шанаванае ў-ва ўсіх і сужыцьцё беззаганнае, а распусьнікаў і чужаложнікаў будзе судзіць Бог.

ГЕБРАЯМ 13:4

Каб зразумець гэты верш, трэба спачатку лепш усвядоміць слова «шанаваць». Мы шануем штосьці або кагосьці, калі надаём большую вагу або каштоўнасць сутнасці асобы ці з’явы. Напрыклад, я шаную мужа, калі з павагай размаўляю і працую з ім, а не супрацьстаю яму. З іншага боку, калі вы зневажаеце кагосьці ці штосьці, вы не клапаціцеся пра іх і паводзіце сябе неразважліва, таму што не шануеце іх. У шлюбе мужы могуць зневажаць жонка і наадварот, не разумеючы прынцыпу шанавання. Верш у Пасланні да Гебраяў гаворыць канкрэтна пра шанаванне «шлюбнага ложка» або месца блізкасці.

Мы шануем свой шлюб, застаючыся чыстымі да вяселля. Секс па-за шлюбам ганьбіць шлюбны завет, саміх яго ўдзельнікаў і Бога. І наадварот, секс у шлюбе шануе Бога, сужонкаў і іх шлюб. Іншы спосаб шанаваць шлюб — ніколі не дапускаць іншых людзей ці рэчы ў месца блізкасці і адкінуць тое, што крадзе прыгажосць сексуальнага саюзу: парнаграфію, мастурбачыю, разбэшчанасць, прастытуцыю і нячыстасць.

Паколькі я не трымалася такой праўды да шлюбу, пасля мне давалося сутыкнуцца з многімі ценямі мінулага. Я хацела свабодна аддаць сябе мужу, але апынулася звязанай выбарам мінулага.

Мы створаны для таго, каб мець сексуальны саюз толькі з адным чалавекам, бо сексуальная блізкасць прызначана для дваіх, што становяцца адным цэлым праз шлюбны завет. Каб блізкасць была сапраўднай, яна павінна быць выключнай. Займаючыся сексам з іншымі, мы прыніжаем асаблівасць нашага сужонка.

Я лічу гэта адной з прычын таго, чаму чужалоства ў самых розных формах так распаўсюджана ў нашай культуры. Не разумеючы канцэпцыі завету, людзі кажучь: «Шлюб — гэта проста кавалак паперы». Шлюб — гэта не проста два чалавекі, якія становяцца адным цэлым. Іх робіць адным цэлым Бог. Калі мы не разумеем, што шлюб уключае ў сябе трох, а не аднаго, то ён становіцца проста паперкай.

Шанаванне Богага Слова прыносіць у шлюб сілу, завет і блізкасць. Бог аднаўляе тое, што было разбурана, і ацаляе тое, што было зняслаўлена.

Нябесны Ойча, навучы мяне шанаваць шлюб. Святы Дух, пакажы мне, што апаганьвае мой шлюб або мае погляды на шлюб. (Пра гэта можна маліцца незалежна ад таго, адзінокія вы ці ў шлюбце.) Я хачу шанаваць Твой завет блізкасці ў жыцці.

Я моцная,

КАЛІ АХОЎВАЮ БЛІЗКАСЦЬ І АДКІДАЮ ТОЕ,
ШТО ПАРУШАЕ ШЛЮБНЫ ЗАПАВЕТ.

АБАРОНЕНАЯ

ГОСПАД — скала мая, замчышча маё, мой Збаўца!

ПСАЛЬМ 18:2

Я была ўзрушана. Наш пастар толькі што папрасіў мяне пагаварыць з групай дзяўчат пра сексуальную чысціню, і я зусім не ведала, што ім сказаць. Мала таго, я была на мяжы жаху. Што са мной не так? Я шмат год падарожнічала па ўсім свеце, выступаючы перад вялікімі групамі жанчын рознага ўзросту. Чаму я баялася дзяўчат з нашай моладзевай групы? Я глыбока ўздыхнула. Мне проста трэба ўзяць сябе ў рукі. Урэшце, я жонка былога моладзевага пастара. Я перажыла тыя два гады. Потым стала зразумела: мяне турбавала не ўзроставая група, а тэма. Я ведала: дзяўчаты спытаюцца, што яны могуць і што не могуць рабіць у адносінах з хлопцамі.

Як гаварыць з дзяўчатамі пра «абмежаванні»? У мяне няма дачкі і няма часу на падрыхтоўку.

Я схілілася і памалілася. *«Ойча, мне вельмі патрэбны адказ для гэтых дзяўчат. Я хачу падзяліцца Тваёй мудрасцю, а не сваім меркаваннем ці меркаваннем кагосьці іншага. І мне вельмі трэба ведаць адказ хутка».*

Я чакала. Нічога. Я пайшла ў душ. Заўтра быў дзень «Х». Мае думкі блукалі, але потым я пачула, як Святы Дух вызначае кірунак: «Ты шукаеш правілы, каб абмежаваць іх паводзіны. Правілы не ўтрымаюць. Патрэбная падтрымка народзіцца з

адносін. Не кажы ім, што нельга рабіць. Скажы ім, што можна рабіць. У адносінах з хлопцам яны могуць зайсці так далёка, наколькі ім камфортна перад бацькамі!»

Вось і адказ! Таты павінны быць абаронцамі цноты сваіх дачок. Магчыма, у вас няма зямнога бацькі, які б вас абараніў. Добрая навіна ў тым, што ў вас ёсць нябесны Айцец. Ён не хоча, каб вас выкарыстоўвалі ці гвалтавалі. Магчыма, вы ўжо зайшлі занадта далёка. Незалежна ад мінулага, Ён клапаціцца пра вашу будучыню. Гэта датычыцца не толькі падлеткаў, але і кожнай дачкі, якой цяжка быць чыстай у нячыстай культуры.

Нашы сэрцы мяняюцца не праз правілы. Мы падпарадкоўваемся вышэйшаму парадку: любові і адносінам з нашым нябесным Айцом. Замест абмежаванняў, маралі і этычнага кодэкса, высечанага на халодным камені, у нас ёсць жывыя ісціны, напісаныя ў сэрцах. Калі мы ператвараем веру ў спіс «што рабіць і чаго не рабіць», мы губляем адносіны з Тым, Хто хоча для нас лепшага.

Нябесны Ойча, няхай мая чысціня паходзіць з адносін з Табой. Нягледзячы на мінулае, я называю Цябе маім Абаронцам і запрашаю Цябе ў самыя інтымныя месцы жыцця.

Я моцная,

БО АДНОСІНЫ З АЙЦОМ, А НЕ
ПРАВІЛЫ ДАЮЦЬ МНЕ СІЛУ.

НЯВЕСТА

*Як жаніх цешыцца з нявесты, так будзе
цешыцца з цябе Бог твой.*

ІСАЯ 62:5

Мне падабаецца, што Бог параўноўвае нас са Сваёй нявестай. Нядаўна двое маіх сыноў ажаніліся. Я назірала, як кожны з іх плакаў, убачыўшы сваю нявесту. Вядома, я таксама праслязілася. Нявесты свяціліся прыгажосцю ў ідэальных белых уборах. Мне хочацца думаць, што менавіта так бачыць нас Ісус. У Адкрыцці 19:7 мы чытаем: «І нявеста Ягоная падрыхтавала сябе».

Як нам падрыхтавацца? Давайце паразважаем. Як нявеста рыхтуецца да сустрэчы з жаніхом? Гэта не проста прыгожая сукенка, прычоска і макіяж; яе падрыхтоўка адбываецца ў сэрцы. Вось некаторыя з маіх думак:

- Нявеста імкнецца ва ўсім дагадзіць жаніху.
- Нявеста жадае быць чыстай і палкай ва ўсім, што робіць.
- Нявеста прагне, каб яе зразумелі, нават калі не можа перадаць гэтага словамі.
- Нявеста павінна адчуваць сябе ў бяспецы, калі адкрываецца жаніху.
- Нявеста любіць свабоду самавыяўлення без страху.
- Нявеста атрымлівае асалоду ад сюрпрызаў і нечаканых падарункаў.
- Нявеста любіць дзяліцца сакрэтамі з жаніхом.

- Нявеста любіць, калі яе каханы імкнецца да яе, і яна імкнецца да яго ў адказ.
- Нявесце падабаецца радасць ад таго, што яна належыць іншаму.
- Нявеста жадае, каб яе цанілі, абаранялі, накіроўвалі і нават мякка выпраўлялі.
- Нявеста напоўненая любоўю да свайго мужа.

Я веру, што гэтыя і іншыя жаданні прысутнічаюць у сэрцы кожнай дачкі Бога. Няхай яны ўзрушаць нашы сэрцы, таму што глыбокае жаданне Бога — любіць нас у тым, для чаго Ён стварыў нас. Ісус, наш жаніх, просіць: «Дазволь Мне любіць цябе».

Ніхто іншы не здольны так нас любіць. Жаданне быць любімай настолькі глыбокае, што ніводзін чалавек не можа яго задаволіць. Зямное каханне можа абысці або расчараваць нас, бо мы прагнем іншага. Ваш нябесны Прынц ніколі не расчаруе вас і не зробіць вам балюча. Ён стварыў вашы самыя глыбокія жаданні, і Ён – Той, каго прагне ваша сэрца.

Ісус даў вам усё неабходнае. Чаму б не ахінуцца Яго праведнасцю? Упрыгожце сябе Яго пакланеннем. Атрымлівайце асалоду ад Яго абдымкаў і дазвольце сэрцу танцаваць перад Ім.

Дарагі нябесны Ойча, узлюбі мяне ў тым, для чаго Ты стварыў мяне. Я падрыхтуюся для Цябе як нявеста. Пакладзі мяне, як пячатку, на Сваё сэрца. Калі я буду там, дзе Ты хочаш, дазволь адчуць Тваю ўсмешку.

Я моцная,

БО МОЙ ЖАНИХ РАДУЕЦА З МЯНЕ.

МОУЖАЯ Ё
ПРАЎДЗЕ

МУДРАЯ Ў СЛОВАХ

*Прыемныя словы — сатавы мёд, асалода
для душы і лекі для цела.*

ПРЫПОВЕСЦІ 16:24

А постал Ян пісаў сябру Гаю: «Улюбёны! Малюся, каб ты быў здаровы і пасьпяховы ў-ва ўсім, як пасьпяховая душа твая» (3 Ян 1:2).

Ян ведаў, што наша здароўе неадзельна ад стану душы. Здароўе душы і цела цесна пераплецены. Хоць словы не прычыняюць фізічнай шкоды, Біблія параўноўвае іх са смяротнай зброяй і гаючым бальзамам: «Ёсьць такі, што лапача і раніць, як мечам, а язык мудрага лечыць» (Прыповесці 12:18).

Крыўдныя і злыя словы дзейнічаюць як балючы ўдар нажа. Адзін удар – у плячо, другі – у жывот, трэці – у нагу. І вораг уцякае. Мы ў шоку ад нападу і крыві на адзенні. Адчуваючы слабасць, заплюшчваем вочы і задаём пытанне: якім чынам словы маглі прынесці столькі шкоды.

Потым мы чуем іншы голас, мяккі і пяшчотны, яго залацістае святло праганяе цемру. Словы жыцця і ацалення сціраюць тыя словы, што нас паранілі. *“Я люблю цябе. Я з табой. Ты мой”*. Іх пяшчотнае цяпло супакойвае востры боль. Кожнае слова аднаўляе сілы.

Так словы ўздзейнічаюць на душу – могуць раніць і ацаліць. Ведаючы гэта, давайце выкарыстоўваць словы, каб вызваліць і вылечыць іншых, а не калоць і раніць. Давайце асцярожна і мудра выбіраць словы. Кантралюючы словы, мы прызнаём іх сілу.

Для некаторых людзей простыя словы падбадзёрвання і спачування мяняюць усё. Калі мы гаворым паводле Богага Слова, у нашай уладзе ёсць жыватворныя лекі. Толькі Бог — крыніца ацалення, таму не дзіўна, што Яго словы нясуць гаенне. Падбадзёрваць іншых так проста і прыносіць столькі карысці, што цяжка ўявіць.

Выбар за вамі. Якія словы вы скажаце сёння?

Божа, дапамажы мне выкарыстоўваць словы для ацалення і падбадзёрвання тых, каго Ты паставіў на маім шляху.

Я моцная,

КАЛІ ВЫКАРЫСТОЎВАЮ СЛОВЫ, КАБ НЕСЦІ
АЦАЛЕННЕ, МУДРАСЦЬ І ЖЫЦЦЁ.

ЕДНАСЦЬ СЭРЦА

*Навучы мяне, ГОСПАДЗЕ, шляху Твайму, каб хадзіў я ў
праўдзе Твай; зьяднай сэрца маё, каб баялася імя Твайго.*

ПСАЛЬМ 86:11

У мат гадоў таму мы з Джонам былі ў Ізраілі, і я дагэтуль памятаю, што гід расказваў пра рымлян. Рымляне былі даволі добразычлівымі заваёўнікамі і дазвалялі габрэям, калі тыя прымалі рымскую культуру, захоўваць рэлігійныя перакананні. Яны хацелі, каб габрэі выглядалі, жылі і паводзілі сябе як рымляне. Зараз мала што змянілася.

Мудрасць тых часоў заклікае: «Заставайцеся са сваёй рэлігіяй, проста падтрымайце і нашы вераванні. Не будзьце неразумнымі: праўда не адна, іх шмат. Вы можаце верыць ва ўсё, што хочаце, калі паводзіце сябе як мы!»

Але, вядома, гэта не спрацуе для нас. Бог не заклікае нас быць адным цэлым з культурай. Мы адно з Ім. Мы верым Ісусу, калі Ён кажа: «Я ёсьць шлях, і праўда, і жыццё. Ніхто не прыходзіць да Айца, калі не праз Мяне» (Ян 14:6).

Мы ідзём за нашым Госпадам, а не за моднымі сучаснымі «праўдамі». Яго Праўда натхняе адварнуцца ад уласных шляхоў і ўзняцца да Божай перспектывы. Божы спосаб мыслення цалкам адрозніваецца ад нашага. Пустыя словы кампрамісу заахвочваюць не мяняцца і апраўдваць паводзіны. Гэты свет не наш дом; мы праходзім праз яго, а значыць, не мусім

адпавядаць культуры, але мусім перамяняцца праз адносіны са Святым Богам.

Мы знаходзім мудрасць у Слове Божым, а не ў кемлівасці і мудрасці цяперашняга знясіленага свету. Як паслядоўнікі Хрыста, мы пакліканы падбадзёрваць адзін аднаго. Гэта азначае, што мы расцём у мужнасці, нагадваючы адзін аднаму абяцанні Бога. Свет кажа нам: «Рабіце, што хочаце, што заўгодна». Але мы — пасланцы нябёсаў. Мы жывём на зямлі ў час вялікай блытаніны. І замест таго, каб жыць для сябе, мы жывём для Госпада.

Слова Госпада не трэба разводзіць так, каб яно злілося з мудрасцю гэтага веку. Слова Божае заўсёды стаіць асобна. Нам цяжка, калі мы спрабуем дагадзіць і свету, і Богу, бо нашы пачуцці падзелены. У сённяшнім вершы Давід падкрэслівае нашу патрэбу ў непадзеленым, цэласным сэрцы. Я веру: вы чытаеце гэтыя слова, бо жадаеце служыць Богу ўсім сэрцам. Ён хоча, каб нашы пачуцці належалі Яму. Ён запрашае даверыць сэрца Яго клопату, а потым весці вайну з ворагам нашых душ.

Госпад, Тваё Валадарства — мая культура. Дай мне еднасць у сэрцы, каб я баялася Твайго імя.

— Я моцная, —

КАЛІ МАЁ СЭРЦА НЕ ПАДЗЕЛЕНА.

МУРЫ

У той дзень у зямлі Юды будуць сьпяваць гэты сьпеў: «Горад магутны ў нас! Збаўленьне Сваё Ён даў замест муроў і валоў».

ІСАЯ 26:1

У старажытнасці дзеля абароны вакол гарадоў узводзілі муры. Такая перашкода палохала дзікіх жывёл і ворагаў. Для нас гэта не знаёма. Старажытныя гарады з усіх бакоў былі акружаны непераадольнымі сценамі – своеасаблівым папярэджаннем тым, хто звонку: «Спачатку мусім даведацца, што вы бяспечныя для нас». Таксама муры служылі аховай для тых, хто жыў у горадзе. Жыхары спадзяваліся, што муры і вартаўнікі абароняць ад захопнікаў і набегаў. Сцены абаранялі людзей ад хвароб, а таксама ад ветру, дажджу і пустынных бур.

А цяпер уявіце горад без сцен, захоплены і разрабаваны. Ворагі і захопнікі прыходзяць і сыходзяць, калі заўгодна. Хто б хацеў жыць там, дзе няма абароны, няма прытулку?

Калі мы не абараняем свой дух, мы жывём у горадзе без сцен. Наша сэрца ўжо не прытулак бяспекі і спакою, а зняважаны і разрабаваны горад. Мы падпарадкоўваемся настроям, імпульсам і любой хлусні ці разбуральным словам. Нашым штодзённым хлебам становіцца расчараванне, а нашай спадчынай – смутак і шкадаванне.

Дык як жа нам аднавіць абарончыя муры? Пачніце выкарыстоўваць словы, якія лечаць і будуюць. Вывучайце Слова Божае: што яно кажа пра ваш шлюб, працу, дзяцей і сяброўства. Дабраслаўляйце гэтыя сферы жыцця і адмаўляйцеся праклінаць іх. Дазвольце Слову Божаму перамяніць вашу душу, і вы пажняце плён.

Вельмі важна даць Богу вызваліць вас ад блытаніны або пастак, якія сталі вынікам мінулай нястрыманасці або абразаў. Магчыма, гэтыя словы сказалі вы самі ці іх, як ракеты, запусцілі ў вашы муры іншыя. Будзьце ўважлівыя да шквалу самаразбуральных слоў, якія мы выкарыстоўваем супраць сябе, напрыклад: «Ніхто не любіць мяне. Урэшце, я застануся адна». Ці «Я непрыгожая і тоўстая. За што мяне любіць?» Гэтыя словы ранаць і разбураюць муры. Замест іх шукайце будаўнічыя матэрыялы ў Слове: выкарыстоўвайце Божыя абяцанні, каб адкрыць і абвясціць праўду пра сябе, і дазвольце ім стаць моцнымі мурамі абароны вакол вашага сэрца.

Дарагі нябесны Ойча, пакажы мне праўду пра мяне і маё жыццё ў Тваім Слове. Дапамажы мне пабудаваць моцныя муры праўды вакол сэрца, каб я магла квітнець пад іх абаронай.

Я моцная,

КАЛІ АБАРАНЯЮ СВАЁ СЭРЦА БОЖЫМ СЛОВАМ.

АБЫСЦІ ВАКОЛ

«Бо няма нічога таемнага, што б ня выявілася, ані схаванага, што ня сталася б вядомым і ня выйшла на святло».

ЛУКІ 8:17

Тераехаўшы у Каларада, я пайшла шукаць канапу для гасцёўні. Адна канапа мне вельмі спадабалася. Я падумала: «Ідэальна!» Яна выдатна выглядала каля сцяны мэблевай крамы, акружаная прыгожымі аксэсуарамі і карцінамі. Але я ўспомніла, што за маёй канапай не будзе сцяны. Як гэта будзе выглядаць? Я адсунула канапу ад сцяны, каб паглядзець з іншага боку, і зразумела: гэта мне не пасуе. Калі б я бачыла канапу толькі спераду, я б купіла яе. Я была ў захапленні, пакуль не ўбачыла канапу ззаду.

Большасць з нас бачыць толькі добрыя бакі граху. Нам падабаецца, як грэх выглядае і адчуваецца, і мы кажам сабе: «Бяру!» Аднак пазней мы азіраемся і адчуваем сорам.

Калі мы робім грэх употай, нас бянтэжыць не Бог, а мы самі. Гэта як пасадзіць цішком насенне, а калі з'явіцца расліна, раззлавацца на Бога. Часам мы лічым, што здольныя хаваць рэчы настолькі добра, што сённяшні верш нас не тычыцца. Але калі ў Пісанні гаворыцца, што нішто не застанецца схаваным, значыць, выключэнняў няма.

Таму важна зважаць на паводзіны. Пасланне да Эфесцаў

называе такую звычку абачлівым жыццём. «Але ўсё, дакаранае святлом, робіцца яўным, бо ўсё, што робіцца яўным, ёсць святло... Дык глядзіце, хадзіце дакладна, не як бязглуздыя, але як мудрыя» (Эфесцам 5:13, 15).

Хадзіць дакладна, або жыць абачліва азначае жыць з усведамленнем, што ўсё ў жыцці звязана і падзеі мінулага дагоняць нас у будучыні. Слова «абачліва» азначае «асцярожна» або «разважліва». Выраз «жыць абачліва» нагадвае: мы паводзім сябе разважліва. Так будаўнік «ацэньвае» дом, каб патэнцыйныя кліенты маглі ацаніць яго майстэрства, перш чым купіць дом. Гэтаксама і мы мусім жыць, узважаючы рашэнні і дзеянні з усіх бакоў і пунктаў гледжання. Нам трэба аглядаць рашэнні і абачліва абдумваць, нібыта мы наведваем кожны пакой, каб пераканацца, што дом нам падабаецца. Тады мы можам дзейнічаць мудра і прымаць добрыя рашэнні, якія даюць нам сілу.

Госпадзе, нагадвай мне, што для Цябе ўсё адкрыта.

Няма нічога, што я магу схваць ад Цябе.

*Дазволь мне быць абачлівай ва ўсіх маіх справах,
дзейнічаючы так, каб праслаўляць Цябе.*

— Я моцная, —

ТАМУ ШТО ЖЫВУ НЕ ТОЛЬКІ СЁННЯШНІМ ДНЁМ.

ВЫЙСЦІ З ЗЯМЛІ ШКАДАВАННЯ

*І былі чацьвёра пракажоных каля ўваходу ў
браму. І казалі яны адзін аднаму: «Навошта
мы тут сядзім, [чакаючы] сьмерці?»*

2 ВАЛАДАРОЎ 7:3

Надыходзіць час, калі кожны вырашыць, што з яго хопіць. Шкадаванне раз’ядае сэрца, як праказа раз’ядае цела. Моцныя дзяўчаты ведаюць, калі пара ўстаць і сысці. Каб ваша жыццё не было поўнае шкадавання, жывіце мэтанакіравана, глядзіце ў будучыню. Нам трэба ісці наперад з думкай пра лёс. Прагулка без пункта прызначэння становіцца блуканнем. Няма іншага спосабу дабрацца туды, куды вы хочаце дайсці. Магчыма, вы зараз там, куды не хацелі трапляць. Магчыма, вы жывяце ў змрочнай краіне шкадавання. Хачу падзяліцца адным сакрэтам: шкадаванне будзе трымаць вас у гэтым месцы.

Настаў час замяніць фразу «Калі б толькі я...» на фразу «Ужо сёння!». Шкадаванне будзе мець уладу ў нашым жыцці, пакуль мы не разбяромся з ім канчаткова.

Я веру: кожнае пакаленне мае магчымасць і абавязак выправіць свае памылкі, кажучы праўду і папярэджаючы наступнае пакаленне. Мы не зможам гэтага зрабіць, калі

заглыбімся ў шкадаванне. Калі мы адмаўляемся ад шкадавання, то перадаём спадчыну навучання. Тады наступнае пакаленне ўзнімецца вышэй, убачыць ясней і пазбегне пастак, у якія трапілі мы. Зараз не час абыякава сядзець і шкадаваць пра мінулыя няўдачы або блукаць без кірунку. Час ісці наперад.

Божа, я адмаўляюся заставацца ў пастцы шкадавання.
Я ўстану і пайду наперад, каб іншыя знайшлі сілу ў маіх
дзеяннях. Я мяняю «калі б толькі!» на «ужо сёння!» і прымаю
Тваё бачанне маёй будучыні, а не шкадаванні пра мінулае.

Я моцная,

ТАМУ ШТО МЯНЯЮ ШКАДАВАННЕ НА МЭТУ.

ЖАНЧЫНА КАХАНАЯ

Бо Той, Які ўзяў за жонку цябе — [гэта] Той, Які зрабіў цябе. ГОСПАД Магуцьцяў — імя Ягонае, і Адкупіцель твой — Сьвяты Ізраіля, Яго называюць Богам усёй зямлі. Бо, як жанчыну кінутую і засмучаную духам, паклікаў цябе ГОСПАД.

ІСАЯ 54:5–6

У сённяшнім урыўку мы бачым асаблівае абяцанне для жанчын. Бог мог бы сказаць: «Творца — твой бацька», але Ён гэтага не зрабіў. Госпад кажа пра сябе як пра любячага мужа, які аднаўляе блудную жонку і апісвае пэўнасьць Свайго абяцання: «Бо горы зрушацца і ўзгоркі захістаюцца, але міласэрнасьць Мая не адыйдзе ад цябе, і заповіт супакою Майго не пахісьнецца» (верш 10). Незалежна ад таго, наколькі моцна хістаецца ваша жыццё, Божая любоў да вас ніколі не пахісьнецца. Няхай гэтае пытанне будзе вырашана для вас раз і назаўжды.

У гэтым урыўку няма выключэнняў! Ён тычыцца адзінокіх, разведзеных, бясплодных і ўдоваў. Ён кажа пра жанчын, якія адчуваюць сябе разбітымі, непаўнаватаснымі, недастаткова добрымі. Ён тычыцца тых, хто апусціўся ў жыцці. Гэта абяцанне для ўсіх узростаў. Так Бог звяртаецца да Сваіх любімых і каштоўных. Ён кажа «мір» жанчынам.

Таму прыміце Яго мір і дазвольце суцішыць любы гнеў, трывогу ці страх у вашым сэрцы.

Жанчыны маюць унікальную магчымасць. У нас ёсць усё неабходнае для служэння і выхавання. Але часта мы жывём у страху не дагадзіць нябеснаму Айцу і стамляемся рабіць дабро. Мы баімся, што не хопіць намаганняў і ахвяра будзе не дастаткова вялікай. Памятайце: жыццё абапіраецца не на тое, што вы робіце, а на тое, што было зроблена для вас. Ніхто з нас не зможа пражыць жыццё ў поўнай адпаведнасці Божым законам. Мы павінны быць жанчынамі паводле Богага сэрца, але не зможам ісці за Госпадам, калі баімся Яго гневу і таго, што Ён нас адштурхне. Гэтыя страхі ствараюць атмасферу, поўную расчаравання. Бог хоча вызваліць Сваіх дачок ад гэтага цяжару.

Вы — жанчына паводле Божай задумы і мэты. Гэта варта радасці, бо вы створаныя цудоўным чынам. Божая любоў да вас непахісная.

Госпадзе Божа, укладзі ў мой дух, якой жанчынай Ты бачыш мяне. Я прымаю Тваю нязменную любоў і ўсё, што Ты зрабіў для мяне. Наблізь мяне ў маёй жаноцкасці да Цябе і да месца спакою.

— Я моцная, —

ТАМУ ШТО МЯНЕ ЗАДУМАЎ БОГ.

НЕ ГРАМАДЗЯНКА ДРУГОГА СОРТУ

«І Я буду вам Айцом, і вы будзеце Мне сынамі і дочкамі, — кажа Госпад Усеўладны».

2 КАРЫНЦЯНАМ 6:18

Калі я стала хрысціянкай і зразумела, што Бог сапраўды мяне любіць, было цяжка ўсвядоміць гэта да канца. У адказ на цудоўную міласэрнасць я аддала сябе Божаю клопату і ніколі не лічыла жаночасць праблемай.

Потым я хадзіла ў цэрквы і на канферэнцыі, дзе чула словы, што азмрочвалі Божую любоў да мяне. Стваралася ўражанне, што я адкуплена ў Валадарства як грамадзянка другога сорту. Звярніце ўвагу, ніхто не казаў так найпрост, але ўсё ж была падводная плынь: жанчынам нельга давяраць і яны з цяжкасцю атрымліваюць адкупленне.

Першая незразумелая сітуацыя адбылася, калі я вучылася ў каледжы. На хрысціянскай канферэнцыі, пасля цудоўнага пакланення, пастар пачаў з малітвы і паклікаў сваю жонку на сцэну. Я назірала, як мілая і прыгожая жанчына паднялася на платформу, акружаную тысячамі людзей. І тут пастар пачаў серыю жартаў і зняваг, галоўным аб'ектам якіх была яго жонка. Яна адказала жартам на некаторыя з іх. Прысутныя засмяяліся, але мне стала ніякавата. Ягонья ўдары былі мацнейшымі за яе. Адчувалася, што жонка ведала межы, а для пастара іх не было.

«Ці ведаеце, дзе мы, мужчыны, былі б без жанчын?» — прыязным тонам спытаў ён. Я спадзявалася, што цяпер ён скажа нешта прыёмнае пасля ўсіх зняваг.

«Мужчыны ўсё яшчэ былі б у Эдэме». Заля выбухнула смехам. Здаецца, я была адзінай, каго збянтэжыў гэты каментар. Няўжо я сышла ад сораму ў свеце, каб мяне высмейвалі ў царкве? Мой твар гарэў, і я адчула, што з вачэй вось-вось пальюцца слёзы.

На наступны дзень замест таго, каб далучыцца да служэння, я пайшла валанцёркай у дзіцячы пакой. Мне было камфортнай перажываць любоў Бога да мяне, калі я калыхала немаўлят, якія плакалі. Трымаючы іх на руках, я ўяўляла, што менавіта так Бог ставіцца да мяне. Унутрана я плакала, а Ён пяшчотна размаўляў са мной. Я была Яго дачкой; Ён быў маім Айцом. Я так шмат чаго не разумела, але Яго любоў была непакіснай.

Чаму жанчыны мірацца з такімі з'эдлівымі заўвагамі? Таму што баяцца? На жаль, мне здаецца, праблема яшчэ глыбей. Жанчыны вераць, што ў нейкай ступені гэта праўда, і яны нібыта заслугоўваюць здзекі. Але мы іх не заслугоўваем. Не верце гэтаму. Бог не злуецца на жанчын за тое, што яны жанчыны. Ён не стварыў нас грамадзянкамі другога сорту. Ён любіць нас, як Айцец любіць дзіця, і Яго любоў непакісная.

*Госпадзе, дзякуй Табе, што стварыў мяне жанчынай.
Пакажы мне праўду пра маю вартасць і праўду пра Тваю
любоў. Падбадзёр і дай сілы Сваім дочкам сёння.*

— Я моцная, —

ТАМУ ШТО Я – БОЖАЯ ДАЧКА. Я НЕ ЗАПАСНЫ
ВАРЫАНТ. ГОСПАД ПАЛЮБІЎ МЯНЕ АД ПАЧАТКУ.

УСЯ ТВАЯ ЛЮБОЎ

Бог — гэта не чалавек, каб Ён падманваў.

ЛІКІ 23:19

Вельмі шмат жанчын трымаюцца памылковай думкі, што іх лёс пад пытаннем, пакуль яны не выйдучь замуж і не атрымаюць абяцання вечнага кахання ад мужчыны сваёй мары. Дзесьці па дарозе мы забыліся, што мы — Божая мара. Нам не трэба чакаць, пакуль нас знойдзе сапраўдная любоў: гэта ўжо адбылося. Ісус першым палюбіў нас. Пытанне пра тое, любімыя мы ці не, ужо вырашана.

Аднак стагоддзямі дачкі Евы заклікалі сыноў Адама: «Дай мне ўсю сваю любоў. Абарані мяне. Задаволь маю самую глыбокую патрэбу ў бяспецы». У адказ сыны Адама даюць абяцанні, якія не могуць стрымаць, спадзеючыся задаволіць невымоўную тугу дачак Евы. І тыя, і другія асуджаныя на правал, бо толькі Бог можа задаволіць самыя глыбокія жаданні кожнага з нас.

У выдатнай кнізе Джона Элдрыджа *Wild at Heart* («Дзікія сэрцам») аўтар дзеліцца расчараваннем, якое адчуваюць мужчыны, калі шукаюць задавальнення ў «светлавалосай дзяўчыны». Так, але што наконт жанчын? Хіба мы не ўскладаем надзею на няправільныя рэчы? Мы чакаем задавальнення ад Адама, хоць яму наканавана падвесці нас. Адам быў для Евы значна больш, чым муж. У пэўным сэнсе ён быў бацькам, бо

яна была адзінай жанчынай, народжанай з мужчыны. Ева была падманута змеем, які ўвёў яе ў грэх, а потым расчаравана выбарам Адама, як і сваім уласным. Нам патрэбны мужчыны, якія чэрпаюць сілу з чагосьці большага за ўсіх нас.

Гэта не віна сыноў Адама; яны не могуць даць нам дабраславенне, якога мы шукаем, і мы напалохалі іх, даўшы ім столькі ўлады над нашымі душамі. Нам трэба навучыцца, што патрэбныя дабраславенні прыходзяць толькі ад Бога. Дазвольце Богу даць вам новае імя, бо вы больш не дачка Евы, што хаваецца ў цені, а дачка святла і абяцання, Божая нявеста.

У адносінах з мужчынам мы можам знайсці каханага, сябра ці спадарожніка жыцця, але ніколі не знойдзем Збаўцу. Толькі Ісус — Мужчына, які не хлусіць, таму што Ён — Праўда. Яго Святы Дух бліжэй, чым дыханне ў нашых вуснах. У Ісусе мы выратаваны, абаронены, важныя і абноўлены так, як гэта можа зрабіць толькі Той, Хто любіць дасканала.

Госпадзе, Ты — Праўда. Ты не хлусіш. Толькі Ты можаш аднавіць мяне. Прабач мне за тое, што я давала такую ўладу над маёй душой іншым, а не Табе.

Я моцная,

КАЛІ ЗНАХОДЖУ СВАЮ ПАЎНАТУ
Ў БОГУ, А НЕ Ў ЛЮДЗЯХ.

ХАДЗІЦЬ У СВАТЛЕ

А калі ходзім у святле, як Ён у святле, маем супольнасьць між сабою, і кроў Ісуса Хрыста, Сына Ягонага, ачышчае нас ад усякага грэху.

1 ЯНА 1:7

Уто азначае «ходзіць у святле, як Ён у святле»? Каб адказаць, трэба зірнуць на ранейшы верш, 1 Яна 1:5: «Бог ёсць святло, і няма ў Ім аніякае цемры». Бог не толькі ходзіць у святле; Ён ёсць Святло, якое зыходзіць не са знешняй абалонкі, але з Яго Самога. У Ім зусім няма цемры. Нам цяжка гэта ўявіць! Паўсюль мы бачым цені і змрок. Кожная вядомая нам крыніца святла выклікае цені. Апостал Ян меў на ўвазе не крыніцы святла звонку, але крыніцы святла, што зыходзяць ад нас.

Ян казаў не пра натуральнае, фізічнае святло, а пра святло духу (хаця на нябёсах, як і ў Майсея, яно можа быць фізічна бачным). Мы ходзім у святле ў цяперашнім цёмным і азмрочаным свеце, трымаючы ў чысціні сэрцы. Мы прыбіраем зоны цемры ў жыцці, дазваляючы крыві Ісуса ачысціць нас. Гэта аднаўляе і падтрымлівае нашу еднасць з іншымі вернікамі і з Богам. Але «калі кажам, што ня маем грэху, падманваем саміх сябе, і праўды няма ў нас» (1 Ян 1:8).

Калі мы хоць крыху разумеем сябе, большасць не будзе сцвярджаць, што мы без граху. Але мы можам рабіць так падсвядома. Калі мы апраўдваем сябе, вінавацім іншых або шукаем апраўданніў за паводзіны, па сутнасці мы сцвярджаем уласную бездакорнасць. Гэта можна пачуць і ў нашых размовах: «Прабач. Я ведаю, што не павінен быў так рабіць, але... (устаўце тут апраўданне)!» Большасці з нас такія словы знаёмыя. У той ці іншай форме мы казалі так з дзяцінства. Але гэта не выбачэнне, а спосаб перакласці віну. Мы не шкадуем па-сапраўднаму, пакуль не возьмем на сябе адказнасць за свае ўчынкі.

«Прабач, але ты мяне разлаваў!» Гэты спосаб абвінавачвання кажа, што ў нас не было выбару ў сітуацыі. 1-ы Ліст Яна 1:8 кажа: калі мы сцвярджаем, што мы без граху, мы падманваем сябе і «праўды няма ў нас». Адна справа — ведаць праўду, і зусім іншая — жыць паводле яе.

Бог хоча чыстых рук і чыстага сэрца. Гэта прыходзіць праз пакару, праз рыстасць і сумленнасць.

Дарагі Госпад, пакажы мне, як хадзіць у святле і перастаць вінаваціць і шукаць апраўданні для любых справаў цемры.

Я моцная,

ТАМУ ШТО САМ БОГ, КРЫНІЦА СВЯТЛА,
ВЯДЗЕ МЯНЕ ПА СЦЕЖЦЫ ПРАЎДЫ.

*МОУЖАЯ Ў
АДНОСТНАХ*

НЕ АДКІНУТАЯ

*Бо на імгненьне гнеў Ягоны, на [ўсё]
жыцьцё ўпадабаньне Ягонае.*

ПСАЛЬМ 30:6

*Ш*то рабіць, калі кагосьці пакрыўдзіла ці засмуціла? Я пераканалася на ўласным горкім досведзе: калі я аддаляюся і пазбягаю гэтага чалавека ці шукаю апраўданьня, нашы адносіны разбураюцца. З іншага боку, калі я шчыра паварочваюся да пакрыўджанага, працягваю руку і — самая складаная частка — пакорліва прашу прабачэння, ёсць шанец на паляпшэнне адносін. Такі падыход заўсёды правільны, нават калі мы не бачым правільнай рэакцыі ў адказ. Часам можа здарыцца, што людзі не даруюць вам, але ведайце: Бог прабачае заўсёды. Яго любоў і прабачэнне заўсёды перамагаюць. Нават калі здаецца, быццам Госпад адварнуўся, Ён ніколі вас не адкіне.

Я ведаю, што часам Бог не вельмі задаволены маімі паводзінамі. Як толькі я прызнаю гэта, раскайваюся і прашу Яго прабачэння, маё сэрца напаўняецца Божым святлом і любоўю. Нават калі я ведаю, што заслугоўваю асуджэння, Госпад ахінае мяне Сваёй міласэрнасцю і запэўнівае: «Ты Маё дзіця. Я люблю цябе. Я веру, што ты хочаш змяніцца. Я ўжо дараваў табе. Цяпер час пра гэта забыцца». Госпад хоча, каб і вы гэта ведалі.

Вы — Божае дзіця. Ён можа не прымаць вашы дзеянні,

слowy ці паводзіны, але Ён ніколі не адкіне вас. Калі вы ведаеце, што зрабілі тое, што не падабаецца вашаму Айцу, звярніцеся да Яго, а не адыходзьце. Аддаленне ці хаванне падоўжыць працэс і пазбавіць магчымасці адчуць Божую «ласку, якая доўжыцца ўсё жыццё». Адкрыце сэрца і прыміце як Яго любоў, так і ўрок, які трэба засвоіць.

Ойча, я ведаю: Ты моцна мяне любіш і таму абавязкова пакажаш, што я раблю няправільна. Пакажы мне праз Тваё Слова і Твой Дух тую сферу майго жыцця, якая папрабуе ачышчэння Тваёй міласэрнасцю. Мой выбар – не аддаляцца, а набліжацца да Цябе.

Я моцная,

БО ВЕДАЮ, ДА КАГО ЗВЯРНУЦА, КАЛІ
РАБЛЮ ШТОСЬЦІ НЯПРАВІЛЬНА.

МІР У КАНФЛІКЦЕ

Калі магчыма для вас, мейце супакой з усімі людзьмі.

РЫМЛЯНАМ 12:18

Вырашыць канфлікт бывае складана. У хрысціян ёсць аднолькавая сістэма арыенціраў або аднолькавы стандарт для вырашэння праблем. Здараецца, людзі адмаўляюцца прымірыцца. Што тады рабіць? Такое ў маім жыцці здаралася некалькі разоў. Аднойчы я міжволі пакрыўдзіла сяброўку і адчула, што паміж намі ўзнікла аддаленасць. Я зазірнула ў сваё сэрца і пайшла з ёй размаўляць.

Я спытала, чым яе пакрыўдзіла. Потым патлумачыла, што магла абразіць ненаўмысна, і запэўніла, што не хачу, каб адносіны псаваліся. Сяброўка адказала, што ўсё ў парадку. Аднак пэўная дыстанцыя паміж намі засталася. Я купіла ёй падарунак і напісала запіску, і зноў папрасіла прабачэння. Адказу не было. Я зноў пайшла да сяброўкі. Тая запэўніла, што нічога дрэннага не здарылася, але ўсё роўна трымала дыстанцыю. Нарэшце я пайшла да нашай агульнай сяброўкі і спытала, ці ведае яна, чым я пакрыўдзіла першую сяброўку. Яна не ведала. Я расказала ўсю гісторыю, спрабуючы разабрацца. Нарэшце, выслухаўшы, яна сказала:

- Ліза, ты прасіла ў яе прабачэння?
- Так, — запэўніла я яе.
- Ты звярталася да яе?

— Так, неаднаразова, — сказала я.

— Калі ты ўсё гэта зрабіла, а яна ўсё роўна не прымае цябе, адпусці гэтую сітуацыю.

Гэта вызваліла мяне. Я зразумела, што выканала словы з Паслання да Рымлянаў 12:18: «Калі магчыма для вас, мейце супакой з усімі людзьмі». Я адчувала сябе вінаватай і разгубленай, бо нават не ведала, у чым заключалася мая правіна. Цалкам магчыма, што яе больш не радала наша сяброўства, альбо час у нашым жыцці змяніўся. Некаторыя сябры прыходзілі ў маё жыццё і сыходзілі, пакуль Бог рабіў Сваю працу ўва мне ці ў іх.

Наша адказнасць — маліцца аб прымірэнні і пытацца ў Бога, якая наша роля ў гэтым працэсе. Калі мы з пакарай і любоўю звяртаемся да чалавека, каб прымірыцца, але нас адштурхоўваюць, часам гэта значыць, што чалавек яшчэ не гатовы адказаць. Гэта балюча, але вы не пацерпіце паразы, калі слухаецеся Божага Слова.

Дарагі Божа, калі ласка, дай мне сілы быць прымірыцелем у адносінах і дай мне мудрасць ведаць: я не магу кантраляваць рэакцыю іншых. Дапамажы мне прыносіць мір, наколькі гэта залежыць ад мяне.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ЖЫВУ Ў МІРЫ З ІНШЫМІ І З БОГАМ.

ПАЧУЦЦІ І КІРУНАК

Захавай мяне, Божа, бо я ў Табе маю надзею. Кажу я да ГОСПАДА: «Ты — Госпад мой; добрасьць мая нішто перад Табою»... Маю я ГОСПАДА перад сабою заўсёды, бо Ён праваруч мяне, дык не пахіснуся. Дзеля гэтага ўзьвесялілася сэрца маё і радуецца слава мая, нават цела маё супачыне бяспечна.

ПСАЛЬМ 16:1–2, 8–9

Вашы пачуцці кіруюць вашымі рашэннямі і ў выніку ўплываюць на кожную сферу жыцця. Для тых, хто імкнецца зрабіць Бога цэнтрам сваіх пачуццяў, пытанне гучыць так: «Як мне сканцэнтравець сэрца на Богу, Якога я не бачу?»

Калі вы хочаце ведаць, як нешта зрабіць, вы размаўляеце з тым, хто ўжо навучыўся гэта добра рабіць. Цар Давід ведаў, як імкнуцца да Бога і падтрымліваць любоў да Яго. Ён шукаў Бога, як ніхто іншы. Давід ніколі не сумняваўся ў Божай любові ці вернасці і жыў жыццём пастаяннай размовы з Госпадам і падзякі Яму.

У сённяшнім вершы Давід ставіць Госпада перад сабой, выказваючы пачуцці словамі. Нашы сэрцы бачныя праз словы: гэта можа быць малітва, канфлікт ці размова. Таксама сэрца перамяняецца дзякуючы словам, якія мы прамаўляем. У гэтым псалме Давід выяўляе некалькі магутных ісцін, якія нам трэба ўсвядоміць:

1. Зрабіце Бога сваім прытулкам... Нават цары не могуць абараніць сябе.
2. Зрабіце гэта асабістым рашэннем. Называйце Яго сваім Госпадам.
3. Скажыце Яму, што прагнеце Яго больш за ўсё.
4. Заўсёды майце Яго перад сабой і глядзіце на Яго.
5. Дайце Яму перавагу і шануйце Яго сваім жыццём.
6. Ідзіце за Ім ва ўсім, што робіце.
7. Стойце з Ім, бо Ён адказны за ўсе змаганні.
8. Расслабцеся і радуіцеся, бо вы больш не адказныя за бітвы.
9. Майце супакой у Ім дзякуючы гэтым магутным ісцінам.

Калі мы абвясчаем любоў і запавет з Богам, сувязі паміж намі ўмацоўваюцца. Мы ўступаем у новыя адносіны і маем здольнасць пашырыць як новыя, так і старыя стасункі праз словы і адпаведныя дзеянні. Словы могуць як ацяляць і ачышчаць важныя сферы нашага жыцця, так і моцна і глыбока параніць.

Каб настроіць сэрца на Бога, выбірайце словы гэтаксама, як выбіраеце сяброў, – мудра. Сяброў можа быць мала, але яны каштоўныя. Імкніцеся да Госпада словамі, і, як Давід, вы ўбачыце, што ваша любоў да Бога расце.

Дарагі Госпадзе, я хачу ведаць Цябе — імкнуцца да Цябе гэтаксама гарача і свядома, як я імкнуся да самых каштоўных чалавечых адносін. Калі я адкрываю вусны ў малітве, няхай мая любоў да Цябе расце.

Я моцная,

БО МАЕ СЛОВЫ НАПОЎНЕНА ЛЮБОЎЮ
ЎСЕМАГУТНАГА БОГА.

У БЯСПЕЦЫ І СПАКОІ

І будзе ГОСПАД умацаваным замкам для прыгнечанага.

ПСАЛЬМ 9:9

Сексуальны і фізічны гвалт дасягнуў узроўню эпідэміі. Цікава, як на думку Госпада, нашага Айца, з намі трэба абыходзіцца?

Гэта вельмі важнае пытанне, калі гаворка ідзе пра адносіны з людзьмі ў нашым блізкім коле: лекарамі, настаўнікамі, членамі ці сябрамі сям'і, нашымі мужамі або жаніхамі. Паслухайце, калі ласка, мяне: калі вас гвалтуюць або кампраметуюць, маўчаць непрыемна і нездарова. Не захоўвайце такія адносіны, у якіх вас гвалтуюць або вамі злоўжываюць. Як здаровыя, пабожныя бацькі абараняюць дачок, так і ваш Нябесны Айцец дбае пра вашу бяспеку.

Ваш Нябесны Айцец не жадае, каб вы перажывалі гвалт ці прымус. Ён хоча, каб вас абаранялі і падтрымлівалі. Не дазваляйце людзям або ўласным няправільным рашэнням вас запалохаць. Нябесны Айцец будзе побач, калі вы будзеце адстойваць сваю пазіцыю. Ён ніколі не скажа: «Ты сама напросілася, калі сюды прыйшла» або «Ты сама вінавата, што так здарылася». Госпад ніколі так не скажа! Ён сказаў бы: «Ідзі адсюль, вярніся дадому і заставайся ў бяспецы!» Вы маеце поўнае права выкрыць злоўжыванні і гвалт перад адпаведнымі органамі.

Гэта датычыцца рамантычных адносін, сяброўства, дзелавых адносін або любой асобы, з якой у вас блізкія адносіны. Лука кажа нам «маліцеся за тых, якія крыўдзяць вас», але малітва магутная і на адлегласці (Лука 6:28). Павел кажа нам: «Калі магчыма для вас, мейце супакой з усімі людзьмі» (Рымлянам 12:18). Фраза «калі магчыма для вас» азначае, што ў пэўнай ступені гэта залежыць і ад іх. Вы маеце права і магчымасць захоўваць здаровую дыстанцыю ад тых, хто хоча вам нашкодзіць. Калі вы маеце адносіны з людзьмі, якія кантралююць вас, і разумееце, што не можаце супрацьстаяць ім твар у твар, то адмоўцеся ад асабістай сустрэчы. І, безумоўна, вы ніколі не мусяце цярпець сексуальны або фізічны гвалт — ні пры якіх абставінах.

Дыстанцыя паміж вамі і тым, хто прычыніў вам шкоду, не толькі абараняе, але і дае зразумець: іх паводзіны непрымальныя, з гэтым трэба змагацца. Вы можаце дараваць чалавеку, але не давайце яму доступ да вас і вашага жыцця ў будучыні. Дараванне абароніць здароўе вашай душы, якую Бог так высока шануе.

Вы — любімая дачка Бога. Ведайце, як Ён хоча, каб да вас ставіліся.

Ісусе, дай мне Сваю сілу і мудрасць, каб справіцца з такімі адносiнамі ў жыццi. Я давяраю Табе, што Ты будзеш са мной.

Я моцная,

КАЛІ АБМЯЖОЎВАЮ АДНОСІНЫ
ШКОДЫ І ГВАЛТУ.

МУДРАЕ СЯБРОЎСТВА

*Лепш адкрытае дакараньне, чым схаваная любоў.
Раны ад таго, хто любіць, [выказваюць] вернасьць
[ягоную], а пацалункі ненавісьніка шматлікія.*

ПРЫПОВЕСЦІ 27:5–6

Сяброўства моцна ўплывае. Сапраўдныя сябры скажуць праўду. Гэта раніць нашу гордасць, але ўрэшце вылучыць. Сябры, якім давяраем, скажуць тое, што трэба пачуць, а не тое, што хочацца пачуць. З іншага боку, нас папярэджваюць, што «благія таварыствы псуюць добрыя звычаі» (1 Карынціянам 15:33). Таму мудра акружыце сябе людзьмі, на якіх вы хочаце быць падобнымі. Пазбягайце тых, на каго не хочацца станавіцца падобнымі.

Вось некалькі думак пра тое, як моцныя жанчыны выбіраюць сяброў:

Па-першае, пераканайцеся, што вашы сябры за вас, а не супраць вас. Калі часцей за ўсё вы знаходзіце паразуменне на ўзроўні скаргаў або бываеце знясіленымі, выматанымі і злоснымі пасля сустрэчы з імі, імкніцеся знайсці сяброў, зацікаўленых у вашым росце. Будзьце самі такімі сябрамі.

Па-другое, вам патрэбен сябар, які падштурхне да росту і дапаможа засяродзіцца на тым, кім вы хочаце быць. «Жалеза жалезам вострыцца, а чалавек вострыць аблічча бліжняга свайго», — кажа нам Пісанне ў Прыповесцях 27:17. Вы хочаце мець такіх сяброў (і быць такім сябрам), што кажуць праўду з любоўю, а не лісліваць, супакойваюць ці кажуць тое, што іншыя

хочуць пачуць. Нягода можа быць карыснай, і «раны ад [такога] сябра» можна давяраць.

Будзьце цяплівыя. Давер і сяброўства патрабуюць часу. Блізкія адносіны — гэта не тое ж самае, што расказваць адзін аднаму пра ўсё. Калі вы ведаеце пра чалавека нават больш, чым трэба, гэта не значыць, што вы сапраўды яго ведаеце, і наадварот. Я бачыла сяброўства, якое ўзнікала імгненна і гэтак жа хутка знікала. Як і ўсё каштоўнае, здаровае сяброўства патрабуе працы. Я зразумела, што не ведаю, ці сапраўдныя мае сябры ці не, пакуль мы не пераадолеем канфлікт.

Сацыяльныя сеткі прызначаны не для сяброўства, а для знаёмстваў. Таму будзьце ўважлівыя і свядома выбірайце сяброў. Маліцеся і прасіце ў Айца патрэбных сяброў для канкрэтнага перыяду жыцця. Бог можа паказаць розніцу паміж «сяброрагам» і тым, хто рухаецца ў кірунку, у якім вы хочаце ісці. Калі нехта вас пастаянна прыніжае, здраджвае або пакідае, спытайце сябе, чаму вы сябруеце. Праверце свае матывы. Гэта здаровая звычка? Ці вы проста хочаце быць папулярнай? Маліцеся, каб распазнаць Божую волю праз Святога Духа.

Мы можам быць добрымі, прязнымі і ў добрых адносінах з любой колькасцю розных людзей. Але калі вы збліжаецеся з чалавекам і ўкладаецеся ў яго, пераканайцеся, што вы абедзве будзеце казаць адна адной праўду ў любові.

Божа, я ведаю, Твая воля для мяне – быць у супольнасці і расці ў сяброўстве. Дапамажы мне мудра выбіраць, з кім праводзіць час.

Я моцная,

КАЛІ СЯБРУЮ З ТЫМІ, ХТО РАСЦЕ РАЗАМ СА МНОЙ.

БОГ СПРАВЯДЛІВАСЦІ

*Першы ў спрэчцы сваёй [падаецца] справядлівым,
але прыйдзе бліжні ягоны і выпрабуе яго.*

ПРЫПОВЕСЦІ 18:17

Кожны раз, калі побач з вамі прысутнічае больш за аднаго чалавека, існуе магчымасць канфлікту. Занадта часта ўдзельнікі спрэчкі ўпіраюцца і адмаўляюцца слухаць, бо лічаць, што толькі яны маюць рацыю.

Калі дзеці Ізраіля былі ў егіпецкім рабстве, яны бачылі, як канфлікты вырашаліся гвалтам і запалохоннем. У час новай для іх свабоды ім была патрэбна здаровая мадэль вырашэння канфліктаў.

Яны прамянялі жыццё ў рабстве ў Егіпецкай зямлі на жыццё пад воблакам і абаронай Божай прысутнасці. Гэта пераход ад панавання каменных ідалаў і сляпых выяваў да живога Бога, святога і праведнага, любячага і страшнага. Бога агню і любові нельга заспакоіць ахвярамі, як егіпецкіх багоў. Святому Ізраілеваму трэба служыць у духу і праўдзе. І нават асновай Яго валадарання была справядлівасць. «А ГОСПАД сядзіць [на пасадзе] на вякі; Ён паставіў пасад Свой дзеля [справядлівага] суду» (Псалъм 9:7).

Калі з намі абыходзяцца несправядліва, можна

спадзявацца, што ўрэшце запануе справядлівасць. Глыбока ў кожным з нас жыве адчайнае жаданне справядлівасці, але, па праўдзе кажучы, мы часта памыляемся. Нярэдка я была ўпэўнена, што правільна разумею людзей ці абставіны, пакуль не чула меркаванне другога боку. Менавіта таму Павел у 1-м Пасланні да Карынцянаў 4:5 заклікае: «Так што не судзіце перад часам, пакуль ня прыйдзе Госпад, Які і асьветліць схаванае ў цемры, і выявіць намеры сэрцаў; і тады кожнаму будзе пахвала ад Бога».

Мы можам шукаць Божай мудрасці ў канфліктах і адчуваць палёжку, бо ўрэшце Ён будзе судзіць і ратаваць. Пад Яго кіраўніцтвам мы можам рэагаваць праведна і міласэрна, бо на нас не ўскладзена неабходнасць караць, помсціць ці прымушаць да выканання патрабаванняў. Мы можам маліцца Госпаду і назіраць, як Ён дзейнічае і дае парады. Урэшце, Ён — Дарадца, які заўсёды з намі.

Госпадзе, дзякуй Табе, што ціску няма; я магу давяраць Табе і спадзявацца на Тваё кіраўніцтва ў часы канфліктаў.

Я моцная,

КАЛІ ДАВЯРАЮ СПРАВЯДЛІВАМУ
БОГУ ў КАНФЛІКТАХ.

ЗАХАВАНАЯ АД ПЛЁТАК

Той, хто пазбаўлены розуму, пагарджае бліжнім сваім, а чалавек разумны захоўвае мір. Хто ходзіць з абмовамі, адкрывае таямніцу, а той, хто верны духам, захоўвае слова.

ПРЫПОВЕСЦІ 11:12–13

У кожнай з нас бывала: мы вядзём прыемную размову, і раптам хтосьці пачынае пляткарыць. Вы азіраецеся па баках у надзеі, што хтосьці гэта спыніць. Але чым даўжэй вы слухаеце, тым больш няёмка запырэчыць плёткам. Вы пераконваеце сябе, што можаце справіцца з пачутым; у рэшце рэшт, вы сталая і мудрая, вы зможаце заставацца аб'ектыўнай. І толькі пазней зразумеце, што ваша «оптыка» была затуманена. Наступны раз, калі вы ўбачыце чалавека, пра якога ішла размова, вам будзе няёмка. Ці, проста пачуўшы імя той жанчыны, вы адчуеце жаданне асудзіць і яе дзеянні, і яе матывы. Цяжка пазбегнуць плёткаў, але нават слуханне іх адаб'ецца на нас (Прыповесці 17:4). Гэта вельмі рэальная штодзённая сітуацыя, з якой даводзіцца сутыкацца ў сацыяльных сетках.

Каб не ўдзельнічаць у плётках, будзе карысна зразумець, што робіць пляткар. Слоўнікі вызначаюць плеткара як «чалавека, які пастаянна раскрывае асабістыя або сенсацыйныя факты пра іншых». Пляткар мае звычку дзяліцца

асабістай інфармацыяй з людзьмі, якія не маюць непасрэднага дачынення да сітуацыі. Кожны калі-небудзь пляткарыў. Але пляткар робіць так не задумваючыся. Досвед навучыў мяне: матывы плеткароў могуць быць як даволі нявіннымі (жаданне адчуваць сябе важнай і значнай), так і змрочнымі (жаданне знішчыць рэпутацыю іншага).

Плёткі атручваюць адносіны і скажаюць праўду. Плёткі — заўсёды здрада даверу. Сакрэт, здарэнне або канфлікт, якія можна было не раскрываць, паўтараюцца для забавы іншых. Чалавека прадаюць, каб іншы чалавек мог атрымаць бяспеку, пасаду або ўплыў. Людзі пляткараць, каб атрымаць статус, прыцягнуць увагу, пазабаўляцца або падбадзёрыць сябе. Іншыя пляткараць, каб пакараць або паставіць кагосьці на месца, асуджаючы яго.

Гэта не наша справа. Святы Дух змякчае наша сэрца, каб мы стрымліваліся, гаворачы пра іншых. Калі вораг ведае, што вы асцярожна ставіцеся да таго, што кажаце, ён паспрабуе падставіць вас у тым, што вы глядзіце, чытаеце або чуеце. Не дазваляйце яму гэтага. Абарона ад плётак — вельмі важная ахова для сэрца. Прымаючы рашэнне адысці ад такіх размоў, звярніцеся да Святога Духа па мудрасць у такіх сітуацыях. Часам лепш проста ўстаць і сысці. Вы ж не хочаце, каб вашы словы павялі вас па змрочнай сцежцы. Не дазваляйце нікому дрэнна гаварыць пра вашых блізкіх. Замест гэтага маліцеся, любіце і, калі трэба, не згаджайцеся з імі.

Госпадзе, сцеражы мае вусны і вушы, каб я не запляміла сэрца. Навучы мяне мякка, але цвёрда стаяць на сваім, выпраўляць жыццё і рэагаваць на выпрабаванні ў маім духу.

— Я моцная, —

КАЛІ КАЖУ СЛОВА ЖЫЦЦЯ ЗАМЕСТ ПЛЁТАК.

ЖЫЦЦЁ Ў ГАРМОНІІ

Той, хто пазбаўлены розуму, пагарджае бліжнім сваім, а чалавек разумны захоўвае мір. Хто ходзіць з абмовамі, адкрывае таямніцу, а той, хто верны духам, захоўвае слова.

РЫМЛЯНАМ 12:16–17

Жыццё ў згодзе або ў міры адзін з адным азначае жыццё, што гарманічна сумяшчаецца з іншымі ў цэле Хрыстовым. Заклік жыць у згодзе распаўсюджваецца як на царкву, так і за яе межы. Лёгка адкінуць сапраўдныя і ўяўныя адрозненні, бо ў Хрысце мы ўсе адно. Калі мы гэта разумеем, то знойдзем сяброўства з нечаканымі людзьмі ў служэнні Богу — незалежна ад таго, які перыяд жыцця яны праходзяць. Сённяшні верш папярэджвае: ганарліvasць і самаўпэўненасць разбураць гарманічныя адносіны з іншымі. Пыха прымушае думаць, што мы маем права адплачваць злом за зло, а гэта супярэчыць Пісанню. Памятайце, што ў Хрысце мы закліканыя служыць іншым. Значыць, мы жывём як правільны прыклад, бо робім правільныя справы.

Адклаўшы пыху і ганарліvasць, мы падстаўляем другую шчаку, калі нас б'юць; аддаём паліто, калі патрабуюць кашулю; ідзём дзве мілі, а не адну. Нас заклікаюць рабіць усё магчымае,

каб абыходзіцца правільна з іншымі і, калі магчыма, жыць у міры з усімі. Гэта азначае развіццё шчырага даверу да нашага Айца. Толькі Ён ведае кожны радок на кожнай старонцы гісторыі. Госпад — верны і сапраўдны аўтар.

Мы жывём у час высокага напружання, калі людзі ўсё яшчэ рэагуюць на дабрыню. Кожны дзень я шукаю людзей, якія гэта заўважаць. Я хвалю іх, дапамагаю ім ці проста вітаюся. Шмат людзей ідзе па жыцці ў навушніках, апусціўшы вочы. Я заклікаю вас быць моцнымі і рызыкнуць праявіць дабрыню. Адмаўленне існавання расавай напружанасці або фінансавай пыхі ніяк не дапамагае вырашыць праблемы. Давайце будзем актыўнымі. Маліцеся, каб выкрыць забабоны, схаваныя ў вашым сэрцы. Пакайцеся ў тым, што заўважыце. Адкладзіце шоры ганарлівасці, якія заахвочваюць вас апраўдваць сітуацыю, і прыміце шаты пакоры.

Ойча, выкрый ганарлівасць і ўсякія забабоны ў маім жыцці, каб я магла жыць у міры і згодзе з іншымі.

Я моцная,

КАЛІ ЖЫВУ ў ГАРМОНІІ З ІНШЫМІ.

УЗРАСТААННЕ Ў ПАБОЖНАЙ СУПОЛЬНАСЦІ

«Вы — сябры Мае, калі робіце тое, што Я загадваю вам».

ЯНА 15:14

Сябры Хрыста будуць для вас сапраўднымі сябрамі. Яны скажуць добрыя словы, бо жывуць добрымі справамі і думкамі. «Вы — сябры Мае, калі робіце тое, што Я загадваю вам» (Ян 15:14). Словы Ісуса зразумелыя. Сябры выконваюць Яго прыказанні і заахвочваюць іншых рабіць тое ж. Яны выконваюць прыказанні не для таго, каб даказаць любоў да Госпада, а таму, што любяць Яго.

Сапраўдныя сябры заўсёды натхняюць расці і заклікаюць жыць так, як падабаецца Госпаду. Яны захочуць праводзіць з вамі час і будуць клапаціцца пра ваш рост. Сапраўдныя сябры будуць смяяцца і плакаць з вамі. Часам жыццё разлучыць вас, але вашы сэрцы злучаны сяброўствам. Таму пры новых сустрэчах здаецца, быццам вы толькі дзень не бачыліся. Сапраўдныя сябры не баяцца вашага росту, поспехаў ці дасягненняў, а святкуюць з вамі, быццам гэта іх уласны поспех. Нам усім патрэбны жанчыны-сяброўкі ў кожнай сферы. Такія прынцыпы дзейнічаюць і калі вы маладыя, і калі вы старыя.

«І, калі хто зможа перамагчы аднаго, дык двое супрацьстануць яму, і вяроўка патройная ня хутка парвецца» (Эклезіяст 4:12). Сябры змагаюцца з вамі і за вас у малітве, заступаючыся і дзелячыся сіламі, якіх у вас няма. Калі сябры збіраюцца ў Богае імя, адбываецца нешта магутнае. Ісус сказаў: «Бо дзе двое або трое сабраныя дзеля імя Майго, там Я сярод іх» (Мацвея 18:20). Гэта цудоўнае дабраслаўленне для сяброўства.

Сябры разам даследуюць Пісанне і захапляюцца адзін у адным сілай Святога Духа. Падбадзёрцеся. Бог робіць прыгожую, глыбокую справу ў Сваіх дочках тут, на зямлі.

Сябры не заўсёды згаджаюцца, але гэта не значыць, што трэба расстацца. Абараняйце адзін аднаго, бо мы створаны, каб расці ў супольнасці. Рост заўсёды азначае памылкі і няўдачы. Калі мы адданыя адзін аднаму, мы чакаем лепшага, а не шукаем горшага.

Калі ў вашым жыцці няма такіх адносін, паспрабуйце наўмысна будаваць. Маліцеся і прасіце Богага кіраўніцтва і новых спосабаў умацавання пабожных сувязяў. Спачатку можа быць страшна, бо некаторыя людзі не жадаюць адданасці такога ўзроўню. Рызыкніце і працягніце руку дапамогі. Гэта тое, без чаго вы проста не можаце абысціся: аднасць у малітве, вучобе, ці адзінства ў прыемнай кампаніі.

Ісусе, я хачу быць сапраўднай сяброўкай і мець сапраўднае сяброўства. Пакажы мне, дзе і як будаваць.

Я моцная,

КАЛІ СТАЮ З МАІМІ СЁСТРАМІ Ў ХРЫСЦЕ.

MessengerX

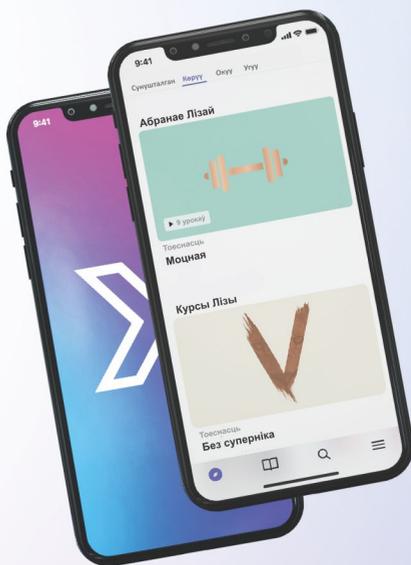
Ваша праграма для штодзённага вучнёўства

Цалкам бясплатна!

Проста спампуйце праграму на вашу мабільную прыладу і карыстайцеся! Або выкарыстоўвайце вэб-версію на сайце:

MessengerX.com

130 + моваў, і гэта яшчэ не ўсё

Праглядайце і запампоўвайце матэрыялы на больш чым 130 мовах.

Дзяліцеся рэсурсамі з сябрамі або пачніце групу па вывучэнні.

Мы пастаянна дадаём новыя матэрыялы.

Глядзіце. Чытайце. Слухайце.

Даследуйце вялікую бібліятэку матэрыялаў, якія вы можаце глядзець, чытаць і слухаць: курсы, электронныя кнігі, аўдыякнігі, кароткаметражныя фільмы і многае іншае.

Рост у самых важных сферах

Даследуйце такія тэмы, як сям'я, здаровыя адносіны, мэта жыцця, свабода ад парнаграфіі, умацаванне веры, адносіны з Богам, лідарства ў бізнесе і многія іншыя!

Шлях да вашага росту

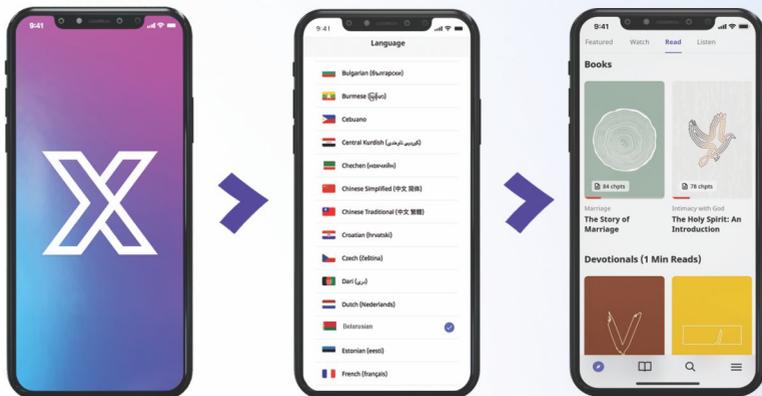
Мэта **MessengerX** – дапамагчы зрабіць наступны крок, таму мы распрацавалі сістэму вучнёўства і надзейныя інструменты, якія дапамогуць вам застацца на гэтым шляху.

Больш выдатных функцый, якія вам спадабаюцца!

- Простыя і лёгкія інструменты, якія дапамогуць вам дзяліцца матэрыяламі і ствараць групы для іх вывучэння.
- Chromecast і AirPlay для прагляду на вашых любімых смарт-тэлевізарах.
- Захоўвайце ваш прагрэс на ўсіх прыладах. Захоўвайце ўпадабаныя матэрыялы ў бібліятэку для хуткага доступу.
- Спампоўвайце матэрыялы на свае прылады для прагляду афлайн.
- Магутны пашукавік і фільтры, каб знайсці менавіта тое, што вы шукаеце.
- Аўтаматычнае прайграванне наступных раздзелаў аўдыякніг, аўдыяБібліі і нават пакланення на вашай мове!

MessengerX - проста як 1-2-3!

- 1 Спампуйце праграму **MessengerX** з App Store ці Google Play.
- 2 Стварыце ўліковы запіс і карыстайцеся праграмай на вашай мове.
- 3 Праглядайце, чытайце, глядзіце, слухайце, спампоўвайце ўлюбёныя матэрыялы і дзяліцеся імі.

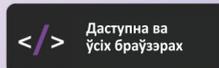
Станьце вучнямі, рыхтуйце вучняў

Як частка **MessengerX**, вы дапаможаце нам забяспечыць людзей па ўсім свеце перакладзенымі матэрыяламі.

Бо кожны варты таго, каб ведаць!

MessengerX.com

*МОУЖНАЯ
Ў БІТВЕ*

УВАЖЛІВЫЯ ВАРТАЎНІКІ

*Будзьце цвярозымі, чуйце, бо супраціўнік ваш, д'ябал,
як леў рыклівы, ходзіць, шукаючы, каго праглынуць.*

1 ПЯТРА 5:8

Наш вораг ходзіць вакол, спадзеючыся заспець нас соннымі і непрытомнымі. У іншым перакладзе сказана “будзьце цвярозыя і пільныя”. Супрацьлегласць цвярозаму — п’яны. П’яныя не ўсведамляюць, што адбываецца навокал. Яны павольна ўсё ўспрымаюць і кепска бачаць, таму іх рэакцыя запаволеная, а разважанні няправільныя. Быць уважлівым і пільным вартаўніком — значыць быць дбайнымі, напaгaтoвe, чуйнымі і ўважлівымі.

У Першым Пасланні Пятра апостал параўноўвае д’ябла з рыкаючым ільвом, што шукае лёгкую здабычу. Канечне, ён паглынае нас не літаральна, а робіць гэта іншымі, больш тонкімі спосабамі. Хоць яны менш відавочныя, але не менш небяспечныя. Д’ябал паглынае радасць, супакой, адпачынак, сілу, а таксама атакую здароўе, адносіны і думкі. Ён выкрыквае абвінавачванні, каб збянтэжыць і заблытаць. Думаю, Бог выкарыстаў жахлівыя вобразы галоднага льва, каб праілюстраваць рашучасць і настойлівасць пераследу. Шатан лёгка адчувае пах крыўды і горычы, як леў, які шукае здабычу.

Львоў прыцягвае кроў, і яна цячэ з нашых ран. Нельга дазваляць ранам доўга балець, ігнаруючы боль і прыкрываючы іх. Пільнасць і ўважлівасць у тым, каб прыносіць раны Айцу для гаення. Ён перавяжа іх і вылечыць сілай Святога Духа. Давайце будзем пільнымі нават з ранамі, якія здаюцца невялікімі і нястрашнымі. Калі мы выяўляем іх своєчасова, мы можам захаваць увагу і разважлівасць для начной варты.

Ойча, дапамажы мне быць мудрай адносна дзейнасці ворага. Дапамажы мне спаранна прыносіць Табе мае раны, каб Ты мог іх вылечыць. Абарані мяне, вылечы мяне і навучы мець самакантроль і пільнасць у змаганні.

Я моцная,

КАЛІ ПІЛЬНАЯ І ДАГЛЯДАЮ ЎСЕ РАНЫ.

МІР ПАМІЖ ПАЛАМІ

*«І Я кладу варожасьць паміж табой і жанчынай,
паміж насеньнем тваім і насеньнем яе. Яно скрышыць
табе галаву, а ты скрышыш яму пату».*

БЫЦЦЁ 3:15

Куды ні глянь, паўсюль ідзе бітва паміж мужчынамі і жанчынамі. Знясіленыя раз'юшаныя мужчыны і параненыя раз'юшаныя жанчыны вінавацяць адзін аднаго ў сваім болю, і кожны хоча, каб іншы выправіў сітуацыю. Але ні мужчыны, ні жанчыны не могуць вылечыць гэтыя раны. Толькі Бог можа вярнуць нас у сад мары.

З таго часу, як Ева паддалася на хітрыкі змея ў садзе, усё яшчэ бушуе прадказаная бітва паміж жанчынай і змеем (Быццё 3:15). Дочкі Божыя, зямныя сыны Адама не могуць выратаваць вас ад змея! Гэта можа зрабіць толькі нябесны Цар. Мэта змея ніколі не мяняецца: ён прагне пазбавіць дачок Евы годнасці, сілы і гонару, тым самым зрабіўшы іх бяссільнымі. І калі жанчын пазбаўляюць годнасці і прыніжаюць, мужчыны таксама адчуваюць сорам, бо жанчына — слава мужчыны (1 Карынціянам 11:7).

Я хачу, каб вы мелі мужнасць убачыць сапраўдны сэнс гэтага змагання: змей пазбаўляе вас улады, годнасці і адзення!

Вам трэба зразумець гэта і абурыцца, бо толькі тады вам хопіць адвагі змагацца з сапраўдным ворагам і быць цалкам адданай вернаму і сапраўднаму Цару. Тады вы знойдзеце адзенне, каб веліччу прыкрыць галізму. Вы прыйдзеце да ўсведамлення, што мы ваюем не супраць мужчын ці нашых мужоў, а супраць ворагаў нашых душ. Нам трэба прагнуцца ад кашмару і крычаць аб аднаўленні мары.

Я кажу пра глыбокае прагненне вашых душ. Мужчыны не могуць даць дастаткова глыбокія любоў, блізкасць і еднасць. Вы прагнеце больш бяспечнага прытулку, чым зямлі. Вы шукаеце любові нябеснага Цара. Адкрыю сакрэт, хоць не ведаю, ці паверыце вы мне... Нябесны Цар адчайна вас прагне. Менавіта Ён пасеяў зерне такога жадання ў глыбіні вашага сэрца, і толькі Ён можа яго задаволіць.

Мы будзем пастаянна расчароўвацца ў пошуках задавальнення, калі шукаем не ў тых месцах. Ваша праблема, як і ваш адказ, – не ў мужчынах! Нам трэба ўзняць вочы да неба, бо наша дапамога прыходзіць ад Госпада, Творцы неба і зямлі (Псалём 121:1–2). Толькі там мы знойдзем крыніцу радасці і адновім сілу і гонар.

*Ойча, калі ў мяне ўзнікае спакуса змагацца з
няправільнымі ворагамі або шукаць задавальнення
ў няправільных месцах, нагадай мне звяртацца да
Цябе. Ты - мой Збаўца, крыніца маёй радасці!*

Я моцная,

КАЛІ СПРЫЯЮ МІРУ ПАМІЖ СЫНАМІ
І ДОЧКАМІ БОЖЫМІ.

3

БІТВА З НЕПРАБАЧЭННЕМ

Адзін валадар «...захацеў разрахавацца са слугамі сваімі. Калі ж пачаў ён рахавацца, прывялі да яго аднаго, які вінен быў дзесяць тысячаў талентаў. А як ня меў што аддаць, пан ягоны загадаў прадаць яго, і жонку ягоную, і дзяцей, і ўсё, што меў, і заплаціць. Тады слуга той, упайшы, пакланіўся яму, кажучы: “Пане! Будзь доўгацярплівым да мяне, і ўсё табе аддам”. Пан, зьлітаваўшыся над слугою тым, адпусціў яго і дараваў яму пазыку».

МАЦВЕЯ 18:23–27

Прабачэнне — акт гаення і ацалення. Яно вызваляе нас ад горычы і віны. Прабачэнне — таксама ключавы элемент духоўнай барацьбы. Ваша сапраўдная бітва не з тым, хто вас пакрыўдзіў, а з вечным ворагам вашай душы. Калі мы даруем, мы пазбаўляем д’ябла зброі, бо тыя, хто жыве ў непрабачэнні, успрымальныя да нападаў.

Сённяшні ўрывак дапамагае лепш зразумець цёмныя куткі непрабачэння. Пастаўце сябе на месца слугі. Уявіце яго жах: вас прывялі да Цара, каб аддаць доўг, які вы не можаце выплаціць. Цалкам бездапаможныя, згубіўшы надзею, вы падаеце ніцма і моліце пра цярплівасць, абяцаючы некалі

Ўсё вярнуць. Замест таго, каб прыняць вашы ўмовы, Цар злітаваўся. Ведаючы, што вы ніколі не зможаце вярнуць грошы, ён прабачае доўг. Ваш невыносны цяжар зняты! Дабрыня валадара шакуе і здзіўляе.

Але замест таго, каб наследаваць міласэрнасць Цара, вы прыгадваеце: ёсць тыя, хто павінен вам грошы. Вы знаходзіце іх і патрабуеце выплаціць доўг, хоць у іх няма магчымасці гэта зрабіць, як некалі ў вас (Мацвея 18:28–31). У Евангеллі паводле Мацвея прабачаны слуга робіць менавіта так. Калі Цар даведваецца пра яго паводзіны, ён кажа: «Злы слуга! Увесь твой доўг я дараваў табе, калі ты прасіў мяне. Ці ж ня мусіў і ты злітавацца над таварышам тваім, як і я злітаваўся над табою?» (Мацвея 18:32–33).

У прыпавесці Цар — наш нябесны Айцец, мы — слугі, нашы браты і сёстры ў Хрысце — таварышы па службе, а вораг нашых душ з задавальненнем выконвае ролю ката. Калі мы не даруем, мы трымаем іншых у ланцугах віны і асуджэння і, у сваю чаргу, будзем аддадзены катам, каб вярнуць тое, што вярнуць ніколі не зможам. Я лічу, гэта апісвае пекла на зямлі. Мы ўсе сустракалі людзей, якія пакутавалі, бо адмаўляліся дараваць іншым. Калі мы так паводзім сябе, то робім працу ворага. Час зняць ланцугі адзін з аднаго.

Госпадзе, адкрыў усіх, каго я зняволіла непрабачэннем. Я прымаю рашэнне вызваліць іх гэтак жа, як Ты вызваліў мяне.

Я моцная,

КАЛІ ДАРУЮ ТАК, ЯК МНЕ ДАРАВАЎ ВАЛАДАР.

ТВОЙ ПРЫТУЛАК

«Анёлам Сваім загадае пра Цябе ўсьцерагчы Цябе».

ЛУКІ 4:10

Я часта забываю, што ў мяне ёсць анельская абарона, хоць не мушу так рабіць. Мне падабаюцца вобразы, прапанаваныя Давідам у Псальмах: «Зьлітуйся нада мною, Божа, зьлітуйся нада мною! Бо ў Табе мае надзею душа мая, і ў ценю крылаў Тваіх буду хавацца, пакуль не міне загуба» (Псальм 57:2).

Бог — наша абарона. Я даўно зразумела: мая здольнасць абараняць сябе вельмі абмежаваная. Бог — Той, да каго мы павінны бегчы. Калі вас фальшыва абвінавацілі, абгаварылі ці проста вам схлусілі, адкладзіце тэлефон, выключыце ноўтбук і бяжыце ў прытулак Яго крылаў. Я звычайна зачыняюся ў пакоі, уключаю музыку і пакланяюся. Пакланенне — заўсёды выдатны адказ, калі вы не ведаеце, што рабіць. У любых жыццёвых абставінах вы можаце знайсці прытулак у Божай прысутнасці.

Не дазваляйце ворагу завабіць вас у пастку, абараняючы сябе. Вы не справіцеся. Бог запрашае схавацца ў Ім, пакуль не міне бура і мы зноў не ўбачым усё дакладна.

Усе іншыя прытулкі ляжаць па-за цэнем Яго крылаў. Помста і лютасць — не прытулкі, хоць здаюцца такімі. Адкіньце гэтыя падробкі, каб увайсці ў Божую прысутнасць. Прытулкі абароны і самадапамогі не параўнаюцца з Ім. Уцёкі, самалячэнне або

пазбяганне праблемы – толькі часовая адтэрміноўка. Ніякія парады, самадапамога або «надзейныя рашэнні» свету не могуць параўнацца з Госпадам.

Таму радуйцеся, калі бедствы абляглі з усіх бакоў і вась-вось захлынуць. Бог з'явіцца і зробіць тое, што вы не можаце зрабіць. Ён не толькі дае адносна вас настаўленні анёлам, але нагадвае пра непасрэдны доступ да Яго Самога. У Другазаконні 3:22 маем напамін на час лютай вайны: «Ня бойся іх, бо ГОСПАД, Бог ваш, будзе ваяваць за вас».

Калі бітва занадта цяжкая, набліжайцеся да Госпада.

Госпадзе, Ты — мая абарона. Я набліжуся і пакланюся ў надзеі, што Ты будзеш змагацца за мяне, калі я буду пераможана.

Я моцная,

БО Я Ў БЯСПЕЦЫ І ПАД АБАРОНАЙ

БОЖЫХ КРЫЛАЎ.

МЫ Ё БІТВЕ

Бо нашая барацьба ня супраць крыві і цела, але супраць начальстваў, супраць уладаў, супраць сусьветных дзяржаўцаў цемры гэтага веку, супраць духаў зласьлівасьці ў нябёсах.

ЭФЕСЦАМ 6:12

Вораг спрабуе падмануць, каб мы думалі, што змагаемся з людзьмі, якіх бачым, а не з нябачнымі сіламі цемры. Павел кажа так не каб напалохаць нас, але каб мы ўсвядомілі, што насамрэч адбываецца. Існуе царства цемры, з якім мы не можам змагацца сваімі сіламі. Павел працягвае: «Дзеля гэтага вазьміце ўсю зброю Божую, каб вы маглі супрацьстаяць у дзень злы і, усё зрабіўшы, застацца стаяць» (Эфесцам 6:13).

Бог ужо даў нам усё неабходнае, каб выстаяць. Паўторны заклік Паўла да ўзбраення прымушае думаць: Павел хоча, каб мы не ставіліся да зброі нядбайна. Не трэба ўяўлялі, што можна выйсці напалову апранутымі і без зброі і мець сілу выстаяць. Што значыць “выстаяць”? Гэта значыць заняць рашучую пазіцыю, не адступаць. Павел працягвае: «Дык станьце, падперазаўшы паясыніцу вашу праўдаю, і апрануўшы панцыр праведнасці, і абуўшы ногі ў гатовасць дабравесціць супакой» (Эфесцам 6:14–15).

Наша сэрца і жыццёва важныя органы ахінутыя праўдай і схаваныя за праведнасцю Хрыста, а ногі гатовыя

несці міру Евангелле. Наш свет мае адчайную патрэбу ў міры. Праўда і праведнасць — гэта папярэднікі міру. Кампраміс прымушае нас здаваць пазіцыі і быць меншымі, чым мы ёсць. Мы моцныя, калі жывём у месцы супакою і змагаемся за яго. Супакой у Хрысце спыняе буры, ацяляе сэрцы і аднаўляе душы.

Нябесны Ойча, навучы мяне змагацца за месца супакою ў Табе. Калі я чытаю Тваё Слова, настаў маю душу ў праўдзе, каб я не ішла на кампраміс.

Я моцная,

КАЛІ СТАЮ Ў ПРАЎДЗЕ, ПРАВЕДНАСЦІ І МІРЫ.

ШЧЫТЫ І СТРЭЛЫ

*І па-над усё ўзяўшы шчыт веры, якім зможаце
затушыць усе распаленыя стрэлы злога.*

ЭФЕСЦАМ 6:16

Нам дадзены шчыт, які абараняе ад усіх распаленых стрэл, скіраваных ворагам супраць нас. Павел называе яго шчытом веры. У Пасланні да Гебраяў 11:1 гаворыцца: «А вера ёсць пэўнасьць у тым, чаго спадзяемся, перакананасьць у рэчах нябачных». Мы не можам бачыць, як вера абараняе нас, але можам яе развіваць. Вера прыходзіць праз слуханне і вывучэнне Слова Божага. Я ўяўляю веру як сілавое поле. Чым больш расце наша вера, тым больш мы абаронены. Вера можа пачынацца з таго, што мы атрымліваем, але яна заўсёды павінна вырасці да таго, што мы можам даць.

«І шалом збаўленьня прыйміце, і меч Духа, які ёсць слова Божае» (Эфесцам 6:17). Збаўленне — шалом для нашага розуму. Калі я толькі атрымала збаўленне, жудасныя думкі часта атакавалі мой розум. Я з жахам разважала, адкуль яны ўзяліся. Крыху пазней я пачала распазнаваць думкі, якія не былі маімі. Збаўленне прыносіць супакой у розум, а калі атакуе трывожная або пакутлівая думка, мы бяром меч! Слова Божае — наш духоўны меч. Як і Ісус у час спакушэння,

мы прамаўляем Божае Слова ворагу нашых душ. Калі шатан атакуе наш супакой, мы адказваем абяцаннем Бога з Ісаі 26:3: «Таго, чые думкі скіраваныя [на Цябе], Ты захоўваеш у поўным супакоі, бо ён на Цябе спадзяецца».

Нябесны Ойча, дзякуй Табе за дар веры, якая абараняе мяне ад нападу ворага, і за супакой у розуме, і за меч Твайго Духа ў руцэ.

Я моцная,

КАЛІ МАЯ ВЕРА ЎЗРАСТАЕ,
БО Я ЧЫТАЮ І АБВЯШЧАЮ СЛОВА, А
ТАКСАМА ЖЫВУ ПАВОДЛЕ ЯГО.

САПРАЎДНАЯ ВАЙНА

Бо мы, ходзячы ў цэле, не паводле цела змагаемся.

2 КАРЫНЦЯНАМ 10:3

Мы жывём на зямлі, але не можам ваяваць паводле яе звычайў. Пытанне не ў тым, ці будзем мы змагацца, а ў тым, як мы будзем ваяваць. Гэта розніца найлепш адлюстроўваецца ў матыве або прычыне барацьбы. Мы павінны заўсёды змагацца *за*, а не проста супраць. Таксама мы ведаем значна глыбейшую праўду, чым тыя, хто вядзе войны гэтага свету: людзі не з’яўляюцца нашымі сапраўднымі ворагамі. Я ведаю, бываюць выпадкі, калі гэта падаецца хлуснёй. Кожны з нас можа назваць імёны тых, хто нас пакрыўдзіў. Але Бог любіць Свой народ. Ісус прыйшоў выратаваць людзей, таму мы не павінны змагацца супраць іх. Мы ваюем, каб вызваліць палонных, а не змагацца з імі. Мы атакуем цвярдзіны, якія іх трымаюць, а не чалавека. Вось прычына: «Зброя змаганьня нашага не цялесная, але магутная ад Бога на руйнаваньне цвярдзіняў» (2 Карынцянам 10:4).

Нам даверана Божая зброя, адрозная ад зброі гэтага свету. Яна мацнейшая, і таму трэба быць больш асцярожнымі. Не забывайце: калі нашы словы могуць дабраслаўляць ці праклінаць, тым больш нашыя дзеянні! Зброя гэтага свету забівае, а наша зброя дае жыццё. Зямная зброя падзяляе

людзей, народы і культуры, а зброя малітвы аб'ядноўвае ў Яго Валадарстве. Зброя зямлі прызначана, каб раніць і нявечыць праціўнікаў, а нашы двусечныя мячы аддзяляюць праўду ад хлусні дзеля ацалення і аднаўлення. Зброя свету створана людзьмі, каб запалохваць і паралізаваць страхам, у той час як наша ўзбраенне выкавана на нябёсах дзеля вызвалення і ўмацавання запалоханага палоннага, каб ён мог свабодна ісці да мэты Богага паклікання. Мы атакуем цвярдзіню, каб вызваліць палоннага.

Нябесны Ойча, калі я вяду бітву, пакажы мне, за што я сапраўды змагаюся. Святы Духу, заўсёды нагадвай мне, што трэба біць па цвярдзіні, а не раніць палоннага.

Я моцная,

КАЛІ ВЯДУ ВАЙНУ, КАБ ВЫЗВАЛІЦЬ ІНШЫХ.

БІТВА Ў СВЯТЛЕ

Бог ёсьць святло, і няма ў Ім аніякае цемры.

1 ЯНА 1:5

У кнізе Егошуа мы чытаем пра лютую бітву паміж Божым народам і ворагамі. Госпад змагаўся побач з ізраільцянамі. Верагодна, Егошуа, іх лідар, у нейкі момант вырашыў, што патрэбна больш святла, каб працягваць бітву, і таму сказаў: «Стой, сонца, над Гібэонам, і ты, месяц, над далінай Аялона». Біблія кажа нам: «І затрымалася сонца, і стаў месяц, аж адпомсьціў народ ворагам сваім... І стала сонца на сярэдзіне неба і ўвесь дзень не спяшалася заходзіць... бо ГОСПАД ваяваў на баку Ізраіля» (Егошуа 10:12–14).

Відавочна, для бітвы не хапала святла, і Бог даў яго цудоўным чынам. У сонечным святле народ мог выразна бачыць саюзнікаў і ворагаў. Але ў цемры лёгка прыняць ворага за сябра і парушыць парадак. Для змагання ў духоўнай бітве нам патрэбна святло! І Бог шчодро яго прапануе. Ён — сонца на нашым небе. Ён разганяе цемру, якая бянтэжыць, збівае з панталыку і высмоктвае энергію. Пакуль наш вораг квітнее ў цемры, мы квітнеем і перамагаем у святле Божай любові і праўды. «Бо вось, цемра ахутае зямлю, і змрок — народы,

а над табою заясьнее ГОСПАД, і слава Ягоная зьявіцца над табою» (Ісая 60:2). Як і дзеці Ізраіля, мы не падпарадкуемся цемры, якая нас атачае, бо над намі ўзыходзіць Сын Божы. Ізраільскае войска, напэўна, думала, што немагчыма спыніць наступ ночы, але немагчымае людзям магчыма Богу. Наш Бог робіць немагчымае. Ён кажа: «Я ведаю, ты бачыш, як цемра ахінае зямлю і людзей на ёй, але не бойся, бо Я — тваё святло».

Калі змагаецца, не глядзіце на цемру навокал. Памятайце: святло ўнутры вас. Бог зазьяе і прагоніць цемру, нават калі гэта зойме ўвесь дзень і ўсю ноч.

Госпадзе Божа, я ўмацаваная Тваім святлом ува мне.

Ззяй нада мной, пакуль бітва не скончыцца!

Я моцная,

КАЛІ ЗМАГАЮСЯ, ТАМУ ШТО БОГ — МАЁ СВЯТЛО.

РАШУЧЫЯ

*Вы станьце, стойце і глядзіце на
збаўленьне ад ГОСПАДА для вас.*

2 ЛЕТАПІСАЎ 20:17

У жыццёвым падарожжы вам захочацца спыніцца. У жыцці кожнага чалавека надыходзіць час, калі ён хоча проста легчы, спыніцца. Той, хто перамагае, адрозніваецца ад таго, хто хістаецца і церпіць няўдачу, толькі адным – здольнасцю падняцца.

Так шмат бітваў можна выйграць проста таму, што трымаешся даўжэй, чым вораг. Мы ўсе падаем. Але толькі ад нас залежыць, ці ўстанем зноў. Вам трэба вырашыць трымаць у веры, нават калі вы не адчуваеце сябе моцнымі. Пачуцці будуць абмяжоўваць, бо вы не ведаеце да канца, на што здольныя, пакуль не паспрабуеце. Пакуль мы стаім цвёрда, наш Госпад змагаецца за нас. Гэта будзе цяжка.

У нейкі момант хочацца ўявіць, што перамагчы можна без бітвы. Ці ёсць бітва, у якой вы пастаянна адступаеце? Ці ёсць духоўная тэрыторыя, з якой вы сышлі? Бог кліча вас вярнуцца на пазіцыю. Той, Хто абяцаў, верны. Бог моцны, і Ён хоча, каб вы былі моцнымі. Госпад адкрые вам Сваю сілу і з'явіць яе праз вас. Калі вы стаміліся, калі вы хочаце спыніцца, памятайце, што Бог кажа ў Другой кнізе Летапісаў 20:17:

Ня ваша бiтва гэтая! Вы станьце, стойце і глядзiце на збаўленьне ад ГОСПАДА для вас, Юда і Ерусалiм! Ня бойцеся і не палохайцеся. Заўтра выйдзiце перад аблiчча iхняе, і ГОСПАД будзе з вамi.

Госпад змагаецца за нас. Часам перамога прыходзiць, калi мы проста трымаемся. Мы перамагаем, калi працягваем любiць, даваць, служыць і вучыцца. Іншыя бiтвы выйграюцца спевам. Калi мы спяваем Слова Божае, мы спяваем меч Духа. Калi мы молiмся Яго абяцаннямi, мы спяваем малiтву. Іншыя бiтвы выйграюцца ў цiшынi і скоранасцi перад Госпадам. Мы настолькi пэўныя ў дабрынi Госпада, што проста ўпэўнена ўсмихаемся, ведаючы: Ён перамог. Выходзячы на бiтву ў Яго сiле, мы сутыкнэмся з расчараваннем, знясiленасцю або адкрытым супрацьвам. Але мы чуем: «Ня бойся, бо Я з табою, не азiрайся [па баках], бо Я — Бог твой! Я ўмацую цябе і дапамагу табе, і падтрымаю цябе правiцай праведнасцi Маёй» (Ісаея 41:10).

Усемагутны Божа, я буду стаяць у Тваёй вернасцi, калi Ты змагаешся за мяне. Я выбiраю рашучасць і настойлiвасць кожны дзень, пакуль бiтва не будзе выйграная.

Я моцная,

КАЛI Я СТАЮ ў ПЭўНАСЦI: ГОСПАД,
БОГ МОЙ, ЗМАГАЕЦЦА ЗА МЯНЕ.

*МОУЖНАЯ
Ў ЛАСУЫ*

ВАША МІНУЛАЕ — ГЭТА НЕ ВАША БУДУЧЫНЯ

Ісус выпрастаўся, і, ня бачачы нікога, акрамя жанчыны, сказаў ёй: «Жанчына! Дзе тыя, хто абвінавачваў цябе? Ніхто не асудзіў цябе?» Яна сказала: «Ніхто, Госпадзе!» Ісус жа сказаў ёй: «І Я не асуджаю цябе; ідзі і больш не грашы».

ЯНА 8:10–11

Усе мы – грэшніцы, і часта думаем, што наша ўпэўненасць вызначаецца адносінамі з мужчынамі, рэлігійнасцю ці становішчам у свеце. Але гэта расчаруе нас. Грэх і рэлігійнасць здрадзяць. У восьмым раздзеле Евангелля ад Яна Ісус вярнуў годнасць, сілу і гонар безыменнай жанчыне, грэх якой стаў відавочны ўсім. Ісус глядзеў далей за відавочнае і адмовіўся прызнаць яе цяперашні стан як пастаянны. Па сутнасці, Ён сказаў: «Тваё мінулае — гэта не твая будучыня! Ідзі і больш не грашы! Грэх і няволя былі тваім мінулым, а твая будучыня – пабожнасць і свабода. Сорам і аголенасць засталіся ў мінулым, а ў будучыні цябе чакаюць годнасць і пышнае адзенне».

Ісус не проста даруе гэтай жанчыне. Ён адпускае на волю. Свабода пачынаецца менавіта з прабачэння. Калі мы

вызвалены з путаў граху, ласка рухае нас наперад, каб грэх зноў не паланіў. Спачатку Ісус шчодро з’яўляе міласэрнасць, а потым умацоўвае ласкай. «Бо грэх ня будзе панаваць над вамі, бо вы не пад законам, але пад ласкаю» (Рымлянам 6:14).

Міласэрнасць мае справу з тым, што мы зрабілі, а ласка дае сілу ісці і шанаваць тое, што Ісус для нас зрабіў. Божая міласэрнасць і ласка даюць нам сілу пакінуць наша грэшнае жыццё і ўвайсці ў Яго будучыню і надзею.

Мы атрымалі ласку. Сіла былых кайданоў разбурана. Настаў час больш верыць у словы нашага Вызваліцеля Хрыста, чым у сілу кайданоў. Іх уплыў на вас не такі моцны, як правы Хрыста на вас. Адважцеся верыць і развітайцеся з ценямі мінулага!

Нябесны Ойча, дзякуй Табе за прабачэнне і за тое, што Ты даў мне будучыню. Я веру Тваім словам святла больш, чым хлусні.

Я моцная,

ТАМУ ШТО МАЁ МІНУЛАЕ — ГЭТА

НЕ МАЯ БУДУЧЫНЯ.

ПРАБАЧАННЯ

*Будзьце ж адзін да аднаго добрымі,
спагадлівымі, прабачаючы адзін аднаму,
як і Бог у Хрысьце прабачыў вам.*

ЭФЕСЦАМ 4:32

Да таго часу, як я стала хрысціянкай, у маім жыцці назапасілася велізарная колькасць правін і грахоў. Калі мой муж Джон пачаў маліцца са мной за маё збаўленне, ён папрасіў мяне паўтараць за ім: «Госпад, я прызнаюся ў маіх грахах».

Я запанікавала. «Я не ведаю, ці змагу я прыгадаць іх усё!» Я баялася, што не атрымаю збаўлення праз кепскую памяць.

«Не трэба называць кожны з іх; проста прызнайся, што ты грашыла», — запэўніў мяне Джон. Я супакоілася, бо была ўпэўнена, што Бог значна лепш за мяне ведае іх. Я ведала, што я грэшніца, якой патрэбная міласэрнасць. Мне патрэбна было прабачэнне, і я атрымала яго па Божай ласцы.

Неўзабаве пасля пачатку хрысціянскага жыцця я зразумела, што не прабачыла іншым хрысціянам, ці, лепш сказаць, іншым служыцелям. Я адчувала, што яны павінны перада мной выбачыцца. І дазволіла такому пачуццю грызці мяне. Гэта быў час інтэнсіўнай духоўнай барацьбы. Я адчувала сябе мішэнню.

Хоць я была хрысціянкай, я стала ахвярай хітрыкаў д'ябла. Я шмат часу праводзіла ў малітве, звязваючы і развязваючы

духоўныя пытанні, але безвынікова. Я была звязана вяроўкамі, якія сама зрабіла. Калі я нарэшце ўбачыла праўду, то зразумела: не мае значэння, што робяць іншыя. Не мае значэння, што я маю рацыю, а яны памыляюцца. Усё, што мела значэнне, — паслухмянасць загаду Госпада дараваць, бо мне было даравана.

Маштаб майго самападману шакаваў. Я думала, што маю рацыю, але на самай справе я моцна памылялася. Усвядоміўшы гэта, я шчыра даравала іншым і папрасіла Госпада зноў абмыць мяне ў ачышчальнай рацэ Яго міласэрнасці. Вядома ж, Ён гэта зробіў. Папросту кажучы, я была звязаная, і я была свабодная, і свабода — гэта лепш. Нават калі прыйдзецца часта глытаць сваю ганарлівасць і выбачацца, свабода ўсё роўна лепш.

*Нябесны Ойча, адкрый любы падман і
непрабачэнне ў маім жыцці.*

Я моцная,

ТАМУ ШТО Я ДАРУЮ САБЕ І ІНШЫМ.

МІЛАСЭРНАЯ

Розум чалавека стрымлівае гнеў ягоны, і слава яго — у прабачэньні правінаў.

ПРЫПОВЕСЦІ 19:11

Аўтар Прыповесцяў кажа: гэта наша слава — не звяртаць увагі на правіну або крыўду. Гэта гонар, хвала, веліч і адметнасць хрысціяніна — не звяртаць увагі на крыўду. Гэтым мы падаем прыклад хрысціянскіх дзеянняў.

Не звяртаць увагі на абразы, крыўды і пагрозы магчыма толькі тады, калі мы спачатку аддаем сябе Айцу, справядліваму Суддзю. Часта, калі мае дзеці сварацца, яны звяртаюцца да пачуцця справядлівасці. «Ён недастаткова прыбірае» або «Ён занадта доўга сядзіць за кампутарам». Яны хочуць, каб іх справу пачулі і спадзяюцца дабіцца свайго і знайсці справядлівасць. Мы з Джонам умешваемся і стараемся быць як мага лепшымі пасярэднікамі, але дзеці часта лічаць нашы рашэнні несправядлівымі.

Калі дзеці возьмуць справы ў свае рукі, здарыцца катастрофа. Я не кажу пра вырашэнне канфліктаў; гэта мы падтрымліваем. Я кажу пра помсту. «Чаму ты ўдарыў брата?» – «Бо ён...». Вы ведаеце ўвесь спіс. Калі мы кажам дзецям звярнуцца да нас з праблемай замест таго, каб біць брата, мы часта чуем: «Але ў мінулы раз вы нічога не зрабілі». Што па

сутнасці значыць: «Мне не падабаецца, што вы зрабілі той раз, таму на гэты раз я не рызыкую. Я сам вырашу!»

Мы з Джонам прызнаём, што робім памылкі як бацькі, але добрая навіна ў тым, што Бог памылак не робіць! Ён справядлівы і дасканалы Суддзя. Яго рашэнні могуць не адпавядаць нашым ідэям або часу, але Яго шляхі дасканалыя, а нашы – не. Калі мы вырашаем не звяртаць увагі на крыўду, мы падобныя да дзяцей, якія давяраюць і кажуць: «Ойча, я ведаю, што магу даверыць гэта Табе. Гэтая крыўда занадта вялікая і балючая для мяне. Я адмаўляюся адказваць; замест гэтага я пакідаю яе ля Тваіх ног і дарую». Гэта жэст, годны цара. Так мы пераймаем Сына Божага ў зямным жыцці. Ісус сказаў вучням: «І калі [брат твой] сем разоў у дзень саграшыць супраць цябе, і сем разоў у дзень зьвернецца да цябе, кажучы: “Каюся”, даруй яму» (Лука 17:4).

Будуць крыўды, якія кожны з нас павінен будзе ігнараваць. Ігнараваць — значыць глядзець вышэй, прыняць рашэнне бачыць рэчы на больш высокім узроўні, чым крыўда. Гэта значыць, праяўляць ласку і міласэрнасць, а не асуджаць.

Госпадзе, зрабі мяне міласэрнай да іншых, здольнай не зацyklівацца на крыўдах. Дай мне адлюстроўваць Тваю ласку і міласэрнасць ва ўсім, што я раблю.

Я моцная,

КАЛІ Я ТАКАЯ Ж ДОБРАЯ ДА ІНШЫХ,
ЯК БОГ ДА МЯНЕ.

4

РОСТ, А НЕ ВІНА

*Таму цяпер няма ніякага асуджэння
тым, што ў Хрысьце Ісусе*

РЫМЛЯНАЎ 8:1

Чаму мы такія строгія да сябе? Што, на нашу думку, гэта дасць? Кожны вечар перад сном я пералічвала ў думках усе правіны за дзень. Я дакарала і сароміла сябе за любую памылку, спрабуючы пакаяцца. Можна скончыць дзень расчараванай і засмучанай сабой і ўяўляць, што прысаромліванне нас зменіць. Але гэта няпраўда. Такая схема хутчэй разбуральная, чым канструктыўная.

Добра ўсведамляць, што вы памыліліся. Цалкам нармальна шкадаваць, што вы зрабілі ці не зрабілі нешта інакш. Карысна дазволіць Святому Духу нагадаць пра памылковыя словы і ўчынкі. Але гэтае разважанне павінна весці да росту, а не да пачуцця віны. Кожны вечар я сварылася на сябе за няўдачы дня, пакуль не адчувала сябе прыгнечанай іх цяжарам. Толькі тады я дазваляла сабе маліцца і прасіць прабачэння. Але да гэтага часу пачуццё віны так моцна сціскала мяне, што мне было цяжка паверыць, што міласэрнасць наступнай раніцы гэта пакрые.

Напрыклад, калі я была расчараваная сваім абыходжаннем

з дзецьмі на працягу дня, я зноў і зноў задавала сабе пытанні накшталт: «Чаму ты такая нецярплівая?»

Замест таго, каб шукаць, як стаць больш цярплівай, я называла сябе няўдачніцай. І падштурхоўвала сябе да чарговых няўдач.

Пагарда да сябе і гнеў ствараюць разбуральнае пачуццё віны.

Ісус разумеў: цяжар віны для нас занадта вялікі, таму ўзяў яго на Сябе. Нашы памылкі трэба выносіць на свято Божага слова. Так мы знойдзем параду і разуменне, а не абвінавачванні і віну. Тое, што адкрыта святлу Божага слова, атрымае сілу загаіцца. Віна — гэта цемра; міласэрнасць — гэта свято. Замест паўтарэння словаў пра памылкі давайце паўтараць адказы, якія дапамогуць нам выправіць сітуацыю.

Дарагі Нябесны Ойча, даруй мне, што сваруся і вінавачу сябе. Няхай свято Твайго Слова пранізвае маё сэрца праўдай. Дапамажы мне адварнуцца ад самаасуджэння і прыняць Тваю міласэрнасць.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ВЫБІРАЮ РОСТ,
А НЕ ВІНУ.

САД СЭРЦА

Гледзячы, каб хто ня страціў ласкі Богае; каб які карань горычы, вырасшы ўверх, не зрабіў шкоды, і каб праз яго не занячысьціліся многія.

ГЕБРАЯМ 12:15

Калі я была маленькай дзяўчынкай, мне часта даручалі вырываць пустазелле. Я спяшалася хутчэй зрабіць працу, каб пагуляць. Па нядбайнасці адрывала вярхушкі, а не вырывала ўсю расліну з каранем. Каб ухапіцца за сцябло знізу, давялося б лезці ў бруд, і я не хацела пэцкаць рукі. Я думала, расліна загіне без сцябла і лісця, і маці ніколі не даведаецца, што ў зямлі засталася карэнне. Я зграбала зямлю над рэшткамі сцяблін і бегла гуляць. Праз некалькі тыдняў з'яўлялася новае пустазелле. Яно было меншае за тое, што я зламала, але мела на дзіва трывалыя карані. Цяпер трэба было ўскапаць зямлю вакол расліны, каб цалкам вырваць карань. Тое, што падавалася лёгкай задачай, цяпер ператварылася ў стамляючую бітву.

Гэтаксама мы робім з садам нашага сэрца.

Шатан імкнецца сеяць насенне безнадзейнасці, няправільнага мыслення або гневу, пакуль карань горычы не задушыць пажыўныя парасткі Слова Богага.

Пустазелле расце хутчэй і лягчэй, чым добрыя расліны. Пустазелле дзікае і трывалае, свабодна падарожнічае і

прыстасоўваецца да любога тыпу глебы. З іншага боку, жыццядайнае насенне садавіны або гародніны трэба вырошчваць асцярожна, і яго лёгка знішчае пустазелле або няправільная глеба.

Карані горычы прарастаюць у самы нязручны час, калі няма часу мець з імі справу. Нягледзячы на тое, што змаганне з імі нязручнае, іх нельга ігнараваць, бо яны прыносяць смерць. Не дазваляйце ім бескантрольна расці і не адломвайце толькі бачную частку, думаючы, што гэта стрымае карань. Ад гэтага карань толькі ўмацуецца. Часта мы задавальняемся ілюзіяй, што ўсё пад кантролем, замест таго, каб дазволіць Святому Духу зрабіць глыбокую працу ў нас.

Давайце будзем пільнымі садоўнікамі. Заўважыўшы горыч у сэрцы (яна будзе з'яўляцца ў кожную пару года), мы можам аднесці яе да Майстра-Садоўніка, які дапаможа знішчыць усе карані. Калі Яго Слова глыбока пранікне ў глебу нашых сэрцаў, мы выгадуем выдатны ўраджай.

Ойча, дапамажы мне старанна даглядаць сваю душу і не баяцца выкрыць карані горычы, якія могуць расці ўва мне. Папярэдзь мяне пра кожны маленькі парастак і дай сілу выкарчоўваць усё кепскае ў маім сэрцы.

Я моцная,

КАЛІ ДАГЛЯДАЮ СВАЁ СЭРЦА, ЯК САД.

РАМКІ АСУДЖЭННЯ

«Не судзіце, каб не былі суджаныя. Бо якім судом судзіце, такім будзеце суджаны, і якою меркаю мераеце, гэткаю і вам адмераюць».

МАЦВЕЙ 7:1–2

Большасць з нас любіць рэчы ў акуратных скрынках і рамках. Нам зручней, калі мы ведаем, што змяшчаецца ў кожную рамку. Калі нешта не ўпісваецца ў звыклія рамкі, мы гэта часта асуджаем. Насамрэч такое стаўленне больш кажа пра нас, чым пра чалавека, якога мы асуджаем. Я памятаю, як мяне мучыла сітуацыя, што адбылася праз некалькі гадоў пасля пачатку майго хрысціянскага жыцця. Я проста не магла змясціць яе ў рамкі звыкллага і зразумелага.

У нас была знаёмая хрысціянская пара, якая адкрыта сведчыла пра тое, як Бог злучыў іх у шлюбе. Мы праводзілі час з імі і ведалі, што яны шчыра любяць Бога і Яго народ. Раптам папаўзлі ўсялякія непрыемныя чуткі, і, перш чым мы разабраліся, пара развялася. Зрады не было; ім здалося, што яны не сумяшчальныя. Я быццам патрапіла ў замкнёнае кола: змагалася з праблемамі ў сваім шлюбе і спадзявалася, што Бог іх вырашыць, таму што была ўпэўненая, што Ён звёў мяне і Джона разам. Тым не менш, гэтая пара таксама казала, што Бог звёў іх разам, і скасавала свой шлюб.

Так пахіснулася мая ўпэўненасць у тым, што Бог можа нешта зрабіць у маім шлюбе. Я адчувала, што мушу знайсці

нейкі недахоп у гэтай пары. Калі б я ўбачыла іх памылкі, я магла б уціснуць іх сітуацыю ў належныя рамкі.

З гэтымі сумневамі я звярнулася да псіхолога, якому давярала, чакаючы ад яго доўгага, добра прадуманага біблейскага адказу. Але ён проста ўздыхнуў і сказаў: «Гэта складаная сітуацыя. Я рады, што мне не трэба ў ёй разбірацца».

Я адразу адчула, што цяжар сітуацыі быў зняты з мяне. Яго простыя словы вызвалілі мяне. Псіхолог меў рацыю. Я дазволіла шатану падштурхнуць маё сэрца да асуджэння іншых, і гэта прымусіла мяне сумнявацца ў вернасці Бога. Я ацэньвала свой шлюб паводле іх шлюбу і абмяжоўвала Бога тым, што, як мне здавалася, Ён для іх не зрабіў. Я судзіла з пазіцыі страху.

Мы часта асуджаем, каб абараніцца ад крыўды ці крытыкі, але на самой справе кожны з нас мае правіны. Верш, які ідзе за тым, што мы читалі сёння, абвяшчае: «Што ты глядзіш на сучок у воку брата твайго, а бярвяна ў сваім воку ня бачыш?» (верш 3).

Ісус нагадвае нам, што трэба прыбраць бярвяно асуджэння, каб ясна бачыць і сапраўды дапамагаць іншым і сабе. Калі мы не можам уціснуць іншых у нашы рамкі, давайце даследуем уласныя сэрцы — і будзем удзячныя, што нам не трэба судзіць.

Ойча, калі я суджу іншых, нагадай мне, што тая ж мера асуджэння, якую я выкарыстоўваю да іх, будзе выкарыстана і да мяне. Дапамажы мне сеяць міласэрнасць, таму што мне патрэбна міласэрнасць.

Я моцная,

ТАМУ ШТО Я АДМАЎЛЯЮСЯ АСУДЖАЦЬ.

ПРЫЗНАЦЦА І АДПУСЦІЦЬ

Калі вызнаем грахі нашыя, Ён верны і праведны, каб дараваць нам грахі і ачысьціць нас ад усякае няправеднасьці.

1 ЯНА 1:9

У гэтым абяцанні столькі свабоды. Калі мы вызнаем свае грахі, Ён не толькі даруе, але і ачышчае нас ад наступстваў нашага выбару. Чаму мы апраўдваемся і спрабуем перакласці віну? Я зразумела: як толькі мы прызнаём памылку, яна больш не валодае намі. Няма прычын гуляць у тое, хто вінаваты ў маіх грахах, калі Ісус узяў на сябе нашу віну; мы вызнаем грэх і рухаемся далей.

Па-першае, давайце вырашым, што значыць “прызнацца”. Вядомы комік, Фліп Уілсан, іграў персанажа па імені Джэральдына, якая заўсёды апраўдвалася: «Д’ябал прымусіў мяне зрабіць гэта!» Мы можам вынаходліва апраўдвацца, але праўда ў тым, што д’ябал не прымусіць чалавека рабіць тое, чаго той не хоча рабіць. Я лічу, што мы міжволі перакладаем віну і апраўдваемся, калі кажам: «Я нічога не магла з сабой зрабіць» або «Я проста не магла кантраляваць сябе». Так мы супярэчым Богу, Які кажа: мы можам рабіць усё праз Хрыста, Які ўмацоўвае нас. Мы кажам, што грэх мае ўладу над намі і мы не можам з ім справіцца. Мы можам не казаць гэта вуснамі, але,

хутчэй за ўсё, пра гэта засведчыць наш лад жыцця. Пакаянне кажа: «Я зрабіла гэта, я раскайваюся ў гэтым і звяртаюся да Цябе, Госпадзе, каб ты абмыў мяне».

Калі мы прызнаём памылкі, надыходзіць яшчэ больш складаны крок: вызваліць сябе. Гэта вельмі важна, таму што гэта ключавы фактар вашага эмацыйнага, фізічнага і духоўнага здароўя. Ад спроб пакараць сябе за тое, што Бог ужо дараваў і забыў, не будзе нічога добрага. Калі Ён аддаліў вашу віну так далёка, як усход ад захаду (Псалём 103:12), то неразумна вам пра яе ўзгадваць.

Менавіта дабрыня і ласка Бога вядуць нас да пакаяння. Гэта супярэчыць усяму, што ў нас укаранілася. Мы хочам заплаціць, каб адчуць сябе вызваленымі ад віны. Я вырасла, чуючы і кажучы: «Я паверу, што ты шкадуеш, калі зменішся». Але Бог праяўляе Сваю міласэрнасць, калі мы гэтага не заслугоўваем, каб мы маглі змяніцца. Міласэрнасць значыць, што мы не атрымліваем таго, што заслугоўваем. Большасці з нас складана гэта зразумець. Нам больш камфортна з правіламі «вока за вока» і «зуб за зуб». Закон, наш вораг і абвінаваўца, заўсёды будзе патрабаваць суда, але Дух дае міласэрнасць. Прыміце гэтую міласэрнасць, сяброўкі. Прыміце Божы шлях да вызвалення ад граху.

*Госпадзе, адкрыў мне любыя спосабы, якімі я супраціўляюся
падрыхтаваным Табой умовам вызвалення ад граху.
Пакажы мне, у чым трэба прызнацца і адпусціць.*

Я моцная,

КАЛІ ПРЫЗНАЮ ПАМЫЛКІ І ПРЫМАЮ
МІЛАСЦЬ, ЯКОЙ НЕ ЗАСЛУГОЎВАЮ.

ГАТОВАЯ АДПАВЯДАЦЬ СЛОВУ

*Усякі, хто ненавідзіць брата свайго,
ёсць чалавеказабойца; і вы ведаеце, што
ніводзін чалавеказабойца ня мае жыцця
вечнага, якое ў ім застаецца.*

1 ЯНА 3:15

У нашым свеце шмат нянавісці. Час паставіцца да гэтага верша сур'ёзна. Хто ненавідзіць брата свайго, той... Што?! Забойства ўваходзіць праз дзверы нянавісці. Урывак з Пісання пачынаецца са слова «ўсякі», гэта значыць, “кожны”. Няма выключэння накшталт: «Акрамя тых, хто моцна пацярпеў ад свайго брата або братоў». Калі мы чытаем словы «ўсякі, любы або кожны», гэта азначае, што Пісанне адносіцца да кожнага з нас. І няма падставаў для выключэння.

Цяпер добрая навіна: для нас гэта магчымасць атрымаць сілу і расці ў ласцы. Калі мы падпарадкоўваемся Яго Слову, Ён падрыхтуе нас да жыцця паводле праўды. У гэтым вершы гаворыцца, што кожны, хто ненавідзіць брата свайго, забойца. Няма іншага выйсця — гэта моцна. Я не хачу, каб мяне называлі забойцай. Тым не менш, у маім хрысціянскім жыцці былі часы, калі ў цёмных кутках сэрца я заўважала нянавісць. Ці азначае

гэта, што я назаўжды асуджаная як злачынец ці нават забойца? Не, калі я пакаялася і адмаўляюся даць цемры месца.

Мы перажылі ўмацаванне ласкай і міласць Бога, якая пакрыла нас. Няма граху занадта вялікага ці агіднага, каб Госпад не дараваў яго. Бог даруе забойцам, якія пакаяліся.

Мы глядзім на жыццё з пункту гледжання Валадарства, а не зямной судовай сістэмы. Мы ўжо не толькі грамадзяне гэтай зямлі, бо Пісанне кажа: «Дык вы ўжо не чужынцы і ня прыхадні, але суграмадзяне сьвятым і хатнія ў Бога» (Эфесцам 2:19).

У першую чаргу мы кіруемся законамі нябёсаў і адказваем перад імі, і толькі потым – перад законамі і судамі гэтай зямлі. Нябёсы не кіруюцца знешнімі правіламі і палажэннямі, высечанымі на камені; яны перамяняюць нас сакрэтным кодам, запісаным у нашых сэрцах. Мёртвыя, бяздушныя правілы прызначаны для мёртвых, зацвярдзелых сэрцаў. Закон свабоды — для сэрцаў цялесных. Вось чаму паводле законаў зямлі трэба фізічна забіць, каб стаць забойцам. Але ў Валадарстве Нябесным забойцамі нас робіць звычайная нянавіць. Настаў час разабрацца з любой схаванай у нашых сэрцах нянавісцю і супрацьстаць духу забойства.

Нябесны Ойча, адкрый сферы нянавісці ў маім сэрцы. Я адракаюся ад нянавісці як ад граху забойства. Прабач мяне, як і я дарую ім.

— Я моцная, —

КАЛІ АБАПІРАЮСЯ НА ЗВЫШНАТУРАЛЬНУЮ
СІЛУ, МІЛАСЦЬ І ЛАСКУ БОГА.

НЯМА АСУДЖЭННЯ

Ісус жа сказаў ёй: «І Я не асуджаю цябе; ідзі і больш не грашы».

ЯН 8:11

Такія словы наш Госпад кажа відавочна вінаватым жанчынам. На жаль, найбольш люты наступ шатана супраць дачок Евы часта ажыццяўляецца пад выглядам рэлігіі. У восьмым раздзеле Евангелля паводле Яна мы выразна бачым жорсткасць закона і рэлігіі і прыгажосць Божай міласэрнасці і любові. Давайце разам зірнём на гэтую сцэну і, магчыма, убачым яе ў іншым святле.

У цьмяным ранішнім святле вялікі натоўп чакае, што скажа малады рабі па імені Ісус. Ісус не такі, як іншыя. Калі Ён гаворыць, вы чуеце словы Бога Айца.

У першых промнях святання з'яўляюцца Ісус і Яго вучні. Прывітаўшы некалькі чалавек з натоўпу, Ён сеў вучыць. Людзі ўважліва слухалі, іх сэрцы ўпітвалі кожнае слова. Але на гарызонце ўзнік неспакой.

Калі Ісуса і вучняў спыняецца група людзей. Чуваць злосныя галасы, людзі з кімсьці змагаюцца. Гэта рэлігійныя лідары, яны вядуць растрапаную жанчыну, што хутаецца ў рэшткі тканіны, спрабуючы схаваць галізну. Відавочна, яе выцягнулі з чужога ложка. Аднак мужчыны нідзе не відаць.

Тыя, што прыйшлі, кажуць Ісусу: «Настаўнік, гэтая жанчына злоўленая на чужалстве. Майсей жа ў Законе загадаў нам гэтых каменаваць. А Ты што скажаш?» (Ян 8:4–5).

Што скажа Ісус такой жанчыне? Спачатку Ён не хоча ані глядзець, ані адказваць. Ён нахіляецца і піша на зямлі.

Потым Ісус звяртаецца да абвінаваўцаў, заклікаючы: “Хто без граху, няхай першы кіне ў яе камень!” Адзін за адным мужчыны сыходзяць. Застаюцца толькі Ісус, натоўп і вінаватая жанчына. Нягледзячы на тое, што Ісус бязгрэшны, Ён не кінуў камень у жанчыну. Толькі Ён адзін — справядлівы суддзя, які прыйшоў выратаваць, а не асудзіць.

Ісус маўчыць, пакуль усе яе абвінаваўцы не сыходзяць.

Ісус выпрастаўся і запытаўся: «Жанчына, дзе яны? Хіба ніхто цябе не асудзіў?»

«Ніхто, Госпадзе», — адказала яна.

«І Я не асуджаю цябе, — сказаў Ісус. — Ідзі і больш не грашы» (Ян 8:10–11).

Жанчына падымае галаву і сустракаецца з Яго позірам. У вачах Госпада яна бачыць прабачэнне, любоў і нават боль. Яна больш не дачка смерці і цемры, а дачка жыцця і святла.

Калі змей паказвае наш сорам і абвінавачвае, мы можам глядзець у вочы Ісуса і ведаць, што Госпад нас не асуджае. Яго міласэрнасць абараняе, і Ягоная ласка кажа: «Ідзіце і больш не грашыце».

Госпадзе, дзякуй Табе, што Ты абараняеш нас, калі мы не можам абараніць сябе. Дзякуй, што Ты выратаваў нас, а не асудзіў.

Я моцная,

КАЛІ ДАЗВАЛЯЮ ЗБАЎЦЫ АБАРАНІЦЬ МЯНЕ ПЕРАД
АБВІНАЎЦАМІ І ПАКІДАЮ СОРАМ У МІНУЛЫМ.

*МОУЖАЯ Ў
САМАКАНТРОЛ*

УВАЖЛИВА СЛУХАЦЬ

Ня будзь хуткі вуснамі тваімі, і сэрца тваё няхай не сьпяшаецца вымавіць слова перад абліччам Божым, таму што Бог у небе, а ты — на зямлі. Дзеля гэтага няхай словы твае будуць нешматлікімі.

ЭКЛЕЗІЯСТ 5:1

У Писанні шмат гаворыцца пра сілу слоў і пра тое, што мы гаворым. Важна таксама звяртаць увагу на слуханне. Уменне слухаць патрабуе дысцыпліны, часу і цярплівасці. Для гэтага трэба задаваць пытанні, каб зразумець і паглыбіцца ў тое, што кажучь іншыя. Вельмі важна, каб людзі разумелі, што іх пачулі.

Для гэтага трэба змагацца з жаданнем дадумаць, што менавіта думаюць іншыя — іх меркаванні могуць нас здзівіць. Вядомы выраз: «Кожны, каго вы сустракаеце, можа чамусьці вас навучыць». Мы расцём, калі пастаянна вучымся. Слухайце не для таго, каб гаварыць; слухайце, каб вучыцца. Не паддавайцеся жаданню фармуляваць адказ, пакуль іншы чалавек яшчэ гаворыць (як гэта робяць падчас сваркі). Вы шануеце іншага чалавека, калі здольныя яго пачуць.

Людзі ведаюць, калі вы не слухаеце. Я шмат падарожнічаю, і Бог дае мне дастаткова магчымасцей падзяліцца Яго любоўю і святлом падчас палёту. Размова заўсёды пачынаецца з таго, што я слухаю. Людзі пачуюць тое, што вы хочаце сказаць, калі вы пачуеце тое, што яны хочучь сказаць. Прыслухайцеся да іх патрэб, болю і думак. Потым папрасіце Духа гаварыць праз вас.

Уважлівае слуханне ўрэшце абудзіць і вас. Давайце не прапускаць праз паспешлівыя словы тое, што можам даведацца.

Прыповесці папярэдзваюць нас: «У мностве словаў не пазьбегнеш грэху, а хто стрымлівае вусны свае, той разважлівы. Язык праведніка — адборнае срэбра, а сэрца бязбожніка нічога ня вартае» (10:19–20). Адборнае срэбра ачышчаецца агнём. Калі мы дазваляем агню Богага Слова ачысціць нашу размову, з яе выдаляюцца дамешкі і неабдуманасць. Пасланне Якуба заклікае нас быць маруднымі ў гаварэнні. Мяне шмат разоў ратавала, калі я стрымлівала мае словы. Чым больш я слухаю, тым павальней гавару.

Нават у размове з Богам нас заклікаюць быць нешматслоўнымі. Ён на нябёсах, а мы проста зямныя жыхары. Неад’емнай часткай належнага страху або павагі да Бога з’яўляецца веданне, калі гаварыць, а калі слухаць. Мы вучымся слухаючы, а не кажучы. Гэта азначае, што ваша малітоўнае жыццё павінна ўключаць час для слухання. З Богам не бывае няёмкай цішыні. Зрабіце паўзу. Слухайце Бога і людзей, якіх Ён ставіць на вашым шляху, і вы станеце мацнейшымі.

*Госпадзе, дапамажы мне чуць, што людзі сапраўды
кажуць, і рэагаваць, калі Ты вядзеш. Навучы маё
сэрца кожны дзень слухаць Твой голас.*

Я моцная,

КАЛІ Я ЎВАЖЛІВА СЛУХАЮ БОГА І ІНШЫХ.

КАНТРОЛЬ АПЕТЫТУ

«Усё мне можна, але ня ўсё карысна; усё мне можна, але нішто ня будзе валодаць мною».

1 КАРЫНЦЯНАМ 6:12

Хачу прызнацца: я люблю цёмны шакалад і каву. Цікава, ці любіла б я цёмны шакалад, ніколі яго не каштаваўшы? А як наконт кавы? Калі б па раніцах, змагаючыся са сном, я не дадала сталовую лыжку марожанага са смакам кавы ў кубак кавы, пасыпаючы зверху карыцай, ці хацелася б мне макачына?

Вядома, не! Я і не ведала б, што губляю, і не развіла звычку да смачных рэчаў. Я пагарджала кавай, пакуль ведала яе як густую чорную горкую вадкасць. Калі б шакалад быў толькі белым або малочным, я без праблем бы яго ігнаравала!

Але няма ніякай барацьбы! Я не змагаюся з жаданнем з'есці шакалад і не супрацьстаю ранішняму рытуалу макачына! Я патураю ім! Яны не мае гаспадары, а частка майго камфорту. Я магу абыходзіцца тыдзень ці больш без цёмнага шакаладу, і ўсё будзе добра. Я не буду раздражняльнай, але мне падабаецца есці шакалад. Што тычыцца кавы, я п'ю яе, калі хачу прагнуцца і ўзбадзёрыцца.

Але што здарыцца, калі я дазволю, каб задавальненне перамагло звычку есці здаровую ежу? Калі я вырашу, што пачуццёвае задавальненне ад цёмнага шакаладу і кавы

важнейшыя за любыя іншыя пачуцці ў жыцці? Магчыма, тады зялёныя салаты страцяць прывабнасць, бо не будуць выклікаць у мяне тых жа пачуццяў, што і шакалад. А ўсе іншыя стравы і напоі будуць здавацца сумнымі і звычайнымі.

Што, калі б я адышла ад рэальнасці і два тыдні існавала выключна на шакаладзе і каве? Я была б шчаслівая, худая і бадзёрая... прынамсі, нейкі час. А потым раўнавага згубілася б, і мой апетыт трэба было б вярнуць пад кантроль.

Сэнс у тым, што мы самі фармуем апетыт і жаданні. Любы апетыт: у ежы, сексе, забавах ці сацыяльных сетках, можа выклікаць залежнасць, выцесніць рэальнасць і вывесці нас з раўнавагі. Вось чаму мы павінны быць моцнымі і кантраляваць сябе, а не кантралявацца нашым апетытам і жаданнямі. У нас ёсць сіла павялічваць або памяншаць іх уплыў адпаведна важнасці, якую мы ім надаем.

Нябесны Ойча, пакажы мне, як ацэньваць мае апетыты, каб не згубіць раўнавагу. Дай мне мудрасць бачыць, чаго ў маім жыцці зашмат, каб нічога не зневаляла мяне.

Я моцная,

ТАМУ ШТО КІРУЮ СВАІМ АПЕТЫТАМ І
БУДУЮ РАЎНАВАГУ, А НЕ ДАЗВАЛЯЮ
ЯМУ КІРАВАЦЬ МНОЙ.

3

ГНЕВАЦЦА – ГЭТА НАРМАЛЬНА

Гневайцеся ды не грашыце.

ЭФЕСЦАМ 4:26

Першая частка Паслання да Эфесцаў 4:26 даволі простая: «Гневайцеся». Мне для гэтага і старацца не трэба. Бог кажа нам гневацца, таму што засмучацца — гэта нармальна. Гнеў — такая ж слухная эмоцыя, як радасць, смутак, вера і страх. Нават Бог гневаецца, і даволі часта. У Старым Запавеце ёсць некалькі сотняў згадак пра Божы гнеў на Ізраіль ды іншыя народы.

Калі эмоцыі падаўляюць і не прызнаюць, то ўрэшце яны выразяцца няправільным чынам. І наадварот, калі эмоцыі няправільна выражаюць, а не стрымліваюць, за імі па пятах прыйдзе грэх. Бог прызнае гнеў людзей. Але большасць з нас не разумее, што такое гнеў. Гэта значыць кідацца рэчамі і крычаць на блізкіх? Ці крыўдзіцца, калі да цябе няправільна ставяцца? Гэта прыклады няправільных праяваў гневу. Паміж гневам і грахам тонкая мяжа.

Адзін са слоўнікаў вызначае гнеў як «моцнае, звычайна часовае незадавальненне без канкрэтнага спосабу выражэння». Нармальна адчуваць інтэнсіўнае або моцнае незадавальненне падзеяй або дзеяннямі іншых — незадавальненне,

непрыязнасць або раздражненне. Гэтыя пачуцці характэрныя для ўсіх і могуць з'яўляцца штодня. Пэўнай працы патрабуе менавіта частка «ды не грашыце».

Было б няправільна чакаць ад дзіцяці такой жа рэакцыі, як і ад дарослага. Па меры нашага сталення развіваецца і наша здольнасць самакантролю. Мы не грашым, калі засмучаемся, але няправільна караць іншых людзей за тое, што мы засмучаныя. Як хрысціяне, мы прадстаўляем не толькі сябе. Мы Божыя прадстаўнікі, адпаведна, павінны спыніцца і падумаць, як наша рэакцыя ўплывае на іншых. Ніхто з нас не можа кантраляваць тое, што з намі адбываецца, але мы ўсе можам кантраляваць сваю рэакцыю.

Госпадзе, калі ласка, дапамажы мне добра кіраваць эмоцыямі: са сталасцю і ласкай, належнымі для Твайго дзіцяці. Пакажы мне тонкую мяжу паміж гневам і грахам і вядзі мяне Тваім Духам, калі я адважуся падысці да яе занадта блізка.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ВЫБІРАЮ, ШТО
РАБІЦЬ З МАІМ ГНЕВАМ.

4

САЧЫЦЬ ЗА СЛОВАМІ

*Бо ўсе мы шмат спатыкаемся. Хто не
спатыкаецца ў слове, той дасканалы чалавек,
які мае моц, каб зацугляць і ўсё цела.*

ЯКУБА 3:2

У вершах 3 і 4 Пасланне Якуба ілюструе важнасць утаймавання языка:

Вось, мы ўкладаем цуглі ў рот коням, каб мець пэўнасьць у іх, і кіруем усім целаў іхнім. Вось і караблі, такія вялікія, і вятры магутныя іх носяць, а невялікім стырном кіруюцца, куды корнік хоча.

Тое, што мы гаворым, можа вызначаць кірунак нашага жыцця ў добры або кепскі бок. Словы не толькі накіроўваюць нас, яны могуць разбураць. Далей Якуб параўноўвае тое, што мы гаворым, з маленькімі іскрамі, якія могуць прывесці да вялікага пажару. Ніхто з нас не хоча спаліць усё дашчэнт! З іншага боку, Пасланне да Рымлянаў адкрывае сілу слоў адкупіць і перанесці нас з царства цемры ў царства святла. У Пасланні да Рымлянаў 10:9–10 нам абяцана:

«Бо калі ты вуснамі тваімі вызнаеш Ісуса Госпадам і ў сэрцы тваім будзеш верыць, што Бог уваскрасіў Яго

з мёртвых, будзеш збаўлены, бо сэрца верыць дзеля праведнасці, а вусны визнаюць дзеля збаўленьня».

Тое самае, што даводзіць да бяды, дапамога знайсці выйсце: «Сьмерць і жыццё ў руцэ языка; хто любіць яго, будзе есці плады ягоныя» (Прыповесці 18:21). Мы створаны на вобраз нябеснага Айца, які словамі стварае і дае жыццё. Значыць, мы можам выбраць, дабраслаўляць ці праклінаць словамі.

Я лічу, гэта магчымасць для пастаяннага навучання. Давайце гаварыць так, каб гэта вяло да жыцця, а не да смерці і разбурэння. Ваша жыццё будзе адпавядаць вашым словам, таму пераканайцеся: ці абвяшчаюць вашы словы тое, дзе вы хочаце апынуцца.

Дарагі Госпад, пільнуй мае вусны. Няхай мае словы будуць як стырно і вядуць у правільным кірунку праўды і святла, а не разбурэння.

Я моцная,

ТАМУ ШТО КІРУЮ МАІМІ СЛОВАМІ.

АДКУПЛЕННЕ ПРАЗ ШКАДАВАННЕ

*Бо смутак паводле Бога робіць нязьменнае
навяртаньне на збаўленьне, а смутак
гэтага сьвету робіць сьмерць.*

2 КАРЫНЦЯНАМ 7:10

Мы ўсе перажываем шкадаванне, але не трэба, каб яно кірвала нашым жыццём. Разбуральнае шкадаванне прывядзе да стану, які Павел назваў «смуткам на смерць». Што гэта такое? Гэта смутак з нагоды страты рэчаў, рэпутацыі, грошай, маёмасці, адносінаў ці яшчэ чагосьці, што належыць свету. Такі від смутку засяроджваецца на стратах і не дае ўсвядоміць боль, прынесены іншым нашымі ўчынкамі. Такое шкадаванне спрабуе прынесці змены самастойна або праз рэлігійныя намаганні. Але падобны падыход рэдка дасягае глыбінных матываў сэрца.

Смутак паводле Бога выходзіць за рамкі клопату пра наступствы і засяроджваецца на любой шкодзе ў адносінах з Богам або іншымі. Ён канструктыўны, а не разбуральны. Смутак паводле Бога дапамагае нам бачыць рэчы такія, якія яны ёсць на самай справе. Давід перажывае такі смутак у Псальме 51:1: «Зьлітуйся нада мною, Божа, паводле міласэрнасьці Тваёй і праз вялікую літасьць Тваю даруй правіны мае!»

Давід звяртаецца да нязменнай Божай любові і прызнае, што зграшыў супраць Бога. У яго словах няма спробы абараніць

сябе. Ён нікога не вінаваціць. Ён прызнае памылку і адкрыта вызнае грэх. Калі мы прызнаём памылкі, яны больш не валодаюць намі. Усім нам патрэбна бясконцая міласэрнасць. Калі мы ўпакорваем сябе, Бог выведзе нас з нашых абставін.

Давід ведаў, што не ачысціцца сам, таму звярнуўся да Госпада. Толькі Бог мае сілу дараваць нам грэх, прыбраць змрок і бруд.

Давід разумеў: грэх прытупляе сэрца і аслабляе рашучасць. Псалём працягваецца словамі: «Вярні мне радасьць збаўленьня Твайго, і духам шляхетным падтрымай мяне, і я буду навучаць адступнікаў шляхам Тваім, і грэшнікі вернуцца да Цябе» (Псалём 51:14–15).

Гэта мае любімыя вершы ў 51-м псалме. Замест смутку і шкадавання яны абяцаюць аднаўленне, радасць і новы пачатак. Бог можа перамяніць нашу грахоўнасць у прыгажосць. Тады нашы няўдачы стануць магчымасцю засведчыць іншым пра верную міласэрнасць і любоў Бога. Я малюся, каб наш Нябесны Айцец ператварыў змрок шкадавання ў ззянне Яго вернасці і праўды. Праз гэта наша адкупленне становіцца Яго трыумфам. Я заклікаю вас дазволіць, каб боль стаў жывым прыкладам прыгажосці і свабоды, дзеля сведчання іншым пра любоў і праўду, якія вызвалілі вас. Гэта бліскучы вынік смутку паводле Бога.

Госпадзе, няхай мой смутак будзе пабожным, а не зымным. Калі я адчую шкадаванне, я прынясу яго Табе ў пакаянні і адчую Тваё ацаленне. Дзякуй Табе, што Ты выкарыстоўваеш нават нашы памылкі.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ПРЫНОШУ МАЕ ПРАВІНЫ БОГУ.

УКАРАНЁНАЯ Ў СЛОВЕ

«Няхай не адыйдзе гэтая кніга Закону ад вуснаў тваіх, але будзеш разважаць над ёй удзень і ўначы, каб старанна выканаць усё, што напісана ў ёй. Тады будуць шчасьлівыя шляхі твае і будзеш мець посьпех».

ЕГОШУА 1:8

Нішто так не ўмацоўвае, як Пісанне. Важна выпрацаваць звычку штодзённага разважання над Божым Словам. Калі вы чытаеце і практыкуеце Божае Слова, вы не застаняцеся ранейшымі. Ваша сэрца будзе мяккае і чулае да справаў Нябеснага Айца, вы станеце больш адкрытымі для Яго кіраўніцтва. Вывучэнне Пісання — гэта духоўная справа, якая прыносіць жыццё і энергію ва ўсе іншыя сферы.

У Валадарстве важна не тое, наколькі добра вы ведаеце Пісанне, а тое, наколькі вы жывяце ім. Такім чынам Слова ўвасабляецца і прыносіць плён у вашым жыцці.

Дык з чаго ж пачаць?

Фактычна, з чаго заўгодна. Існуе шмат спосабаў вывучэння Бібліі. Незалежна ад таго, выбіраеце вы план чытання Бібліі, пісьмовае вывучэнне тэмы, якая вас цікавіць, ці проста шукаеце вершы наконт праблем у вашым жыцці, паспрабуйце штодня прысвячаць пэўны час Слову. Не нагружайце сябе моцна, каб

не перагарэць, але прыміце рашэнне штодня чытаць Біблію. Гэты час хутка стане апірышчам у вашым жыцці.

З асадкай і нататнікам маліцеся і прасіце Святога Духа гаварыць з вамі праз Пісанне. Паразважайце над выбранымі вамі ўрыўкамі з Пісання, а потым зрабіце крок далей — запішыце ў нататніку, як вы будзеце прымяняць праўду, якую вы даведаліся. Які ваш план дзеянняў па ўкараненні гэтай праўды ў жыццё? Што вы будзеце рабіць у наступныя дваццаць чатыры гадзіны ці на наступным тыдні і як будзеце клапаціцца пра зерне праўды, пасаджанае ў вашым сэрцы? Як адсочваць свой рост у гэтай справе?

Калі мы думаем пра дысцыпліну, часта ўспамінаем пра пакаранне або пра тое, што не хочам рабіць. Вывучэнне Бібліі падобнае да здаровага харчавання. Гэта практыка асвятляе, ажыўляе і адначасова супакойвае. Гэта святая прастора, каб знайсці, што Бог хоча вам сказаць. Вы мэтанакіравана дазваляеце Яго словам ажывіць кожную частку вашага жыцця. Пачніце вывучаць Святое Пісанне сёння. Няхай гэта будзе цэлы дзень або некалькі хвілін. І вы ўбачыце, як гэта ўмацуе вас.

Ойча, дзякуй Табе, што даў мне Сваё Слова. Напоўні мяне прагненнем кожны дзень знаходзіць у ім жыццё.

Я моцная,

КАЛІ НАСАДЖАЮ БОЖАЕ СЛОВА
Ў СЭРЦЫ І ПАЛІВАЮ ЯГО МАЛІТВАЙ,
КЛОПАТАМ І НАМЕРАМ.

СЕЯННЕ І ЖАТВА

Бо што чалавек сее, тое і будзе жаць. Хто сее ў цела сваё, з цела будзе жаць сапсутасьць; а хто сее ў Дух, з Духа будзе жаць жыцьцё вечнае.

ГАЛАТАМ 6:7–8

Тэта закон сеяння і жатвы. Калі мы сеем правільна, мы пажнём шмат. Біблейскае насенне прыносіць моцны і пажыўны ўраджай, які нават цяжка ўявіць.

Шмат год таму я пасадзіла ў сэрцы ўрыўкі з Пісання ў надзеі, што яны прынясуць ураджай праведнасці. Адным з маіх любімых вершаў быў урывак з Паслання Якуба: «Так што, браты мае ўлюбёныя, усякі чалавек няхай будзе хуткі, каб слухаць, павольны, каб гаварыць, павольны на гнеў» (1:19).

Я дэманстравала супрацьлеглыя паводзіны: была хуткай на словы, павольнай на слуханне і хуткай на гнеў! Усё наадварот!

Таму звярнулася да Бога па дапамогу для сваіх вуснаў. Як маліўся Давід, мая просьба стала такой: «Пастаў, ГОСПАДЗЕ, варту вуснам маім, захоўвай дзьверы губаў маіх!» (Псалём 141:3).

Варта пастаўлена, каб не вырваліся няправільныя словы і не прынеслі шкоду нам і іншым. Я зразумела: Святы Дух укладае Пісанне ў сэрца і нагадвае ў патрэбны час. Гэта дзейнічае як папярэджанне і не дае вырвацца няправільным словам.

Навука кажа, што патрабуецца 21 дзень, каб пазбавіцца ад звычкі. Звычкі моцныя. Мы рэагуем не задумваючыся.

Некалі гнеў стаў звычай у маім жыцці. Уявіць сабе дваццаць адзін дзень без гэтай звычайкі здавалася немагчымым. З такім жа поспехам можна казаць пра дваццаць адзін год. Гнеў укараніўся ўва мне.

Добра, але як пазбавіцца звычайкі? Гэтаксама, як і сфармаваць. Трымаць у фокусе адну падзею за раз, пяць хвілін за раз, гадзіну або дзень. Я выкарыстоўвала такія падыходы, каб разарваць заганае кола гнева. Прачнуўшыся раніцай, я малілася: «Божа, Ты патрэбны мне сёння. Пастаў надзвычай бязлітасную і суровую ахову маім вуснам. Я не хачу грашыць супраць Цябе ці каго-небудзь іншага. Дапамажы мне быць павольнай на словы, хуткай на слуханне і павольнай на гнеў». Гэтыя біблейскія напаміны сталі для мяне штодзённай малітвай і сілай.

Не буду хлусіць, што было лёгка. Але магу сказаць: з Богам усё магчыма. Ужо больш за дваццаць гадоў гнеў не мае нада мной улады. Гэта мой цудоўны ўраджай ад пасадкі і дзеянняў паводле двух маленькіх зерняў з Пісання.

Што вы пасадзіце ў сэрцы сёння? Што вы хочаце пажаць? Шукайце ў Слове насенне, пасадзіце яго, і Бог дасць ураджай.

Божа, пакажы мне вершы з Пісання, якія трэба пасеяць у маім сэрцы. Я веру, што Ты дасі ўраджай, калі я сею Тваё слова і дзейнічаю з верай паводле яго.

Я моцная,

ТАМУ ШТО СЕЮ БОЖАЕ СЛОВА Ў СЭРЦА
І ДЗЕЙНІЧАЮ ПАВОДЛЕ ЯГО.

СИЛА СПАКОЮ

І скончыў Бог у сёмы дзень працу Сваю, якую зрабіў, і супачыў у сёмы дзень ад усёй працы Сваёй, якую зрабіў.

БЫЦЦЁ 2:2

Калі паўстае пытанне шабату, многія з нас адчуваюць віну. Мы, жанчыны, рэдка свабодныя ад пастаянных справаў, што патрабуюць нашай увагі. Мы памятаем пра горы бялізны, якую трэба памыць, пастаянна ўзгадваем спісы спраў, якія выйшлі з-пад кантролю. У нас ёсць сем'я, дзе трэба пастаянна нешта рабіць. Сабраць усю сям'ю ў царкву — гэта цяжкая праца. Не тое каб мы хочам ігнараваць чацвёртае прыказанне («Памятай дзень супачынку, каб сьвяціць яго», Выхад 20:8); проста мы лічым, што не можам дазволіць сабе адпачыць. У рэшце рэшт, гэта пытанне даверу. Нас непакоіць думка: раптам, калі мы спынімся і адпачнём, Бог не зможа паклапаціцца пра нас?

Канцэпцыя дня супачынку (шабату) — гэта запрашэнне да здароўя і аднаўлення. Для мяне нядзеля часцей за ўсё не з'яўляецца днём супачынку, таму я навучылася па-іншаму мець супачынак. Нават Ісус запрасіў вучняў зрабіць перапынак у служэнні: «Ідзіце адны ў пустыннае месца, і супачыньце крыху» (Марка 6:31). Ён ведаў: стомленыя вучні будуць пакутаваць і не прынясуць плён у служэнні. Я на ўласным горкім досведзе пераканалася: у стомленым стане я не здольная прымаць

правільныя рашэнні. Калі я адчуваю сябе прыгнечанай, я кажу «не» менавіта тады, калі трэба сказаць «так». І наадварот. Вынікі няправільных рашэнняў яшчэ больш знясільваюць.

Чаму не прыняць Божае запрашэнне адпачыць? Выберыце дзень, паўдні ці нават некалькі гадзін (не абавязкова ў нядзелю) і выдзеліце час на аднаўленне цела і душы. Вызначыце мэту, заплануйце, выключыце тэлефон і ноўтбук, папярэдзьце знаёмых, што вы будзеце па-за сеткай, і атрымлівайце асалоду ад жыцця. Гэта выдатны час, каб пасмяяцца з дзецьмі, павесяліцца з сябрамі або правесці час з мужам. Схадзіце ў кавярню ці прыгатуйце ежу загодзя. Перастаньце пераглядаць спіс спраў. Адкладзіце мыццё бялізны. Адкладзіце ў бок працу, якую прынеслі дадому. Вы зробіце яе ў іншы дзень. Атрымлівайце асалоду ад дадзенага Богам дня адпачынку. Выкарыстайце час, каб абараняць, сілкаваць і ахоўваць ваша сэрца. Тады адновяцца сілы для працы, якую Бог падрыхтаваў для вас.

Калі вы на працы, працуйце старанна і як мага лепш, а ў час адпачынку адпачывайце! Прыміце Божае запрашэнне адпачыць як магчымасць перазагрузіцца.

Госпадзе, я не хачу перагарэць. Пакажы мне, як знайсці баланс паміж працай і адпачынкам так, як мне трэба, каб я магла сапраўды адпачываць у дзень супачынку.

— Я моцная, —

КАЛІ Я АДПАЧЫВАЮ І ДАВЯРАЮ, ШТО
БОГ ЎРЭШЦЕ КАНТРАЛЮЕ ЎСЁ.

ПАСЛАНЕЦ БОГА

А вы — выбраны род, валадарнае сьвятарства, народ сьвяты, людзі, атрыманыя як удзел, каб абвяшчаць цноты Таго, Які паклікаў вас з цемры ў дзівоснае святло Сваё, некалі не народ, а цяпер — народ Божы; [некалі] не мілаваныя, а цяпер — памілаваныя.

1 ПЯТРА 2:9–10

На Алімпійскіх гульнях пераможцам ускладаюць на плечы сцяг іх краіны і потым уручаюць медалі. Так робяць, каб адзначыць краіну, якую яны прадстаўляюць. Што здарыцца, калі падчас цырымоніі ўзнагароджання гімнастка з Амерыкі, якая атрымала залаты медаль, вырашыла прадстаўляць Канаду? Ці дазволілі б ёй? Вядома, не! Яе абралі прадстаўніцай Амерыкі, а не Канады; яна павінна прадстаўляць амерыканскую культуру і натхняць амерыканскі народ.

Шмат у чым гэта тычыцца і нас. Мы — прадстаўнікі і пасланнікі нябёсаў. Мы тут, каб уплываць на іншых людзей і паказаць, чые мы і якое Валадарства прадстаўляем. Апостал Павел называе нас «пасламі Хрыста» (2 Карынцьянам 5:20). А Пётр называе Божы народ «валадарным сьвятарствам». Мы маем гонар быць і пасламі, і часткай Яго валадарнай сям’і сьвятароў. Навошта нам падпарадкоўвацца іншаму валадару і прадстаўляць валадарства, якое не належыць нашаму Айцу? Пётр працягвае:

Некалі не народ, а цяпер — народ Божы; [некалі] не мілаваныя, а цяпер — памілаваныя. Улюбёныя, прашу вас, як прыхадняў і вандроўнікаў, высьцерагайцеся цялесных пажаданьяў, якія змагаюцца супраць душы, і мейце добры лад жыцця між паганамі, каб яны за тое, за што ачарняюць вас, як ліхадзеяў, гледзячы на добрыя справы [вашыя], славілі Бога ў дзень адведзінаў (1 Пятра 2:10–12).

Калісьці мы не былі Божымі, а цяпер мы Яго народ. Калісьці мы былі пад Божым судом; цяпер мы адчулі Божую міласэрнасць. Іншымі словамі, калісьці мы жылі ў свеце і неслі вырак Божага суду. Цяпер мы не з гэтага свету, а з Божага Валадарства. Мы сталі чужымі і прыхаднямі на зямлі, дзе калісьці былі грамадзянамі. Як святары, мы з’яўляемся прадстаўнікамі і пасламі Бога на гэтай зямлі.

Сёння, калі вы робіце выбар, дзейнічаеце ці рэагуеце, памятайце, на чым вы баку. Жывіце такім жыццём, каб іншыя праслаўлялі Бога і далучаліся да нас, узнімаючы галасы ў магутным гімне хвалы.

*Госпадзе, я так ганаруся тым, што з’яўляюся
Тваім паслом. Няхай маё жыццё і мае ўчынкі
адлюстроўваюць Тваю дабрыню і ласку.*

Я моцная,

ТАМУ ШТО ЎВАСАБЛЯЮ ВАЛАДАРСТВА
СЛАВЫ, ВАЛАДАРНАЕ СВЯТАРСТВА,
УКАРАНАВАНАЕ БОЖАЙ МІЛАСЭРНАСЦЮ.

*МОУЖАЯ Ў
СВАБОДЗЕ*

ВЫЗВАЛЕНАЯ АД ГРАХУ

Адказаў ім Ісус: «Сапраўды, сапраўды кажу вам: усякі, хто робіць грэх, ёсць нявольнік грэху. Але нявольнік не жыве ў доме вечна, сын застаецца вечна. Дык вось, калі Сын вызваліць вас, праўдзіва станецеся вольнымі».

ЯН 8:34–36

Калі Сын вызваліць нас, мы «праўдзіва вольныя». Слова «праўдзіва» азначае «сапраўды і безумоўна». Людзі могуць сумнявацца ў вашым праве на свабоду. Ваша мінулае можа спрабаваць вас прысароміць і вярнуць у межы памылак, але Бог ведае, што ўлада граху і сораму ў вашым жыцці скончылася. Людзі могуць усё яшчэ спрабаваць кінуць у вас камень, але словы Ісуса сцвярджаюць у вашым жыцці вызваленне ад граху. «Ісус жа сказаў ёй: «І Я не асуджаю цябе; ідзі і больш не грашы» (Ян 8:11).

Калі мы вызнаём грахі, надыходзіць час рухацца наперад і пакінуць грэх, сорам, абвінавачванні іншых і віну перад сабой. Калі мы выходзім з цемры ў Яго святло, мы атрымліваем сілу ісці і больш не грашыць. Калі Бог кажа, што вы не асуджаны, вы маеце свабоду хадзіць у гэтай праўдзе. Нельга давяраць пачуццям, бо яны вас падмануць. Мы ніколі не адчуем сябе праведнымі, таму што ў нас саміх няма праведнасці. Мы маем

праведнасць Бога толькі ў Хрысце, а не ў справах і паводзінах. Гэта дае сілу адысці ад мінулых няўдач і памылак і рухацца наперад. «Але вы ня ўзгадвайце пра мінулае і пра старадаўняе не разважайце» (Ісаія 43:18).

Наш сённяшні дзень не звязаны з учорашнімі няўдачамі. Мы вольныя прыняць новы лад жыцця, ачышчаныя новай міласэрнасцю кожную раніцу.

Нябесны Ойча, я прымаю Тваю міласэрнасць. Няхай яна пераможа ў кожнай сферы майго жыцця. Я пакідаю віну і пагарду да сябе. Я падымаюся, каб ісці і больш не грашыць.

Я моцная,

ТАМУ ШТО НАЙВЫШЭЙШЫ СУДДЗЯ ВЫЗВАЛІЎ
МЯНЕ АД УСЯКАЙ ВІНЫ І СОРАМУ.

НОВАЕ СЭРЦА

«І Я дам вам сэрца новае, і духа новага дам у нутро вашае, і забяру сэрца каменнае з цела вашага, і дам вам сэрца з цела».

ЭЗЭКІЭЛЬ 36:26

Як хрысціяне, мы пастаянна імкнёмся захаваць пяшчотнае сэрца, або, як кажа Біблія, «сэрца з цела». Гэта сэрца, якое ўзрастае ў спачуванні, любові і ўспрымальнасці да Богага кіраўніцтва. Нябёсы кіруюць праз дасканалы кодэкс любові, напісаны на сэрцы. Мёртвыя, безжыццёвыя правілы, высечаныя на камені, прызначаны для мёртвых, жорсткіх сэрцаў. Закон свабоды прызначаны для пяшчотных сэрцаў, а не для жорсткіх каменных сэрцаў.

Аднак мушу папярэдзіць вас, што пяшчотныя сэрцы больш адчуваюць любоў і боль, чым каменныя сэрцы. Калі дазволіць, боль можа закамяніць нашы сэрцы і павольна, але няўхільна выцесніць Божыя рэчы з жыцця. Адзін з сімптомаў – пачуццё цяжару і спустошанасці. Цяжкаму сэрцу ўсё складаней дараваць іншым. Жыць на мяжы горычы ці крыўды вельмі цяжка.

Добрая навіна заключаецца ў тым, што нават самае жорсткае сэрца можа вызваліцца праз праўду Богага Слова. Я бачыла нянавісць у сэрцы нават пасля таго, як стала хрысціянкай. Я вырашыла не пакідаць яе там. Каб сэрца

дакладна засталася свабодным ад крыўды, гневу, нянавісці, зайздрасці ці іншых грахоў, яго трэба берагчы і абараняць, бо гэтыя пачуцці лёгка аблытваюць. Адзін са спосабаў абараніць сэрца — пастаянна нападніць праўдай. Гэта патрабуе працы, пакоры і сумленнасці. Але ваша сэрца вартае барацьбы.

Нават зараз у вашым розуме змагаюцца розныя думкі. Адзін голас шэпча імёны тых, хто вас пакрыўдзіў, молячы вас дараваць і адпусціць. Іншы голас сцвярджае, што ваша нянавісць ці крыўда апраўданы. Прыслухайцеся да першага голасу. Не думайце, што жорсткае сэрца абароніць. Так не здарыцца.

*Ойча, я визнаю, што маё сэрца цвёрдае.
Разбі ўсякую закамьянеласць скалой Твайго
Слова, каб адкрылася сэрца з цела.*

— Я моцная, —

ТАМУ ШТО АХОЎВАЮ СВАЁ СЭРЦА, КАБ ЯНО БЫЛО
МЯККИМ І АДКРЫТЫМ ДЛЯ БОЖАГА ГОЛАСУ.

СИЛА СПОВЕДЗІ

Вызнавайце адзін аднаму грахі і маліцеся адзін за аднаго, каб быць аздароўленымі. Шмат можа настойлівая просьба праведніка!

ЯКУБА 5:16

Споведзь, або вызнанне грахоў, адна з самых складаных духоўных задач. Чаму яна неабходная? Мы ведаем, што нам даравана, калі мы прызнаёмся Айцу ў грахах. Але Пасланне Якуба ідзе далей і кажа, што неабходна прызнавацца ў некаторых грахах адзін перад адным і маліцца адзін за аднаго, каб быць аздароўленымі. Я лічу, што гэта патрэбна па трох прычынах.

Па-першае, Валадарства дзейнічае не паводле натуральных прынцыпаў. Памятаеце, Ісус сказаў фарысеям: кожны, хто глядзіць на жанчыну з пажадлівасцю, здзейсніў чужалоства ў сэрцы. Праблемы з сэрцам маюць найвялікшае значэнне ў Царстве. Нашы сэрцы — гэта расаднікі для добрага ці дрэннага насення. У выпадку з фарысеямі грэх адбыўся не фізічна, а ў іх сэрцах.

Па-другое, упакорваючыся праз прызнанне ў граху і малітву разам з братамі-хрысціянамі, мы рыхтуем сябе да аздароўлення. Аздараўленне прыходзіць у цёмныя куткі сэрцаў, калі мы вызнаём грэх у адкрытым і бяспечным асяроддзі. Споведзь пралівае святло на сферы граху і сораму,

і ў атмасферы святла малітва пачынае працэс аздараўлення і аднаўлення.

Трэцяя прычына заключаецца ў тым, што вызнанне грахоў дае нам пэўны ўзровень адкрытасці. З прызнаннем грахоў прыходзіць адказнасць. Слова кажа нам: «Раны ад таго, хто любіць, [выказваюць] вернасьць [ягоную]» (Прыповесці 27:6). Калі я визнаю грэх, мне не патрэбна спачуванне; мне патрэбен хтосьці, хто скажа мне праўду. І пасля сумеснай малітвы я адчуваю, як з маіх плячэй знікае цяжар сораму.

Але застаецца пытанне звычак. Ісус кажа ў Евангеллі ад Мацвея 16:24: «Хто хоча быць Маім вучнем, няхай адрачэцца ад сябе і возьме крыж свой і ідзе за Мною». Вызнанне грахоў — гэта яшчэ адзін спосаб «ўзяць свой крыж», прызнаючы поўную залежнасць ад Бога. Мы «адмаўляем сабе» у праве самастойна выпраўляцца або пазбаўляцца граху. Вызнанне грахоў паказвае: мы ведаем, што не можам зрабіць гэта ў адзіночку. Але з Божай дапамогай і дапамогай нашай сям'і мы атрымліваем ацаленне.

Ойча, пакажы мне ацаленне, якое прыходзіць з вызнаннем грахоў. Прыведзі мяне да патрэбных людзей і зрабі мяне дастаткова сумленнай, смелай і адкрытай, каб ўзяць свой крыж такім чынам. Я хачу ісці за Табой і прызнаю, што не магу зрабіць гэта самастойна.

Я моцная,

КАЛІ БЯРУ СВОЙ КРЫЖ, ЗАХОЎВАЮЧЫ
АДКРЫТАСЦЬ І АДКАЗНАСЦЬ.

СВАБОДНАЯ АД ГРАХУ

*Каб... цвьяроза, праведна і пабожна жылі
мы ў цяперашнім веку, чакаючы шчасьлівае
надзеі і зьяўленьня славы вялікага Бога
і Збаўцы нашага Ісуса Хрыста, Які даў
Сябе за нас, каб выбавіць нас ад усякага
беззаконья і ачысьціць Сябе народ
асаблівы, які рупіцца пра добрыя справы.*

ЦІТУ 2:12–14

Тэта цудоўная навіна! Грэх больш не мае над намі рэальнай улады. Не мае значэння, колькі разоў мы казалі «так» граху ў мінулым; яму няма месца ў нашай будучыні. Мы маем поўнае права адварнуцца ад яго і сказаць «не», калі грэх спрабуе спакусіць або паланіць нас сорамам! Ісус зламаў уладу граху, праявіў да нас міласэрнасць і даў нам сілу жыць па Божай ласцы. У Хрысце мы не трапляем на суд, якога заслугоўвалі, бо Ісус узяў на Сябе нашы грахі. Нам даравана і мы нарадзіліся звыш са смерці да жыцця. Улюбёныя дочки Божыя, вораг ваших душ не хоча, каб вы пра гэта ведалі. Ён хоча, каб вы заставаліся ў сораме, бо спадзяецца зноў уцягнуць вас у грэх. Ён не хоча, каб вы ведалі праўду: вы маеце ўладу над грахам. Вядома, уласнай сілай мы пацерпім няўдачу, але мы больш не адны ў нашых бітвах. Мы ў Ісусе, і наша зброя магутная!

Ісусе, дзякуй што Ты знішчыў сілу граху. Я адкідаю
хлусню ворага і звяртаюся да Цябе. Твая смерць дала
мне ўсё неабходнае, каб выйграць гэтую бітву.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ХРЫСТОС ДАЕ МНЕ
ЎЛАДУ НАД ГРЭХАМ.

КАЛІ ВЕЛЬМІ БАЛЮЧА

І абатрэ Бог усякую сьлязу з вачэй іхніх; і сьмерці ўжо ня будзе, і ня будзе ўжо ані плачу, ані крыку, ані болю.

АДКРЫЦЦЁ 21:4

Я заахвочваю вас адпусціць боль. Вы можаце задацца пытаннем: «Як можна адпусціць свой боль?» Вы можаце казаць, што я не разумею вашага болю або не ведаю, што з вамі зрабілі, наколькі балюча вам было. І вы будзеце мець рацыю. Я не ведаю, але ёсць Той, Хто ведае. Усіх ран не пералічыць. Я дакладна ведаю, што некаторыя з вас пацярпелі ад дамаганняў або гвалту з боку таго, каму давяралі.

Некаторых згвалтавалі незнаёмцы. Магчыма, вас пакінуў той, хто абяцаў заўсёды быць побач. Магчыма, ваша дзіця памерла гвалтоўнай або бессэнсоўнай смерцю. Хтосьці, каго вы любілі, кепска абыходзіўся з вамі. Вашы бацькі адмовіліся ад вас, і вы ніколі не адчувалі сябе дастаткова добрымі. З многіх здзекаваліся з-за колеру скуры. Іншых высмейвалі за інваліднасць. І, на жаль, большасць з нас перажыла здраду сяброў.

Кожная пералічаная трагедыя балючая і глыбока раніць. Потым, калі мы вельмі ўразлівыя, шатан сее ў нашу параненую душу словы горычы і думкі пра помсту. Ён

заклікае нас перажываць траўму і памятаць пра боль. Д'ябал хоча, каб мы моцна ўхапіліся за боль і ніколі не адпускалі. Ён абяцае, што памяць пра гэты боль абароніць нас ад будучага зла. Але гэта хлусня.

Ацаленне ў тым, каб аддаць боль Ісусу, Адзінаму, хто сапраўды разумее. Кніга Ісаі кажа: Ісус «быў прабіты за грахі нашыя, быў катаваны за беззаконьні нашыя; пакараньне [дзеля] міру нашага [было] на Ім, і ранамі Ягонымі мы здароўлены» (Ісаія 53:5).

Трымаючыся за раны, вы толькі яшчэ больш раніцеся. Заплюшчыце вочы і ўявіце, як аддаеце Ісусу ўвесь боль. Госпад не будзе прымяншаць тое, што вам зрабілі. Адпусціце гэта і дазвольце Яму забраць ваш боль і адкупіць яго.

Ісусе, я веру, што Ты — маё здараўленне, таму магу даверыць Табе ўвесь боль. Я адмаўляюся несці тое, што не мушу несці. Я аддаю (назавіце канкрэтны боль) пад Тваю апеку. Адкупі гэта дзеля Тваёй славы.

Я моцная,

ТАМУ ШТО АДДАЮ СВОЙ БОЛЬ

ТАМУ, ХТО АЦАЛЯЕ МЯНЕ.

ЦВЁРДАЯ Ё СВАБОДЗЕ

*Дык стойце ў свабодзе, якою вызваліў нас Хрыстос,
і не патрапляйце ізноў пад ярмо няволі.*

ГАЛЯТАМ 5:1

Калі мы вызваляемся, нам цяжка паверыць, што мы сапраўды свабодныя назаўжды. Наша культура і рэлігіянасць зрабляць усё магчымае, каб вярнуць нас у рабства, бо хочучь, каб мы зноў надзелі ярмо — дазволілі вялізнаму надакучліваму цяжару стрымліваць нас і нагадваць пра сорам і мінулыя грахі. Свабода прыходзіць як адразу, так і з цягам часу. Ісус вызваляе нас, калі мы аддаём Яму наша жыццё. У гэтым наша свабода. Затым паступова мы пастаянна карыстаемся атрыманай свабодай, «цвёрда стоячы» насуперак граху, які некалі абцяжарваў нас, не спрабуючы стаць дасканалымі ўласнай сілай.

Дык стойце цвёрда ў свабодзе! Супрацьстаньце віне і сораму, якія спрабуюць завабіць вас у дэпрэсію паразы або вярнуць да грахоўнага ладу жыцця. Супрацьстаньце кожнаму ценю мінулага сораму, які аспрэчвае ваша права сказаць «не» грэшным звычкам. Магчыма, у мінулым вам было цяжка казаць «не» праз віну і сорам, але вы вызвалены ад мінулага, і ваша будучыня светлая і вольная!

Дзякуючы свабодзе і слаўнай надзеі, якую дае Хрыстос, у нас няма прычын баяцца вяртання нашага Госпада і Збаўцы, бо

Ён адкупіў нас ад зла і зрабіў Сваімі. Раней мы імкнуліся рабіць зло... Цяпер мы імкнёмся рабіць дабро! Калі мы сапраўды нараджаемся звыш, нашы натуральныя жаданні змяняюцца. Ісус прабачае нам, а потым змяняе нашу прыроду, кажучы: «Ідзі і больш не грашы». Гэта не ўмова для прабачэння, бо прабачэнне ўжо дадзена. Гэта голас даверу і веры ў тое лепшае, што чакае наперадзе.

Словы Ісуса можна перафразаваць наступным чынам: «Я не асуджаю цябе. Я дарую табе і вызваляю цябе ад прысуду і асуджэння за грэх. Цяпер ідзі і больш не грашы. Ты вольная!» (Ян 8:11) Без Божай ласкі мы ніколі не заслужылі б прапанаваную нам міласэрнасць і ніколі не змаглі б хадзіць у пабожнасці і казаць «не» граху і свецкім пажадлівасцям. Грэх больш не мае права на наша жыццё, таму што «у свабодзе... вызваліў нас Хрыстос».

Госпад, я так удзячна, што Тваё прабачэнне і адкупленне належаць мне. Пакажы мне, як карыстацца свабодай, і дапамажы адварнуцца ад таго, што мяне зневаляе.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ХРЫСТОС ВЫЗВАЛІЎ МЯНЕ.
ДОКАЗЫ ГЭТАЙ СВАБОДЫ РАСТУЦЬ У
МАІМ ЖЫЦЦІ З КОЖНЫМ ДНЁМ.

НЕ РАБЫНЯ

Мы — дзеці ня служкі, але свабоднай.

ГАЛЯТАМ 4:31

Калі я была дзіцем, мой бацька рэдка размаўляў са мной, хіба што каб выказаць гонар, якая я моцная. Ён ласкава называў мяне «тыгрыцай» і «маленькай зачэпай». Сукенкі і жаночкія рэчы не пасавалі да гэтых вобразаў. Я цвёрда вырашыла ніколі не быць сентыментальнай або ціхмянай дзяўчынкай.

Прыкладна ў восьмым класе я глядзела фільм і знайшла вобраз жанчын, з якімі сябе атаясамлівала. Тыя жанчыны не насілі адзенне з фальбонамі ці карункамі. Іх жыццё было захапляльнай прыгодай. Гэта былі элітныя дзяўчаты Джэймса Бонда. Для мяне, безумоўна, больш камфортным быў вобраз дзяўчат, што не саступаюць мужчынам, носяць крутыя джынсы і маюць зброю. Такія дзяўчаты трымаюцца нароўні з мужчынамі, і ніхто не адважыцца іх крыўдзіць. Яны не чакаюць, пакуль нейкі мужчына іх абароніць, а робяць гэта самі.

Але вось у чым праблема дзяўчат Бонда. Калі я не памыляюся, у кожным фільме пра агента 007 гінула прынамсі адна з іх. Джэймс Бонд заўсёды аказваўся ў ложку з той, якая засталася ў жывых, але больш іх разам не бачылі. Ён удзельнічаў у наступнай прыгодзе, а тая дзяўчына – не. Заўсёды знаходзілася іншая прыгажуня, да якой можна было заляцацца. Мяркую, што яны былі сапраўднымі рабынямі, заняволенымі сістэмай, якая не ведала іх вартасці.

Я ведаю, што грубая, жорсткая і сексуальна ўпэўненая жанчына спачатку выглядае смелай. Але гэта не так. Усе рабыні баяцца на тым ці іншым узроўні, асабліва калі не кантралююць сітуацыю. (Як вы думаеце, чаму яны носяць зброю?) Многія з іх ніколі не мелі ў дзяцінстве належнай абароны і любові ад бацькоў, і таму вырашылі ўзяць справу ў свае рукі. Іншых любілі і абаранялі, але яны прыслухоўваліся да культуры, якая заахвочвала давяраць не Богу, а ўласнай здольнасці абараняць сябе. Урэшце ўсе нявольніцы апынуліся на ўзбочыне. Сексуальная прывабнасць жанчыны не азначае свабоду.

Наша культура дае больш магчымасцей суаднесці сябе з палоннай дачкой, чым са свабоднай жанчынай. Але нам не трэба выбіраць паміж двума крайнасцямі, удаючы з сябе слабую жанчыну, якая губляе прытомнасць, ці агрэсіўную спакусніцу. Для кожнай дачкі Божай у Госпада ёсць унікальнае цудоўнае спалучэнне якасцяў. Не верце хлусні, што вы мусіце падпарадкавацца чалавечым стэрэатыпам. Мы – дочки Валадара, а не нявольніцы, што давяраюць рэчам, якія ўрэшце падвядуць. Як Божыя дзеці, мы вольныя быць тымі, кім мы ёсць, ведаючы, што Госпад любіць нас у нашай унікальнасці.

*Ойча, я хачу прыняць усё, з чым Ты стварыў мяне.
Калі ў мяне ўзнікае спакуса сыграць менш важную
ролю, нагадай мне, хто я ёсць на самай справе.*

Я моцная,

ТАМУ ШТО НЕ ПРЫВЯЗАНА ДА
ВЫДУМАНАГА ВОБРАЗА ЖАНОЦКАСЦІ!
Я — ДАЧКА ЖЫВОГА БОГА.

АБНОЎЛЕНАЯ

*Так што хто ў Хрысьце, той новае стварэньне;
старае мінула, вось, сталася ўсё новае.*

2 КАРЫНЦЯНАМ 5:17

Калі Хрыстос становіцца нашым Збаўцам і Госпадам, вечнае пакаранне за грэх аддаляецца ад нас так далёка, як усход ад захаду (Псальм 103:12). Грэх больш не мае ўлады і законных падставаў трымаць наш дух у няволі. Мы вызвалены. Тым не менш, свабода і прабачэнне не ліквідуюць практычныя або натуральныя наступствы граху. Калі б я здзейсніла злачынства і мяне пасадзілі б у турму, а потым атрымала б збаўленне, мой дух быў бы свабодны, але цела ўсё адно знаходзілася б за кратамі. Знаходжанне ў турме не адмаўляе прабачэння грахоў. Я шукала б Божай мудрасці ў штодзённым жыцці.

Вы можаце спытацца, што азначае «мне даравана, і я стала новым стварэннем». Старое мінула, і ўсё для мяне стала новым. Гэтая праўда ўвасабляецца ў нас. Нам дараваны грахі, гэта адбываецца тады, калі мы іх вызнаём. Мы духоўна абнаўляемся ў момант, калі ўсведамляем вялізную міласэрнасць Хрыста. Але гэта не азначае, што нашы папярэднія рашэнні перастануць на нас уплываць. Мы больш не вінаваты і не знаходзімся пад вечным судом, але пэўныя наступствы застаюцца.

Паразважаем далей: што, калі б я зацяжарыла ў бурлівыя

дні маладосці? Гэта дакладна прымусіла б мяне спыніцца. Што, калі б я стала хрысціянкай пасля цяжарнасці? Ці знікла б дзіця? Вядома, не! Дзіця ніякім чынам не адменіць прабачэнне майго граху, гэтаксама як і прабачэнне граху не адменіць існаванне дзіцяці. Дзіця — не грэх, а вынік майго выбару. Дзіця – любімы і шанаваны дар, нават зачатае па-за шлюбам.

Бог можа выкарыстоўваць нашы памылкі, няўдачы і грахі на дабро. Цуды не заўсёды выглядаюць так, як мы чакаем, і з аскепкаў не зробіш прыгожую рэч. Для Бога няма нічога немагчымага, але найперш Ён дбае пра разбітае сэрца. Госпад забірае разбітае каменнае сэрца і замяняе яго мяккім сэрцам з цела. Мы можам давяраць Яму, калі Ён кажа, што мы абноўлены.

Госпадзе, пакажы мне розніцу паміж вечным прабачэннем і натуральнымі наступствамі. Я давяраю Тваёй здольнасці аднавіць мяне ва ўсім, што сапраўды важна.

Я моцная,

КАЛІ ДАВЯРАЮСЯ ЗДОЛЬНАСЦІ БОГА АДКУПІЦЬ
МАЮ РЭАЛЬНАСЦЬ ДЗЕЛЯ ВАЛАДАРСТВА.

ВЫЗВАЛЕНАЯ БЫЦЬ ЯГО НАРОДАМ

*«Я — ГОСПАД, Бог ваш, Які вывеў вас з зямлі Эгіпецкай,
каб даць вам зямлю Ханаан і каб быць вашым Богам!»*

ЛЯВИТ 25:38

Многія з нас чулі пытанне: «Калі б ты памёр сёння ўвечары, ці ведаеш ты дакладна, куды б пайшоў?» Мэта пытання — прымусіць слухачоў спытацца: «Ці ведаю я дакладна, што траплю на нябёсы?» Калі не, ёсць магчымасць памаліцца і памяняць свой вечны лёс. Але вечнасць — не проста жыццё пасля смерці, гэта лад жыцця зараз. Наступны верш раскрывае самае глыбокае жаданне і мэту Бога ў вызваленні Ізраіля з Егіпта: «Вы бачылі, што Я зрабіў Эгіпту, а вас насіў на крылах арліных, і прынёс вас да Сябе» (Выхад 19:4).

Мне падабаецца прыгажосць і сіла гэтага верша. Магутны Нябесны Валадар прыходзіць, каб выратаваць Сваіх дзяцей пасля чатырохсот гадоў рабства. Дзеля гэтага Ён паражае Егіпет, наймагутнейшую нацыю ў свеце, і ператварае яе ў слабую дзяржаву. Ізраільскія рабы атрымліваюць егіпецкае срэбра і золата.

Гэта Божае жаданне не толькі для Ізраіля, але і для вас.

Наш святы Бог моцна любіць і шукае вас! Ён чакае, калі вы паглядзіце ў Яго бок, і прагне, каб вы прачыталі словы

любові, якія Ён кажа ў Пісанні, спадзеючыся, што вы адкажаце на Яго заклік. Госпад хоча вызваліць вас з палону свету, які знаходзіцца ў цемры, і прывесці ў жыццё ў Божым святле. Бог прагне вырваць вас з абдымкаў няверных каханкаў і прывесці ў Свае верныя вечныя абдымкі. Ён хоча вызваліць вас ад жорсткіх гаспадароў і няволі свету, каб паказаць вам Сваю пяшчотную любоў і міласэрнасць.

Выратаванне з Егіпту тычылася не толькі абяцанай зямлі, але і Таго, хто даў абяцанне. Урэшце Госпад хоча прывесці нас да Сябе. Абяцанні ў Старым Запавеце былі толькі прадвеснем таго, што чакае наперадзе. Канчатковая мэта Бога – вярнуць Сваіх дзяцей да Сябе. Дарагія мае, адкупленне — гэта значна больш, чым страхоўка ад пажару ці страхаванне жыцця!

Хто прагне пакінуць жорсткасць свету і ўзысці на Божую гару? Гэты свет — не наш дом, таму такое жаданне нармальнае. Збаўленне не абмяжоўваецца тым, што мы вітаем уцёкі з няволі і суд. Давайце імкнуцца стаць Божым народам.

Ойча, дзякуй Табе, што Ты вызваліў мяне, каб нішто не перашкаджала мне быць Тваёй. Я імкнуся пазнаваць Цябе.

Я моцная,

ТАМУ ШТО Я БЫЛА ВЫРАТАВАНА,
КАБ НАЛЕЖАЦЬ ГОСПАДУ.

*МОУЖАЯ Ў
СВЯТАСУЦ*

НЕ З ГЭТАГА СВЕТУ

«Вы не са сьвету, але Я выбраў вас са сьвету».

ЯН 15:19

Т сус дае зразумець: свет не валодае намі. Як гэта ўплывае на нашы паводзіны? Свет і яго культура заахвочваюць прыстасоўвацца. Аднак мы належым не ім, а Богу і Божаму народу. Мы пакліканы адрознівацца ад свету і яго культуры: любіць, хоць свет поўны нянавісці, і быць добрымі, хоць свет жорсткі. Такое ж адрозненне распаўсюджваецца і на наш маральны кампас. Пасланне да Эфесцаў дае сапраўдны арыенцір: «А распуста і ўсякая нячыстасьць або хцівасьць няхай і не называюцца ў вас, як і належыць сьвятым» (5:3).

У прыведзеным вершы няма шэрай зоны. Чаму так строга? Я думаю, справа ў тым, што нават намёк можа гучаць супярэчліва і блытаць. Але мы Божыя, і таму шануем Яго ва ўсім, што гаворым і робім. Значыць, нашы словы і паводзіны павінны адлюстроўваць Божы ўплыў на наша жыццё. У Хрысце нам больш, чым даравана: мы – сьвятыя. Мы святло там, дзе калісьці былі цемрай.

Пасланне да Эфесцаў працягвае: «Ані агідныя і пустыя словы або жарты непрыстойныя, але лепш падзяка» (5:4). Павел уключае ў спіс агідныя словы і жарты, непрыстойнасці, глупства і грубыя размовы, якія не адпавядаюць пабожнасці і толькі перашкаджаюць тым, хто шукае праўды.

Замест таго, каб перасыпаць размову непрыстойнасцямі, давайце будзем шчодрымі на падзяку. Так мы выкажам удзячнасць Богу за ласку і міласэрнасць. Аднаго гэтага дастаткова, каб некаторыя з нас размаўлялі даўжэй. Замест таго, каб быць грубымі або ныць і ўвесь час скардзіцца, давайце будзем пераймаць нашага Айца, дабраслаўляючы і абвяшчаючы жыццё праз нашы размовы. Нас папярэджваюць, каб мы нікому не дазвалялі падманваць нас пустымі словамі. Пустыя словы прыводзяць да самазадаволенасці: «Усё будзе добра... Гэта не так ужо і важна... Усе так робяць...»

Словы бываюць пустымі, але таксама яны могуць быць поўнымі. Словы жыцця заклікаюць нас да лепшых рэчаў і нагадваюць, што мы не такія, як усе астатнія, мы — дочки Усявышняга Бога. Мы ў свеце, але не ад яго (Ян 17:15–16).

Божа, калі ласка, адкрый розніцу паміж стандартамі свету і Тваімі стандартамі. Я хачу ўшаноўваць Цябе словамі і ўчынкамі, нават без намёку на што-небудзь іншае.

Я моцная,

ТАМУ ШТО ДЗЕЙНІЧАЮ ПА БОЖЫХ
СТАНДАРТАХ, А НЕ ПА СТАНДАРТАХ СВЕТУ.

НАВУЧЫЦЦА ПАСЛУХМЯНАСЦІ

*Шчасьлівы кожны, хто баіцца ГОСПАДА,
хто ходзіць шляхамі Ягонымі.*

ПСАЛЬМ 128:1

Часта дзеці – відавочны прыклад таго, што дарослыя навучыліся замоўчваць. Адзін выпадак з дзяцінства майго сына Осціна добра адлюстроўвае, як мы рэагуем, калі цяжка слухацца Бога.

Калі Осціну было два гады, да нас прыйшлі пагуляць сябры. Надышоў час сыходзіць, я вырашыла на развітанне пачаставаць кожнае дзіця цукеркамі. Я дала цукеркі Осціну, каб ён раздаў. Кожнае дзіця атрымлівала цукеркі, пакуль у руцэ Осціна не засталіся апошнія дзве. Ён моцна сціснуў кулак. Перад сынам стаяла дзяўчынка. Я падбадзёрыла: «Осцін, у пакеце яшчэ шмат. Пачастуй сяброўку».

У адказ ён уцёк і ўчапіўся за паштовую скрыню, адмоўна хістаючы галавой. Осцін не збіраўся зрушыцца з месца.

Я пабегла ў дом і дала дзяўчынцы цукеркі з пакета і памахала на развітанне сябрам і іх дзецям, спрабуючы адчапіць сына ад паштовай скрыні.

Дома настрой Осціна яшчэ больш пагоршыўся. Я дастала ліпкія раздушаныя цукеркі з яго рукі і адправіла ў пакой, пакуль не супакоіцца.

— Я не пайду ў свой пакой! — заявіў сын, выходзячы з кухні.

— Пойдзеш, — спакойна запырэчыла я, застаючыся на кухні.

Так паўтарылася некалькі разоў, але я заўважыла, што голас сына даносіўся ўсё з большай адлегласці. Осцін павольна набліжаўся да пакоя! Праз пятнаццаць хвілін я пачула рашучае: «Я не буду спаць! Я не буду ляжаць!»

Потым стала ціха. Пазней я паднялася наверх: Осцін моцна спаў на ложку.

У нейкім сэнсе сын ведаў, што памыляецца, і нават разумеў, што яму трэба. Вось чаму ён лёг спаць. Дык навошта так пратэставаць? Чаму ён так упіраўся?

Чаму ж мы ўсе мы так моцна не жадаем быць паслухмянымі? Акрамя стомленасці, я лічу, так часта адбываецца па той жа прычыне, чаму змагаўся мой сын. Ён убачыў, як колькасць цукерак змяншаецца, і адчуў сябе пакрыўджаным.

Шчыра кажучы, я пазнала сябе ў яго паводзінах, бо змагалася з тымі ж пачуццямі расчаравання, якія не магла выказаць словамі. Менавіта таму я рабіла глупыя заявы пра незалежнасць, быццам казала: «Божа, я буду падпарадкоўвацца, але толькі з пратэстам і калі буду гатовая».

Па меры сталення мы вучымся не ўпадаць у істэрыкі і не рэагаваць эгаістычна, але верыць: Бог ведае, што лепш для нас. Калі мы адразу робім правільныя рэчы, нам патрэбна значна менш сіл, чым калі дойдзем да гэтага цяжкім шляхам.

*Госпадзе, навучы мяне не закатываць істэрыкі,
калі я не хачу слухацца і прыходзіць да Цябе
ў першую чаргу, а не ў апошнюю.*

Я моцная,

КАЛІ СЛУХАЮСЯ І НЕ ЎПАРЧУСЯ.

АСВЯЧЭННЕ

Але, паводле [прыкладу] Сьвятога, Які паклікаў вас, і самі будзьце сьвятымі ў-ва ўсім ладзе жыцьця, бо напісана: «Будзьце сьвятыя, бо Я — Сьвяты».

1 ПЯТРА 1:15–16

Тог сьвяты... таму мы трымаемся святасці. Святасць — гэта не чарговая няўдалая спроба быць добрымі, а адкрыццё, што мы Божыя. Святасць — гэта больш, чым проста пункт у спісе працы для служыцеляў. Гэта загад усім, хто стаіць перад сьвятым Богам. Мы павінны быць сьвятымі, бо Ён сьвяты. Нас не просяць дзейнічаць як сьвятыя ці выглядаць сьвятымі; нас запрашаюць *быць* сьвятымі. Быць кімсьці азначае, што гэта становіцца часткай нашай сутнасці, нашым стрыжнем. Мы напоўнены і кіруемся Яго Духам, а Дух — сьвяты.

Святасць павінна ўплываць на асабістыя ўзаемаадносіны і публічныя паводзіны. Мы можам дзейнічаць як сьвятыя, але не быць сьвятымі; мы можам выглядаць сьвятымі, але не быць такімі. Быць нечым азначае, што гэта вызначае і акрэслівае існаванне.

Што значыць быць сьвятым? Урывак з Пісання дае некаторае разуменне: «Бо Ён выбраў нас у Ім да стварэння сьвету, каб быць нам сьвятымі і беззаганнымі перад Ім у любові» (Эфесцам 1:4).

Мы былі выбраны, перш чым зрабілі першы ўдых. Мы былі ў Яго думках, перш чым Ён стварыў зямлю. Вы былі выбраны

Богам у Хрысце і прызначаны быць святымі і беззаганнымі. Ісус адначасова святы і беззаганны, і таму мы таксама наслядуем Яго становішча перад Айцом.

Па-за Хрыстом мы былі чужыя як Яго ўладзе, так і абяцанням. Але на крыжы заслona разарвалася напалам. Усё, што было супраць нас, было прыбіта да крыжа, і мы сталі адным цэлым з Богам (Калосцам 2:14).

Быць святым – значыць быць аддзеленым духам, душой і целам. Проста кажучы, святы азначае, што мы Ягоныя.

*Ойча, дзякуй Табе, што Ты асвяціў мяне Сваёй
найвышэйшай ахвярай. Ты святы. Дапамажы, каб усё,
што я раблю, набліжала мяне да Цябе ў святасці.*

Я моцная,

ТАМУ ШТО Я СВЯТАЯ І НАЛЕЖУ ЯМУ.

АЧЫШЧАНАЯ АГНЁМ

*«Вось, Я ператапіў цябе, але ня як срэбра,
Я выпрабаваў цябе ў печы нядолі».*

ІСАЯ 48:10

Золата і срэбра ачышчаюцца ў печах пры такіх высокіх тэмпературах, што металы становяцца вадкімі. У такім стане шлак і дамешкі ўсплываюць на паверхню. Металург здымае шлак, перш чым метал астыне і зацвярдзее. Працэс паўтараюць, пакуль метал не ачысціцца ад забруджванняў і сплаваў, якія яго аслабляюць.

Бог не ачышчае нас у сапраўднай вогненнай печы. У Яго ёсць іншыя спосабы ачысткі. Госпад выкарыстоўвае печ пакут. Некалькі сінонімаў да слова «пакуты» – цяжкасці, праблемы, нягоды, беды і выпрабаванні. Ніхто не любіць пакуты, але лепш трымацца курсу, калі хочам убачыць плён ад працэсу ачышчэння. Важна памятаць пра гэта, бо падчас выпрабаванняў пытанне не ў тым, «ці», а ў тым, «калі».

Калі будзеш праходзіць праз воды, Я з табой, і калі [пойдзеш] праз рэкі, яны не затопяць цябе. Калі пойдзеш праз агонь, не згарыш, і полымя не праглыне цябе. (Ісая 43:2)

У жыццёвых пакутах мы пачуваемся як падчас паводкі або пажару. Ніхто з нас не мае дазвол пазбегнуць гэтых выпрабаванняў, але мы маем абяцанне, што выпрабаванні

часовыя. Мы праходзім праз цяжкасці, калі не даём ім нас паглынуць. Наш Айцец ведае, што робіць, і працэс ачысткі азначае, што мы выйдзем з яго мацнейшымі.

Урэшце Бог больш клапаціцца пра наш стан, а не пра камфорт. Гэта азначае, Ён дазваляе жыццю стаць нязручным, каб выкрыць наш сапраўдны стан. Вельмі часта такая ачыстка запускаецца нашымі малітвамі. Сітуацыя пачне награвецца, калі мы папросім Бога выдаліць усё, што перашкаджае нашаму росту або не падабаецца Яму. Вогненныя выпрабаванні — сродак выяўлення як нашых моцных бакоў, так і памылак. Я заклікаю вас спяваць сярод полымя, каб вашы малітвы падзякі ўзняліся над паводкай, таму што Бог ачышчае вас для Сваёй мэты і для вашай сілы.

Дарагі Госпадзе, адкрый мае вочы, каб я ўспрымала нягоды і пакуты такімі, якімі яны ёсць на самай справе — сродкамі для майго перамянення. Я ведаю, Ты не пакінеш мяне ў гэтым працэсе пераўтварэння, таму няхай будзе па-Твойму.

Я моцная,

КАЛІ Я ДАЗВОЛЮ АГНЮ ЖЫЦЦЯ

АЧЫСЦІЦЬ МАЁ СЭРЦА.

ФІЗИЧНЫ ПОСТ

Дык падпарадкуйцеся Богу; супраціўцеся д'яблу, і ўцячэ ад вас.

ЯКУБА 4:7

Пост — найвышэйшая ступень «пахудання» душы. Практыка ўстрымання ад думак, дзеянняў ці звычак — гэта духоўны пост. Фізічны пост — біблейская практыка ўстрымання ад ежы, каб шукаць Бога.

Чым фізічны пост адрозніваецца ад дыеты? Адно з галоўных адрозненняў у тым, што дыета змяняе знешні выгляд, а пост змяняе ваша бачанне. Дыета ўплывае на паказанні вагаў, а пост здымае шоры з вашых вачэй! Пост паказвае нашу падпарадкаванасць Богу. Калі мы спыняемся і схіляемся ў пакоры Богу, вораг ахоплены жахам і ўцякае! Калі мы адмаўляемся ад ежы, пачынаем больш прагнуць Божых рэчаў. Нашы апетыты змяняюцца, калі мы сілкуемся Божым Словам і памятаем Яго дабрыню і любоў. Пост прыносіць павышаную ўсвядомленасць, якая таксама змякчае нашыя сэрцы.*

Калі вы пасціцеся ўпершыню, пачніце з чагосьці простага і здаровага, напрыклад, устрымання ад шкоднай ежы, скажам, выпечкі і цукру. Вы можаце прачытаць у інтэрнэце пра пост Данііла. Або ваш пост будзе азначаць пропуск

* Гэтая кніга не дае медыцынскія парады і не замяняе прадпісанні лекара. Калі вы збіраецеся пасціцца, маючы праблемы са здароўем, раю пракансультавацца з лекарам. Па любых пытаннях адносна посту пракансультуйцеся з лекарам ці кваліфікаванымі медыцынскімі работнікамі. Калі вам менш за васьмнаццаць гадоў, не пасціцеся, не абмеркавайшы гэта спачатку з бацькамі.

абеду. Калі вы збіраецеся пасціцца толькі на вадзе і маеце праблемы са здароўем або прымаеце лекі, вам варта спачатку пракансультавацца з лекарам.

У час посту вы адмаўляецеся дагаджаць целу. Фізічна гэта нязручна. Але духоўна гэта час святкавання, застолля і радасці! Калі вы шануеце Цара, Ён ушануе вас Сваёй прысутнасцю. Пост – святы прывілей, а не пакаранне.

Важна разумець: гэта пытанне жыцця і смерці, бо гэта менавіта так. Вы аддаеце смерці тое, што зневаляла.

Няма сэнсу адмаўляцца ад ежы, калі вы не аддаеце сябе Богу. Збярыце ўсё неабходнае загадзя, каб вы маглі проста адпачыць падчас посту. Выключыце тэлефон, камп'ютар (адключыце сацыяльныя сеткі) і тэлевізар. Уключыце спевы хвалы і пакланення. Гэта час супачынку, таму не займайцеся іншымі справамі. Адпачывайце, спіце і набліжайцеся да Госпада. Чытайце Слова, напрыклад, кнігу Эстэр і абяцанні для тых, хто посціцца, або іншыя хрысціянскія творы, якія прамаўляюць у ваша сэрца. Падчас посту вы ўмацоўваеце дух. Вядзіце дзённік малітоўных просьбаў. Будзьце адкрытымі і шчырымі з Айцом і запісвайце тое, што Ён паказвае вам праз Пісанне і малітву.

Гэта час любові, і я ўпэўненая, што Бог дасць вам жывую ваду і ўмацуе.

*Госпадзе Божа, калі я пашчуся, набліжайся да мяне.
Змяні мой апетыт і дай мне большую прагу Цябе. Я
супакоюся, бо веру, што Ты будзеш гаварыць. Павяліч
маю адчувальнасць і выкрый тое, што яе прытупляе.*

Я моцная,

БО ЗАПРОШАНА Ё ЧАС ПОСТУ НА
СВЯТА З ВАЛАДАРОМ.

ПРАПАНАВАЦЬ СВАЁ СЭРЦА

І нават цяпер, кажэ ГОСПАД, навярніцеся да Мяне ўсім сэрцам сваім у посьце, з плачам і галашэньнем. І разьдзірайце сэрца вашае, а не адзеньні вашыя, і навярніцеся да ГОСПАДА, Бога вашага, бо Ён ласкавы і спагадлівы, павольны да гневу і вельмі міласэрны, і шкадуе ў нядолі.

ЁЭЛЬ 2:12–13

Бог неадступна шукае нас. Дзе б мы ні былі, што б мы ні зрабілі, Ён будзе ісці за намі да краю зямлі. Бог кліча да гэтага пакалення: «Нават цяпер, калі ўсё выглядае так безнадзейна, і вы адчуваеце сябе такімі бруднымі і бездапаможнымі. Нават цяпер! Калі ўсе астатнія пацярпелі няўдачу, і ўсё, што вы спрабавалі, расчаравала вас... Я не расчарую. Нават цяпер! Калі здаецца, што ўжо позна, гэта не так! Навярніцеся да Мяне ўсім сэрцам».

Ён шукае нас, і таму ўсё, што нам трэба, – звярнуцца да Яго. Бог заклікае нас быць разумнымі, смела і праўдзіва паглядзець на наш стан і зразумець, што сітуацыя брыдка! Нашы грахі не светла-ружовага колеру... Яны палымнеюць пунсовым. Але Бог не хоча нашай ахвяры, бо Князь Супакою ўжо заплаціў цану. Бог прагне абмыць нас. Замест таго, каб карміць пустой

«ежай», якая не задавальняе (тым, да чаго мы імкнёмся ў гэтым свеце), Госпад прапануе лепшае, калі мы гэтага жадаем і слухаемся.

Жадаем пакаяцца і прызнаць, што збіліся са шляху. Жадаем служыць Госпаду з радасцю, бо Ён добры, верны і праўдзiвы. Жадаем падпарадкавацца Яго Слову ў паслухмянасці, бо гэта закон любові, жыцця і свабоды. Жадаем узяць крыж і схаваць жыццё ў Хрысце, у Слове, якое сталася целам, і ісці за Яго прыкладам. Словы Ёзя заклікаюць сёння: «Наварніцеся да Мяне ўсім сэрцам вашым», якім бы ні быў ваш стан.

Сэрца жанчыны заўсёды было прадметам змагання, і Бог шукае ваша разбітае, збалелае і параненае сэрца. Госпад запрашае адварнуцца ад жахаў свету і вярнуцца ў Божую мару, бо ад пачатку часоў шукае нявесту... менавіта такую, як вы.

*Ойча, дзякуй Табе, што Ты так уважліва ідзеш за мной.
Усё, што мне прэба зрабіць, – павярнуцца і ўпасці ў Твае
абдымкі. Я аддаю Табе маё сэрца і вяртаюся да Цябе.*

Я моцная,

КАЛІ ПАВАРОЧВАЮСЯ ДА ТАГО,

ХТО ШУКАЕ МЯНЕ.

УЗЯЦЬ КРЫЖ

Да ўсіх жа сказаў: «Калі хто хоча ісьці за Мною, няхай адрачэцца ад самога сябе, і бярэ крыж свой штодзень, і ідзе за Мною. Бо хто хоча збавіць душу сваю, загіне яе; а хто загіне душу сваю дзеля Мяне, той збавіць яе. Бо якая карысьць чалавеку здабыць увесь сьвет, а сябе самога загінець, ці пашкодзіць сабе?»

ЛУКІ 9:23–25

Тог заўсёды прагнуў, каб мы былі Ягонымі, а не трымаліся недасканалых чалавечых спроб быць добрымі. Ён прагне, каб мы не абмяжоўваліся рэлігійнасцю і справамі цела, але з адвагай набліжаліся да Яго, не сумняваючыся ў Божай дабрыні. Госпад жадае, каб мы пакланяліся Яму ў духу і праўдзе, штодня бралі крыж і ішлі за Ім.

Што значыць, калі Ісус кажа ўзяць свой крыж? Гэта не так проста, як надзець пацеркі на шыю. Гэта штодня адлюстроўваць у сэрцах, што мы – жывая ахвяра Богу. Несці крыж – значыць несці ў згублены і паміраючы свет уладу і абяцанне адкуплення. Крыж усё мяняе.

У Старым Запавеце святары штодня прыносілі перад Госпадам ахвяры. «Салямон узносіў цэласпаленні для Госпада... паводле парадку дня... паводле прыказання Майсея» (2 Летапісаў 8:12–13). Узяць крыж — наша

штодзённая ахвяра. Гэта не пастанова, дадзеная законамі Майсея, а пастанова Самога Госпада жыцця.

Некаторыя сцвярджаюць: нам не трэба несці крыж, бо Ісус – дасканалая ахвяра, і цяпер ахвяры не прыносяць. Але несці крыж не азначае прыносіць ахвяру за грэх. Ніводная наша ахвяра не задаволіць абвінавачванні супраць нас. Толькі Ісус задаволіў іх, памёршы за нашы грахі. Яго жыццё схавана ў Богу, як наша жыццё павінна быць схавана ў Ісусе.

Нам не трэба праліваць кроў, таму што Ісус праліў Сваю. Быць жывой ахвярай – значыць жыць так, як Ісус: быць мёртвымі для граху і жывым для Бога! Мы прапануем Богу і сваё цела, і сваю душу як інструменты праведнасці.

Праз міласэрнасць мы атрымліваем Божую ласку і не трапляем пад закон. У адказ на літасцівы дар мы наслядуем прыклад Хрыста на крыжы. Мы штодня падпарадкоўваемся Богу і праведнасці, а не целу і бязбожнасці. Высылкам волі аддаём Госпаду наша жыццё і цела. Тады верай, трымаючы крыж, мы набліжаемся да Богага сэрца.

Ісусе, дзякуй Табе, што Ты пайшоў на крыж замест мяне. Навучы мяне, што значыць узяць мой крыж і жыць у паслухмянасці і ўдзячнасці Табе.

Я моцная,

КАЛІ КОЖНЫ ДЗЕНЬ НЯСУ КРЫЖ,
ПРЫНОСЯЧЫ СЯБЕ Ў ЖЫВУЮ АХВЯРУ.

СЛОВА БОЖАЕ

І прыйміце гэтыя словы Мае ў сэрца вашае і ў душу вашу, і прывяжыце іх на знак на руку вашу, і няхай будуць яны павязкаю над вачыма вашымі... І напішы іх на дзвярах дому твайго і на брамах тваіх, каб памножыліся дні твае і дні сыноў тваіх на зямлі, якую прысягнуў ГОСПАД бацькам тваім даць ім, як дні неба над зямлёй.

ДРУГАЗАКОННЕ 11:18, 20–21

Бог заклікаў народ Ізраіля пісаць Яго Слова на дзвярах дамоў і на сэрцах. Акрамя разважанняў над Пісаннем або яго запамінання, я ўспрымаю гэта як заклік да творчасці! Божы народ, безумоўна, так рабіў. Габрэі зрабілі невялікія скрыначкі (філактэрыі), клалі ў іх маленькія скруткі Пісання і прывязвалі на лоб, нагадваючы такім чынам сабе пра выкананне Закона. Габрэйскае «мезуза» азначае «вушак» і ўяўляе сабой прыгожую скрынку з надпісам, якую вешаюць над дзвярыма дома. Унутры знаходзіцца скрутак са словамі: «Слухай, Ізраіль! ГОСПАД, Бог наш, — ГОСПАД адзіны. Любі ГОСПАДА, Бога твайго, усім сэрцам тваім, усёй душой тваёй і ўсёй моцай тваёю» (Другазаконне 6:4–5). Які цудоўны напамін! Чаму б нам не рабіць тое ж?

Мае сыны прыклеівалі да люстэркаў урыўкі Пісання, над якім разважаюць. Мой муж слухае Біблію, калі едзе ў машыне, і пропаведзі, калі займаецца ў трэнажорнай зале. У інтэрнэце

ёсць падкасты, музыка для пакланення і пропаведзі. Божае Слова вельмі лёгка ўключыць у паўсядзённае жыццё.

Мае ўнукі запамінаюць вершы, каб запісаць іх у сэрцах. Некаторыя людзі робяць татуіроўкі. Калі вы ўсёй сям'ёй вучыце Пісанне на памяць, размясціце ўрыўкі ў некалькіх месцах і абмяркуйце, як іх можна выконваць практычна. Для асабістых разважанняў можна запісаць у малітоўным дзённіку, як гэты верш можа змяніць паўсядзённае жыццё, вашы адносіны і рост у Госпадзе.

Такія практычныя рэчы нагадваюць, што Божае Слова прысутнічае паўсюль і тычыцца кожнага месца, кожнай сітуацыі, кожнай сферы жыцця. Пішыце, публікуйце, запамінайце і паўтарайце — пакуль словы Божыя не дойдучь з вашага розуму да сэрца.

Госпадзе, пакажы мне творчыя спосабы
зрабіць Тваё Слова неад'емнай часткай майго
паўсядзённага практычнага жыцця.

Я моцная,

КАЛІ ЗАЎСЁДЫ ТРЫМАЮ БОЖЫЯ СЛОВЫ
Ў ДУМКАХ І ПЕРАД ВАЧЫМА.

НАСТОЙЛІВАСЦЬ

Вялікай радасцю лічыце, браты мае, калі трапляеце ў розныя спакусы, ведаючы, што выпрабаваньне вашае веры робіць цярплінасць (у англ. перакладзе – настойлінасць).

ЯКУБА 1:2–3

Спраўды? Цяжкія часы натхняюць і радуюць? Зноў вы бачыце: наша рэакцыя сілы супярэчыць нашай рэакцыі культуры. Урэшце, хто б па змаўчанні адрэагаваў радасцю, не кажучы ўжо пра «вялікую радасць», на розныя выпрабаванні? Але менавіта да гэтага заклікае Якуб, брат Ісуса. Разумеце, менавіта ў цяжкія часы мы вучымся цярплінасці і настойлінасці. Вось некалькі сінонімаў да гэтых словаў: мэта, імкненне, адданасць, рашучасць, цвёрдасць і пэўнасць. Калі мы хочам трымаць у свеце, які пагражае нашай сіле, спатрэбіцца ўсё пералічанае. Па-іншаму гэта называецца «Божая ласка».

«А цярплінасць няхай мае дасканалае дзеянне, каб вы былі дасканалымі і суцэльнымі, без аніякага недахопу» (Якуба 1:4). У гэтым абяцанні суцэльнасці і дасканаласці вы разумеце, чаму Якуб лічыў чыстую радасць адпаведнай рэакцыяй. Менавіта ў цяжкія часы выпрабаванняў мы адкрываем, на што спадзяваліся або адкуль чэрпалі сілу. Менавіта ў засушлівыя перыяды жыцця выяўляецца глыбіня нашай крыніцы. Перыяды багацця рэдка паказваюць, з чаго мы

зроблены. У многіх адносінах выпрабаванні і цяжкасці – гэта нашы духоўныя трэнеры.

Давайце паглядзім на словы Паўла, каб знайсці прыклады выпрабаванняў у часы першых апосталаў:

Тройчы білі мяне кіямі, аднойчы каменавалі; тройчы разьбіваўся карабель, ноч і дзень быў я ў глыбіні. Часта ў падарожжах, у небясьпеках на рэках, у небясьпеках ад разбойнікаў, у небясьпеках ад свайго народу, у небясьпеках ад паганаў, у небясьпеках у горадзе, у небясьпеках у пустыні, у небясьпеках на моры, у небясьпеках між фальшывымі братамі (2 Карынцьянам 11:25–26).

Вось толькі два вершы з тых, дзе Павел апісваў цяжкасці, з якімі сутыкнуўся. Чытаючы пералік, я адчуваю сябе слабой у параўнанні з Паўлам. Сённяшні спіс праблем выглядае так: ніхто не чытае нас у сацыяльных сетках; нас не запрасілі на сустрэчу сяброў; не ацанілі тое, што мы робім; мы незадаволеныя сваім выглядам або вагой. Магчыма, у параўнанні з цяжкасцямі ранняй царквы нам трэба павысіць патрабаванні да сябе.

*Нябесны Ойча, я вырашаю прымаць выпрабаванні з
вялікай радасцю не таму, што яны мне падабаюцца,
а таму, што я ўдзячна за цяжкія, якія
Ты будзеш узрошчваць ува мне праз іх.*

Я моцная,

КАЛІ ВЕДАЮ: ВЫПРАБАВАННІ
ЗМЯНЯЮЦЬ МЯНЕ.

ПА-ЗА КАНКУРЭНЦЫЯЙ

*Прыміце сваю індывідуальнасць і мэту ў эпоху
блытаніны і параўнання*

Мы часта лічым іншых супернікамі і абмяжоўваем сябе параўнаннем і канкурэнцыяй, і гэтаму ёсць прычына. Вораг атакуе наш розум, волю і эмоцыі з разлікам на тое, што мы станем варожа ўспрымаць сябе і іншых. Гэта паўтараецца зноў і зноў і не дае нам утвараць блізкія сувязі, правільна бачыць сябе і паўнату мэтаў.

У кнізе «Па-за канкурэнцыяй» аўтар бестселераў Ліза Бэвір дзеліцца тым, як адкрыццё пра Божую любоў разбурае гэтыя абмежаванні. Вы даведаецеся, як перастаць лічыць іншых канкурэнтамі і мець глыбокія адносіны з Творцам, якіх вы прагнеце, адносіны, што дапамогуць ажыццявіць абяцанні сапраўднай індывідуальнасці і блізкасці. Здравае біблейскае вучэнне Лізы поўнае прароцкіх адкрыццяў для нашага часу, гумару і агню, якія натхняць і запальваюць вас. Прышоў час зрабіць крок наперад і жыць па-за канкурэнцыяй.

Больш інфармацыі:

MessengerX.com

ДЗЯЎЧАТЫ З МЯЧАМІ

Як несці свой крыж як геранія

Што, калі б вы даведаліся, што вам даверылі нябачную, непераможную і вечную зброю? Ці выкарысталі б вы яе? У часы гандлю людзьмі, гендэрцыду, дыскрымінацыі і іншай варожасці да жанчын, Ліза Бэвір указвае на біблейскую аснову для мадэлі жаночай сілы, якая дазволіць жанчынам жыць упэўнена. Выкарыстоўваючы шматлікія спасылкі на мячы ў Пісанні, аўтар стварае ясную і пераканаўчую парадыгму для жанчын, якая мае патэнцыял уплываць на ўсе сферы жаночай індывідуальнасці, духоўнага разумення, адносін, бачання жыцця і місіі.

Вядомая палымяным і выразным падыходам да біблейскай жаночасці, Бэвір прадстаўляе свежыя, прывабныя і моцныя, як паліраваная сталь, вобразы, каб смела падрыхтаваць жанчын да выклікаў, з якімі яны сутыкаюцца ў сучасным свеце. Недастаткова проста быць мудрай і моцнай: цяпер жанчына павінна ведаць, як валодаць мячом.

Больш інфармацыі:

[MessengerX.com](https://messengerx.com)

АБУДЖЭННЕ ЛЬВІЦЫ

Прачніцеся і змяніце свой свет

У кнізе «Абуджэнне львіцы» Ліза прапануе жыццё і біблейскі вобраз львіцы як палымяную і пяшчотную мадэль для жанчын. Вы натхніцеся і адкрыеце ў сабе новы запал, адвагу і мэту.

Даведайцеся, што значыць:

- Быць цудоўным увасабленнем сілы
- Палка абараняць маладых
- Выступіць у абарону тых, хто маўчыць
- Жыць у святле і паляваць у цемры
- Як разам узвысіць голас, які зменіць усё

Напоўненая выдатным разуменнем прыроды і глыбокімі біблейскімі спасылкамі на львіц, кніга «Абуджэнне львіцы» — гэта заклік да жанчын расці ў сіле і колькасці, каб змяніць свет. Урэшце, Ісус — леў з калена Юды.

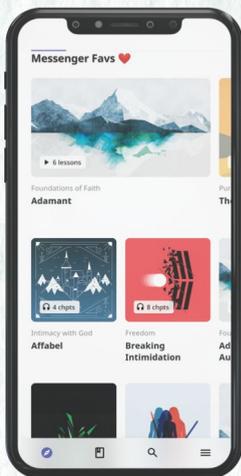
Больш інфармацыі:

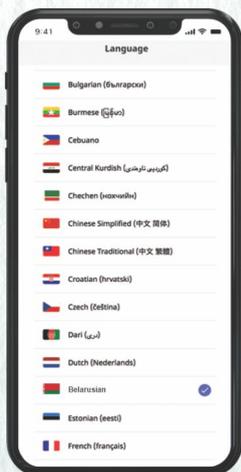
[MessengerX.com](https://messengerx.com)

X MessengerX

Падарожжа вучнёўства для ўсіх і паўсюль

- Бясплатна больш чым на 130 розных мовах
- Праграма для мабільных прыладаў і сайт
- Матэрыялы, распрацаваныя для вашага духоўнага росту
- Магчымасць захоўваць гісторыю праглядаў і свой прагрэс

Даследуйце вялікую бібліятэку матэрыялаў ад Messenger, якія вы можаце глядзець, чытаць і слухаць на ўсіх прыладах: электронныя кнігі, аўдыякнігі, кароткаметражныя фільмы, відэакурсы, Бібліі і многае іншае.

MessengerX.com

Даступна на ўсім свеце праз App Store і Google Play

БЫЦЬ МОЦНАЙ – ГЭТА ДОБРА! Бог стварыў вас моцнымі ў кожнай сферы жыцця. І быць моцнымі нармальна. У сучаснай культуры жанчынам важна не толькі мець моц, да якой нас паклікаў Бог, але і быць моцнымі ў праўдзе Яго Слова, бескампраміснымі ў пошуку праведнасці.

Сіла – гэта пакліканне і прыказанне. Крыніца нашай сілы настолькі ж важная, як і спосабы, у якія мы яе праяўляем. Сучасная культура сцвярджае: сіла прыходзіць знутры. Аднак праўда ў тым, што крыніца нашай упэўненасці і сілы – Бог.

У кнізе «Моцная» аўтар бестселераў Нью-Ёрк Таймс Ліза Бэвір прадстаўляе чытачам свежы погляд на тое, што значыць быць моцнай у свеце, дзе ўсё пераблыталася. Дзевяноста разважанняў прысвечаны тэмам моцы і мяккасці, задаволенасці, ацалення ў адносінах, вызвалення ад шкадавання, сілы адпачынку і іншаму. Ліза натхніць вас стаяць у сіле, заглыбляцца ў веры і перажываць радасць жыцця ў гармоніі з Богам, іншымі ды сабой.

Ліза Бэвір выбітна, арыгінальна і эмацыйна раскрывае глыбокія біблейскія ісціны ды паказвае іх практычнае прымяненне. Яе кнігі, сярод якіх *Дзяўчаты з мячамі*, *Абуджэнне львіцы* і *Змагайся як жанчына*, перакладзены больш чым на 65 моваў і дасягнулі мільёнаў жанчын ва ўсім свеце. Ліза і яе муж Джон – аўтары бестселераў і заснавальнікі служэння Messenger International.

Даведацца больш на **MessengerX.com**

Гэтая кніга – падарунак ад аўтара і не падлягае продажу.

Больш?
Скануйце тут

